

Powszechny

dziennik praw państwa i rządu

dla

cesarstwa austriackiego.

Część LXXXV.

Wydana i rozesłana

w wydaniu wyłącznie niemieckiem: 3. Lipca 1850, w wydaniu niniejszem dwujęzycznym:
24. Września 1850.

255.

Cesarski patent z dnia 28. Czerwca 1850,

obowiązujący dla krajów koronnych Austrii poniżej i powyżej Ensy, Solnogradu, Styryi, Karyntyi, Krainy, Gorycyi i Gradyski z Istrią, Tryestu, Tyrolu i Vorarlbergu, Czech, Morawii, górnego i dolnego Szląska, którym się, począwszy od dnia obwieszczenia, postanawia postępowanie przy pertraktacjach spadków, tudzież w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych dla rządzonych krajów koronnych.

My Franciszek Józef pierwszy, z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Król Lombardyi i Wenecyi, Dalmacyi, Kroacyi, Sławonii, Galicyi, Łodomeryi i Illiryi; Król Jerozolimy i t. d.; Areyksiąże Austrii; Wielki - Książę Toskany i Krakowa; Książę Lotaryngii, Solnogradu, Styryi, Karyntyi, Krainy i Bukowiny; Wielki-Książę Siedmiogrodu; Margrabia Morawii, Książę górnego i dolnego Szląska, Modeny, Parmy, Piacency i Gwastalli, Oświecima i Zatora, Cieszyna, Fryjulu, Raguzy i Zadry; książęcony Hrabia Habsburga, Tyrolu, Kiburga, Gorycyi i Gradyski, Książę Trydentu i Bryksenu; Margrabia górnej i dolnej Łuzaeyi i na Istrii; Hrabia Hohenembsu, Feldkirchu, Bregencu, Sennenberga i t. d.; Pan Tryestu, Kattary i na Marchii windyjskiej; Wielki-Wojewoda województwa Serbii i t. d. i t. d.

Rozporządzamy na podstawie §. 120. konstytucyi państwa, uprzednio dla objętości niżej wymienionych krajów koronnych, jako to: areyksięstwa Austrii poniżej i powyżej Ensy, księstwa Solnogradu, księstwa Styryi, księstwa Karyntyi, księstwa Krainy, książęconego hrabstwa Gorycyi i Gradyski z margrabstwem Istrii, miasta Tryestu z jego okręgiem, książęconego hrabstwa Tyrolu z krajem Vorarlbergiem, króle-

Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt

zur das

Kaiserthum Oesterreich.

LXXXV. Stück.

Ausgegeben und versendet in der deutschen Allein-Ausgabe am 3. Juli 1850,
in der gegenwärtigen Doppel-Ausgabe am 24. September 1850.

255.

Kaiserliches Patent vom 28. Juni 1850,

wirksam für die Kronländer Oesterreich unter der Enns und ob der Enns, Salzburg, Steiermark, Kärnthen, Görz, Krain und Gradiska mit Istrien, Triest, Tirol und Vorarlberg, Böhmen, Mähren, Ober- und Nieder-Schlesien, wodurch das Verfahren bei Verlassenschafts-Abhandlungen, dann in Vormundschafts- und Curatel-Angelegenheiten für vorgenannte Kronländer vom Tage der Kundmachung angefangen festgesetzt wird.

Wir Franz Joseph der Erste,

von Gottes Gnaden Kaiser von Oesterreich;

König von Ungarn und Böhmen, König der Lombardei und Venedigs, von

Dalmatien, Croatien, Slavonien, Galizien, Lodomerien und Illirien, König von

Jerusalem etc.; Erzherzog von Oesterreich; Grossherzog von Toscana und

Krakau; Herzog von Lothringen, von Salzburg, Steyer, Kärnthen, Krain und der

Bukowina; Grossfürst von Siebenbürgen; Markgraf von Mähren; Herzog von

Ober- und Nieder-Schlesien, von Modena, Parma, Piacenza und Guastalla, von

Auschwitz und Zator, von Teschen, Friaul, Ragusa und Zara; gefürsteter Graf

von Habsburg und Tirol, von Kyburg, Görz und Gradiska; Fürst von Trient und

Brixen; Markgraf von Ober- und Nieder-Lausitz und in Istrien; Graf von Hohen-

embs, Feldkirch, Bregenz, Sonnenberg etc.; Herr von Triest, von Cattaro und auf

der windischen Mark; Grosswoiwod der Woiwodschaft Serbien etc. etc.

Verordnen auf Grundlage des §. 120 der Reichsverfassung vorläufig für den Umfang

nachbenannter Kronländer, als: des Erzherzogthums Oesterreich unter und ob der Enns, des

Herzogthums Salzburg, des Herzogthums Steiermark, des Herzogthums Kärnthen, des Her-

zogthums Krain, der gefürsteten Grafschaft Görz und Gradiska mit der Markgrafschaft Istrien,

der Stadt Triest mit ihrem Gebiete, der gefürsteten Grafschaft Tirol mit dem Lande Vorarlberg,

stwa Czech, margrabstwa Morawii i księstwa górnego i dolnego Szląska, jak następuje :

I.

Stosownie do zatwierdzonych przez Nas na dniu 14. Czerwca 1849, zarysów nowego sądów urzędzenia w wyznaczonych krajach koronnych ustanowione sądy—począwszy od dnia obwieszczenia—postępować mają przy pertraktacyach spadków, tudzież w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych, wedle przepisu niniejszej ustawy.

II.

Równie też, począwszy od tegoż dnia — wedle istniejących i jeszcze wydać się mających instrukcyi, postępować mają c. k. poborcze i sądowno-depozytowe urzędy, co się tycze przechowania poruczonych im przedmiotów depozytowych.

III.

Równie jak władze, także i strony zachowywać mają te przepisy niniejszej ustawy które się tyczą własnego ich postępowania.

IV.

Pertraktacye spadków na dniu, w artykule I. rzeczonem, u takowych sądów jeszcze wiszące, które dotychczas obsadzone były prawniczo-biegłymi kolegialnie obradującymi sędziami, u owych krajowych sądów do końca doprowadzone być mają, które w siedlisku owych dawniejszych sądów zaprowadzono. Interesa u innych dotychczasowych pertraktacyjnych, jako też u pupilarnych instancyj wiszące, przechodzą do owych sądów powiatowych, któreby przynależnemi były, gdyby istniały już podczas wprowadzenia interesu przed sąd.

V.

Przy takowych już wiszących pertraktacyach spadków i sprawach pupilarnych, także wedle przepisu niniejszej ustawy postępować należy.

VI.

Począwszy od dnia obwieszczenia niniejszej ustawy, we wszystkich krajach koronnych, dla których niniejszą ustawę wydano, co się tycze postępowania przy pertraktacyach spadków, tudzież w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych, ustają działać istniejące dotąd przepisy, jako to :

Powszechna instrukcyja dla urzędów sądowych z dnia 9. Września 1785, oddział II. §. 25—84;

instrukcyja dla sądów ziemiańskich w Tyrolu i Vorarlbergu, w interesach co do spraw niespornych z dnia 21. Listopada 1824;

instrukcyja dla pobrzeżnych sądów powiatowych w interesach co do spraw niespornych z dnia 15. Lipca 1825;

obwieszczone nadwornym dekretem z dnia 7. Czerwca 1811 Nr. 948., opisanie sposobu manipulacyjnego, istniejącego w urzędzie depozytowym c. k. niższo-austriackiego sądu foralnego; nareszcie

des Königreichs Böhmen, der Markgrafschaft Mähren und des Herzogthums Ober- und Niederschlesien, wie folgt:

I.

Die in Gemässheit der von Uns am 14. Juni 1849 genehmigten Grundzüge der neuen Gerichtsverfassung in den vorgenannten Kronländern bestellten Gerichte haben vom Tage der Kundmachung angefangen bei Verlassenschafts-Abhandlungen, dann in Vormundschafts- und Curatel-Geschäften nach Vorschrift dieses Gesetzes zu verfahren.

II.

Ebenso haben von diesem Tage angefangen die k. k. Steuer- und gerichtlichen Depositen-Aemter rücksichtlich der Verwahrung der ihnen anvertrauten Erlagsgegenstände sich nach den bestehenden und noch zu erlassenden Instructionen zu benehmen.

III.

Gleich den Behörden haben auch die Parteien diejenigen Vorschriften dieses Gesetzes zu beobachten, welche auf ihr eigenes Benehmen Beziehung haben.

IV.

Die an dem im Artikel I. erwähnten Tage bei solchen Gerichten, die bisher mit rechtskundigen collegial-berathenden Richtern besetzt waren, noch anhängigen Verlassenschafts-Abhandlungen sind bei jenen Landesgerichten zu Ende zu führen, welche an dem 1. ten jener früheren Gerichte eingeführt wurden. Die bei den übrigen bisherigen Abhandlungs- so wie die bei den Pupillar-Instanzen anhängigen Geschäfte gehen an jene Bezirksgerichte über, welche competent gewesen wären, falls dieselben zur Zeit des Anhängigwerdens des Geschäftes bereits bestanden hätten.

V.

Bei solchen bereits anhängigen Verlassenschafts-Abhandlungen und Pupillargeschäften ist ebenfalls nach Vorschrift dieses Gesetzes zu verfahren.

VI.

Von dem Tage der Kundmachung dieses Gesetzes angefangen, werden die in jenen Kronländern, für welche gegenwärtiges Gesetz erlassen wird, über das Verfahren bei Verlassenschafts-Abhandlungen, dann in Vormundschafts- und Curatelgeschäften bestandenen Vorschriften als:

Die allgemeine Instruction für die Justizstellen vom 9. September 1785, II. Abtheilung §§. 25—84;

die Instruction für die Landgerichte von Tirol und Vorarlberg in Geschäften ausser Streitsachen vom 21. November 1824;

die Instruction für die küstenländischen Bezirksgerichte in Geschäften ausser Streitsachen vom 15. Juli 1825;

die mit Hofdecret vom 7. Juni 1811, Nr. 948, kundgemachte Beschreibung der bei dem Depositenamte des k. k. niederösterreichischen Landrechtes bestehenden Manipulationsart; endlich

wszelkie inne w zawodzie sądowym wydane, w niniejszej ustawie nie wymienione wyraźnie przepisy, o ile takowe zawierają postanowienia, w niniejszej ustawie już uwzględnione, albo tejsze przeciwnie.

VII.

Przeciwnie zaś w zupełnej mocy zostają rozporządzenia względem politycznych i finansowych przedmiotów istniejące, niniejszą ustawę ścieśniające, lub bliżej oznaczające, chociażby w tej ustawie na takowe wyraźnego nie było odniesienia.

VIII.

Nasi ministrowie sprawiedliwości i finansów otrzymali polecenie ku wykonaniu niniejszej ustawy.

Dano w Naszem cesarskiem głównem i stołecznem mieście Wiedniu dnia 28. Czerwca w roku tysiąc ośmset pięćdziesiątym, Naszego Panowania drugim.

Franciszek Józef.

Schwarzenberg. Krauss. Bach. Bruck. Thinnfeld. Gyulai. Schmerling.
Thun. Kulmer.

U s t a w a

względem postępowania przy pertraktacyach spadków, tudzież w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych.

Rozdział pierwszy.

Postępowanie przy pertraktacyach spadków.

Dział pierwszy.

Dochođenje massy spadkowej.

Postanowienia ogólne.

§. 1.

Pertraktacya spadku rozpoczyna się z chwilą śmierci, lub w tym dniu, w którym uznanie kogo za zmarłego prawomocności nabywa, albo wtenczas, kiedy wstępuje odwlekająca kondyeya, pod którą komuś spadek przeznaczono.

§. 2.

Przez przyjęcie osoby do duchownego zakonu, nie ma miejsca pertraktacya jej majątku (§. 121.).

alle übrigen im Justizfache erlassenen, in diesem Gesetze nicht ausdrücklich bezogenen Vorschriften, insoferne dieselben Bestimmungen enthalten, die im gegenwärtigen Gesetze berücksichtigt sind oder demselben widersprechen, ausser Wirksamkeit gesetzt.

VII.

Dagegen bleiben alle über politische und Finanzgegenstände bestehenden, gegenwärtiges Gesetz beschränkenden oder näher bestimmenden Verordnungen in voller Wirksamkeit, wenn sich auch in diesem Gesetze nicht ausdrücklich auf dieselben berufen würde.

VIII.

Unsere Minister der Justiz und der Finanzen sind mit dem Vollzuge dieses Gesetzes beauftragt.

Gegeben in Unserer kaiserlichen Haupt- und Residenzstadt Wien am 28. Juni im Eintausend achthundert und fünfzigsten, Unserer Reiche im zweiten Jahre.

Franz Joseph.

**Schwarzenberg. Krauss. Bach. Bruck. Thinnfeld. Gyulai.
Schmerling. Thun. Kulmer.**

Gesetz

über das Verfahren bei Verlassenschafts-Abhandlungen, dann in Vormundschafts- und Curatel-Angelegenheiten.

Erster Abschnitt.

Verfahren bei Verlassenschafts-Abhandlungen.

Erstes Hauptstück.

Erhebung der Verlassenschaftsmasse.

I. Allgemeine Bestimmungen.

§. 1.

Die Verlassenschafts-Abhandlung wird mit dem Zeitpunkt des Todes, oder mit dem Tage anhängig, an welchem eine Todeserklärung ihre Rechtskraft erlangt, oder die aufschiebende Bedingung, unter der Jemanden ein Nachlass zugeadcht ist, eintritt

§. 2.

Durch die Aufnahme einer Person in einen geistlichen Orden wird über das Vermögen derselben keine Abhandlung anhängig (§. 121)

§. 3.

Sąd zaprowadzić winien takie urządzenie, ażeby mu przez przełożonego gminy lub innym jakim stosownym sposobem jak najspieszniej o wszystkich przypadkach śmierci donoszono, jakieby w jego powiecie zachodziły.

§. 4.

Sąd, skoro tylko dojdzie go wiadomość o jakim przypadku śmierci, zaraz zarządzić ma protokolarne tegoż spisanie. Tylko przy śmierci małoletnich dzieci, otrzydujących wyżywienie od ojca lub matki, a żadnego majątku nie posiadających, może takowe protokolarne spisanie zaniechanem być.

§. 5.

Zostawia się zdaniu sędziego, by z uwzględnieniem stosunków miejsca i majątku spadkodawcy osądził, czy do protokolarnego spisania przypadku śmierci delegować wypada sądowego urzędnika, czyli też protokolarne spisanie przekazać przełożonemu gminy albo notaryuszowi.

Sąd przy tem do żadnego pewnego przepisu nie jest przywiązany. Sąd może w obrębach swego okręgu udzielić przełożonemu gminy lub notaryuszowi ogólne upoważnienie do protokolarnego spisania wszystkich w pewnym jakim powiecie przypadków śmierci, albo przekazać czynność tę w każdym pojedynczym przypadku temu lub owemu.

§. 6.

Przełożeni gminy i notaryusze mają przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci i przy innych, drogą pertraktacyi spadku im poruczonych, urzędowych czynnościach zachowywać tak przepisy dla sądowych delegowanych istniejące, jak też instrukcye szczególnie im udzielone.

II. Protokolarne spisanie przypadku śmierci.

§. 7.

Sądowy delegowany, któremu protokolarne spisanie przypadku śmierci poruczono, bezzwłocznie udać się ma do pomieszkania zmarłego, tamże z przybraniem dwóch domowników albo w braku takowych w przytomności innych dwóch świadków zająć się dochodzeniem i wypełnieniem rubryk, w formularzu Nr. 1. wyszczególnionych, i tym sposobem ułożone protokolarne spisanie przypadku śmierci do sądu podać.

§. 8.

Przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci przedewszystkiem dochodzić należy, w razie potrzeby, szukać nawet między papierami zmarłego, wszakże zawsze w przytomności dwóch świadków, czy nie znajduje się oświadczenie ostatniej woli, umowa wzglę demspadku, darowizna lub intercyzy małżeńskie, albo czy są takowe złożone na trzecim miejscu, u notaryusza może albo u sądu.

§. 9.

Jeżeli sędzia sam jest przytomnym przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci, natenczas może zaraz na miejscu zaszej śmierci oznajmić, jeżeli to stosownem uważa, znalezione ostatniej woli rozporządzenie, albo inny jaki z niem zrównany dokument, przy czem zachować się ma wedle §^{fu} 25.

§. 10.

Jeżeli delegowany sądu załatwia protokolarne spisanie przypadku śmierci, natenczas tenże z reguły (§. 12.) do takowego spisania przypadku śmierci załączyć ma znalezione ostatniej woli rozporządzenie, nieotwierając je. Gdyby spostrzeżono naruszenie pieczęci lub inne jakie pochyby, albo gdyby rozporządzenie ostatniej woli znaj-

§. 3.

Das Gericht hat die Verfügung zu treffen, dass demselben alle Todfälle, welche sich in seinem Bezirke ereignen, durch den Gemeindevorsteher oder sonst im geeigneten Wege mit thunlichster Beschleunigung bekannt gegeben werden.

§. 4.

Sobald das Gericht von einem Todfalle Kenntniss erlangt, hat es die Aufnahme desselben zu veranlassen. Nur bei dem Absterben minderjähriger Kinder, die in der Verpflegung ihres Vaters oder ihrer Mutter stehen und kein Vermögen besitzen, kann diese Aufnahme unterbleiben.

§. 5.

Dem richterlichen Ermessen bleibt es überlassen, mit Berücksichtigung der Orts- und Vermögensverhältnisse des Erblassers zu beurtheilen, ob zur Todfallsaufnahme ein gerichtlicher Beamter abzuordnen, oder dieselbe dem Gemeindevorsteher oder einem Notar zu übertragen sei.

Das Gericht ist hierbei an keine bestimmte Vorschrift gebunden. Es kann innerhalb seines Sprengels einem Gemeindevorsteher oder Notar eine allgemeine Ermächtigung zur Aufnahme aller Todfälle in einem bestimmten Bezirke ertheilen oder diese Amtshandlung von Fall zu Fall dem einen oder dem andern zuweisen.

§. 6.

Die Gemeindevorsteher und Notare haben bei der Todfallsaufnahme und den ihnen sonst im Wege der Verlassenschafts-Abhandlung übertragenen Amtshandlungen sowohl die für die Gerichtsabgeordneten bestehenden Vorschriften als auch die ihnen inabesonders ertheilten Instructionen zu beobachten.

II. Todfallsaufnahme.

§. 7.

Der Gerichtsabgeordnete, dem die Aufnahme eines Todfalles übertragen wird, hat sich ungesäumt in die Wohnung des Verstorbenen zu begeben, daselbst mit Zuziehung zweier Hausgenossen oder in deren Ermanglung zweier anderer Zeugen die Erhebung und Ausfüllung der in dem Formulare Nr. 1 angeführten Rubriken zu besorgen und die auf diese Art verfasste Todfallsaufnahme bei Gericht zu überreichen.

§. 8.

Bei der Todfallsaufnahme ist vor Allem zu erforschen, und nöthigen Falls unter den Schriften des Verstorbenen, jedoch stets in Gegenwart zweier Zeugen nachzusuchen, ob eine letzte Willenserklärung, ein Erbvertrag, eine Schenkung oder Ehepacten vorhanden seien, oder an einem dritten Orte, allenfalls bei einem Notare oder bei Gericht erliegen.

§. 9.

Ist der Richter selbst bei der Todfallsaufnahme zugegen, so kann er eine vorgefundene letzte Willenserklärung, oder eine dieser gleichgehaltene Urkunde, wenn er es für angemessen findet, sogleich am Sterborte kundmachen, wobei er sich nach §. 25 zu benehmen hat.

§. 10.

Besorgt die Todfallsaufnahme ein Abgeordneter des Gerichtes, so hat er die vorgefundene letztwillige Verfügung, ohne sie zu eröffnen, in der Regel (§. 12) der Todfallsaufnahme beizulegen. Sollte eine Verletzung der Siegel oder irgend ein anderes Bedenken bemerkt

dowało się wręku trzeciego, natenczas tę okoliczność w protokolarnem spisaniu przypadku śmierci nadmienić należy.

§. 11.

Jeżeli spadkodawca ustnie oświadczył ostatnią swą wolą, natenczas, gdyby już nie było piśmiennego przez świadków ułożenia, w protokolarnem spisaniu przypadku śmierci wyszczególnić należy ich imię, charakter i miejsce zamieszkania.

§. 12.

Jeżeli przy znalezionem zapieczętowanem ostatniej woli oświadczeniu zachodziły tego rodzaju okoliczności, iżby z obwieszczenia na miejscu sądu treść ostatniej woli nie mogła dosyć wcześniej dojść do wiadomości, natenczas także i delegowany sądu na żądanie albo domniemalnego dziedzica, albo domowników, prawo ma do otworzenia rozporządzenia ostatniej woli, jako też i do ogłoszenia onegoż wedle przepisu §^{tu} 25. O tymże wypadku w protokolarnem spisaniu przypadku śmierci nadmienić się ma.

§. 13.

Jeżeli puścizna znajduje się w ręku domniemalnych pełnoletnich i własnouprawnionych dziedziców, albo też w ręku prawnego zastępcy opiece poruczonych dziedziców, albo takowych osób pełnoletnich, którym puściznę sam spadkodawca powierzył był, i jeżeliby zresztą nie zachodziła żadna inna wątpliwość, natenczas nie ma mieć miejsca opieczętowanie, lecz najwięcej, gdyby się to z okoliczności celowi odpowiedniem ukazywało, uwidocznić się ma sądowe postępowanie, a na stosownem miejscu, gdzieby dziedzic w używaniu przedmiotów puścizny przeszkodzonym nie był, wycisnąć pieczęć sądu, przełożonego gminy albo notaryusza.

§. 14.

We wszystkich innych przypadkach, zwłaszcza, jeżeli do puścizny nikt się nie przyznaje, albo gdzie grozi niebezpieczeństwo przeniewierzenia albo potajemnego uniesienia, puściznę pod opieczętowanie wziąć należy.

§. 15.

Przy opieczętowaniu zamykają się wszelkie do puścizny należące ruchome rzeczy, o ile tego ich właściwość dopuszcza, w bezpieczną schowalnię, albo też w jedną lub wedle okoliczności w więcej izb zewsząd dobrze zamkniętych, a pieczęć kładzie się na wszystkie do nich prowadzące drzwi tym sposobem, iżby nikt, nie przelamawszy takową do nich wejść nie mógł. Dozór nad zamkniętymi miejscowościami polecić się ma stosownej do tego osobie, a klucze wedle okoliczności sądowi oddać się mają.

§. 16.

Nie podpadają opieczętowaniu przedmioty, które potajemnie uniesione być nie mogą, które potrzebne są do prowadzenia domowego lub wiejskiego gospodarstwa professyi albo handlu, albo które bez niebezpieczeństwa długo nie mogą być przechowane; wszelakoż temu, który zawiaduje prowadzeniem powyższych interesów, ma się nakazać ścisły nadzór nad takowemi rzeczami, wedle potrzeby ich spis sporządzić, który przez ustanowionego do nadzoru podpisanym i do protokolarnego spisania przypadku śmierci załączonym być ma.

§. 17.

Jeżeli przy puściznie udział biorą opiece poruczeni successorowie, albo jeżeli miejsce ma opieczętowanie, natenczas znajdujące się pieniądze w gotowiznie, sprzęt

werden, oder wäre die letztwillige Anordnung in Händen eines Dritten, so ist dieses Umstandes in der Todfallsaufnahme zu erwähnen.

§. 11.

Wenn der Erblasser seinen letzten Willen mündlich erklärt hatte, so ist, wenn nicht schon eine schriftliche Aufzeichnung der Zeugen bestehen sollte, Name, Charakter und Wohnort der Letzteren in der Todfallsaufnahme anzugeben.

§. 12.

Wenn bei einer versiegelt vorgefundenen letzten Willenserklärung die Umstände von der Art sind, dass der Inhalt des letzten Willens aus der Kundmachung am Gerichtsorte nicht zeitlich genug bekannt werden könnte, ist auch der Gerichtsabgeordnete auf Verlangen des muthmasslichen Erben oder der Hausgenossen berechtigt, die letztwillige Anordnung zu eröffnen, und nach Vorschrift des §. 25 kund zu machen. Vor diesem Vorgange ist in der Todfallsaufnahme Meldung zu machen.

§. 13.

Wenn die Verlassenschaft sich in Händen der muthmasslichen grossjährigen und eigenberechtigten Erben, oder des gesetzlichen Vertreters pflegbefohlener Erben, oder solcher grossjähriger Personen befindet, denen sie der Erblasser selbst anvertraut hat, und wenn auch sonst kein Bedenken obwaltet, so ist keine Sperre anzulegen, sondern höchstens, wenn es nach Umständen zweckmässig erscheinen sollte, das ämtliche Einschreiten ersichtlich zu machen, an einem schicklichen Orte, wo der Erbe im Gebrauche der Verlassenschaftsgegenstände nicht gehindert wird, das Siegel des Gerichtes, des Gemeindevorstehers oder des Notars aufzudrücken.

§. 14.

In allen übrigen Fällen, insbesondere aber, wenn sich Niemand der Verlassenschaft annimmt, oder wo Gefahr einer Unterschlagung oder Verschleppung besteht, ist die Verlassenschaft in die Sperre zu nehmen.

§. 15.

Bei der Sperre werden sämmtliche in die Verlassenschaft gehörige bewegliche Sachen, insoferne es ihre Beschaffenheit zulässt, in ein sicheres Behältniss, oder in ein oder nach Umständen in mehrere, von allen Seiten wohl verschlossene Gemächer versperrt, und an alle zu denselben führenden Thüren das Siegel so angelegt, dass Niemand, ohne dasselbe zu erbrechen, hineingehen kann. Die Aufsicht über die verschlossenen Räume ist einem hierzu geeigneten Individuum aufzutragen, und die Schlüssel sind nach Umständen dem Gerichte zu übergeben.

§. 16.

Gegenstände, welche nicht verschleppt werden können, die zum Betriebe der Haus- oder Landwirthschaft, eines Gewerbes oder einer Handlung nothwendig sind, oder die ohne Gefahr nicht lange aufbewahrt werden können, sind der Sperre nicht unterworfen; es ist jedoch demjenigen, der die Fortführung obiger Geschäfte besorgt, die genaue Aufsicht über derlei Sachen aufzutragen, allenfalls ein Verzeichniss hierüber zu verfassen, dasselbe von dem zur Aufsicht Bestellten unterfertigen zu lassen und der Todfallsaufnahme anzuschliessen.

§. 17.

Wenn bei einer Verlassenschaft pflegbefohlene Erben einschreiten, oder wenn der Fall der Sperre eintritt, ist das vorhandene bare Geld, Gold- und Silbergeräthe, Pretiosen, öffent-

złote i srebrne, kosztowności, publiczne i prywatne obligacye, i inne dokumenta wartości i wagi jak najdokładniej, i pod spólnym podpisem przybranych świadków spisane, i u sądu złożone być mają, wyjąwszy co do użycia domowego, do prowadzenia gospodarstwa lub professyi potrzebnem jest, albo co z powodu naglących rozporządzeń snadnie złożonem być nie może.

§. 18.

Jeżeliby z poruczonymi opiece udział brali także pełnoletni dziedzice, albo jeżeli znajdują się opiece poruczeni, część obowiązkową biorący, lub legataryusze, natenczas z przedmiotów, do sądowego depozytu stosownych, złożona być ma ta tylko ilość, o ile też z prawdopodobieństwem oznaczyć się da, jakiej do pokrycia praw powyższych osób potrzeba. Atoliż takowe złożenie zupełnie zaniechanem być może, jeżeliby prawa owych opiece poruczonych osób bez tego już jaką realnością puścićby zabezpieczone były.

Równą w tej mierze staranność mieć się winno dla nieprzytomnych, wyjąwszy, że dostateczny jest powód do suppozycyi, iż ci dość wcześniej jeszcze do zabezpieczenia swych praw albo sami przybędą, albo pełnomocnika ustanowią (§. 75).

Nakoniec stósownie do §. 72. patentu z dnia 9. Lutego 1850, Nr. 50 dziennika praw państwa, odpowiedniej staranności użyć należy ku zabezpieczeniu należytości spadkowych.

§. 19.

Jeżeli osoby, niepodlegające sądownictwu najwyższego nadwornego urzędu marszałkowskiego, ze świata schodzą albo w cesarskich nadwornych domostwach albo w zamkach we Wiedniu, albo w jego najbliższej okolicy, albo w innych jakich pomieszkaniach członków cesarskiego Domu albo osób eksterytoryalnych, natenczas wezwać należy najwyższy nadworny urząd marszałkowski tak o protokolarne spisanie przypadku śmierci jak też o przedsięwzięcie wszelkich innych sądowych czynności pertraktacyjnych. (Artykuł III. normy jurysdykcyjnej z dnia 18. Czerwca 1850, Nr. 237 dziennika praw państwa.)

§. 20.

Jeżeli przy przypadkach śmierci publicznych urzędników albo sług, tudzież tych osób wojskowych, względem których urzędowanie pertraktacyjne do cywilnego należy sądu (§. 40) znajdują się publiczne pieniądze, urzędowe pisma albo inne jakie eraryalne przedmioty, natenczas przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci przybrany być ma komisarz tej władzy, przy której zmarły służył, względnie komisarz najbliższej komendy wojskowej, któremu wszystkie pieniądze i przedmioty urzędowe za pokwitowaniem odebrania mają być oddane. Jeżeli przybranie takowe możliwem nie jest, albo jeżeli się zmarły u samej pertraktacyjnej instancyi w służbie znajdował, natenczas publiczne pieniądze i papiery wartości sądownie złożone, akta zaś urzędowe albo do należytego miejsca zwrócone albo do protokolarnego spisania przypadku śmierci załączone, albo wedle okoliczności pod sądowe opieczętowanie wzięte być mają.

§. 21.

Jeżeli umrze notaryusz wykonujący, natenczas przybrany być ma komisarz archiwum notaryuszowskiego, któremu wszystkie notaryatu dotyczące książki i akta za pokwitowaniem odebrania wręczone być mają. Jeżeli takowe przybranie miejsca mieć nie może, natenczas akta notaryuszowskie pod sądowe opieczętowanie wzięte być mają.

liche und Privat-Obligationen, und sonstige Urkunden von Werth oder Bedeutung, mit möglicher Genauigkeit, und unter Mitwirkung der zugezogenen Zeugen, zu verzeichnen, und mit Ausnahme dessen gerichtlich zu erlegen, was zum häuslichen Gebrauche, zum Wirthschafts- oder Geschäftsbedriebe nothwendig ist, oder dringender Verfügungen wegen nicht wohl erlegt werden kann.

§. 18.

Sollten mit den pflegbefohlenen zugleich auch grossjährige Erben einschreiten, oder pflegbefohlene Pfluchtneisnehmer oder Legatäre vorhanden seyn, so ist von den zum gerichtlichen Erlage geeigneten Gegenständen nur der zur Deckung der Ansprüche obiger Personen erforderliche Betrag, inso weit sich dieser wahrscheinlich berechnen lässt, zu depositiren. Dieser Erlug kann aber ganz unterbleiben, wenn die Ansprüche solcher pflegbefohlener Personen durch eine Verlassenschafts-Realität ohnehin schon sicher gestellt wären.

Gleiche Sorge ist für Abwesende zu tragen, ausgenommen, dass hinlänglicher Grund vorhanden ist, anzunehmen, dieselben werden zur Wahrung ihrer Rechte noch früh genug entweder selbst einreffen oder einen Machthaber bestellen (§. 75).

Endlich ist in Gemässheit des §. 72 des Patentess vom 9. Februar 1850, Nr. 50 des Reichsgesetzblattes für die Sicherstellung der Verlassenschaftsgebühren, angemessene Vorsorge zu treffen.

§. 19.

Wenn Personen, welche nicht der Gerichtsbarkeit des Obersthofmarschall-Amtes unterstehen, in den kaiserlichen Hofgebäuden oder in Lustschlössern in Wien oder in seiner nächsten Umgebung, oder in den sonstigen Wohnungen der Mitglieder des kaiserlichen Hauses oder extritorialer Personen sterben, so ist das Obersthofmarschallamt sowohl um die Todfallsaufnahme, als um die Vornahme aller übrigen gerichtlichen Acte im Wege der Abhandlung anzugehen. (Artikel III. der Jurisdictionsnorm vom 18. Juni 1850, Nr. 237 des Reichsgesetzblattes.)

§. 20.

Wenn bei Sterbfällen von öffentlichen Beamten oder Dienern, dann von Militärsten, deren Abhandlungspflege dem Civilgerichte zusteht (§. 40), sich öffentliche Gelder, Amtsschriften oder sonstige Aerarial-Gegenstände vorfinden, so ist bei der Todfallsaufnahme ein Commissär der Behörde, bei welcher der Verstorbene be dienstei war, rücksichtlich des nächsten Militär-Commando zuzuziehen, und ihm sämmtliche Gelder und Amtsgegenstände gegen Empfangsbestätigung zu übergeben. Ist eine solche Zuziehung nicht möglich, oder war der Verstorbene bei der Abhandlungs-Instanz selbst bedienstet, so sind öffentliche Gelder und Werkpapiere gerichtlich zu erlegen, die Amtsacten aber entweder gehörigen Ortes zurückzustellen oder der Todfallsaufnahme beizuschliessen, oder nach Umständen unter gerichtliche Sperre zu nehmen.

§. 21.

Stirbt ein ausübender Notar, so ist ein Commissär des Notariatsarchives zuzuziehen und ihm sämmtliche das Notariat betreffende Bücher und Acten gegen Empfangsbestätigung zu übergeben. Ist eine solche Zuziehung nicht thunlich, so sind die Notariatsacten unter gerichtliche Sperre zu legen.

§. 22.

Jeżeli przy przypadkach śmierci duchownych lub dusz starowników jakiegokolwiek bładź religijnego wyznania znajdują się książki, dokumenta, lub pisma, tyjące się opieki dusz lub innych interesów kościelnych, albo które doszły zmarłego w sprawach tyjących się sumienia lub karności, a które przeto w ręku duchowieństwa pozostać mają, natenczas przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci przybranym być ma duchowny komisarz, któremu wyż rzeczzone przedmioty za pokwitowaniem odebrania wręczone być mają. Jeżeli takowe przybranie nie jest wykonalne, natenczas wedle §. 20-go postąpić należy.

§. 23.

Jeżeli w puściznie znajdują się dokumenta lub przedmioty, które wedle przepisu §§. 33, 37 i 38 przez sąd do innych władz przesłane być muszą, natenczas takowe zaraz przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci odebrane, i sądowi do dalszego rozrządzenia oddane być muszą.

§. 24.

Co się tyce protokolarnego spisania przypadku śmierci takowych osób, które umarły w publicznych dla chorych zakładach, mają się i nadal jeszcze zachować istniejące szczególne przepisy.

III. Zarządzenia sądu względem oświadczenia ostatniej woli.

§. 25.

Skoro tylko sądowi oświadczenie ostatniej woli albo przez protokolarnie spisanie przypadku śmierci, albo przez trzeciego oddaniem zostanie, albo jeżeliby takowe u notaryusza lub u sądu złożonem być miało, a oraz jeżeliby w ostatnich przypadkach względem śmierci spadkodawcy, nie zachodziła żadna wątpliwość, natenczas sędzia tę ostatnią wolę, choćby jej brakowało jakiego prawnego wymogu, natychmiast obwieścić ma, a to gdyby mu jej oświadczenie przez trzeciego oddane było, w przytomności oddawcy. Dzień obwieszczenia i w czyjej to się przytomności stało, na oryginale oświadczenia ostatniej woli zanotowanem być ma. Jeżeliby przy otworzeniu tegoż oświadczenia, ukazało się naruszenie pieczęci, lub inna jaka wątpliwość, natenczas i o tem wzmiankę uczynić należy.

§. 26.

Jeżeliby sąd osiągnął wiadomość, że spadkodawca swą ostatnią wolą ustnie oświadczył, natenczas przyzwać ma świadków rozporządzenia ostatniej woli, i albo żądać od nich piśmiennego przez nich ułożenia, jeżeliby byli takowe wedle §. 585 powsz. ks. ust. cyw. zrobili, albo w braku takowegoż, do protokołu wciągnąć ich zeznanie względem ostatniej woli, jeenakże tymczasowo bez złożenia przysięgi.

Co się tyce obwieszczenia takowego piśmiennie ułożonego lub do protokołu wciągniętego ustnego ostatniej woli rozrządzenia, to się tak postępować winno jak przy piśmiennem.

§. 27.

Jak ma postępować sąd przy obwieszczeniu rozrządzenia ostatniej woli, przez notaryusza spisanego i gdzie pozostać ma oryginál tegoż, to stanowi ustawa notaryacka.

§. 28.

Jeżeli się w oświadczeniu ostatniej woli znajdują zapisy, a legataryusze pełnoletni są i własnouprawnieni albo wprawdzie opiece poruczeni, jeenakże podlegli instancyi

§. 22.

Wenn bei Todesfällen von Geistlichen oder Seelsorgern von was immer für einem Glaubensbekenntnisse Bücher, Urkunden oder Schriften vorkommen, die sich auf die Seelsorge oder andere kirchliche Geschäfte beziehen, oder die dem Verstorbenen in Gewissens- oder Disciplinar-Angelegenheiten zugekommen sind, und die daher in Händen der Geistlichkeit zu verbleiben haben, so ist bei der Todsaufnahme ein geistlicher Commissär zuzuziehen, und sind ihm vorerwähnte Gegenstände gegen Empfangsschein zu übergeben. Ist eine solche Zuziehung nicht ausführbar, so ist sich wie im §. 20 zu benehmen.

§. 23.

Wenn sich in einer Verlassenschaft Urkunden oder Gegenstände vorfinden, welche nach Vorschrift der §§. 33, 37 und 38 vom Gerichte an andere Behörden eingesendet werden müssen, so sind dieselben gleich bei der Todsaufnahme in Empfang zu nehmen, und dem Gerichte zur weiteren Verfügung zu übergeben.

§. 24.

Die über die Todsaufnahme solcher Personen, welche in öffentlichen Krankenanstalten sterben, bestehenden besonderen Vorschriften sind fortan zu beobachten.

III. Verfügungen des Gerichtes über die letzte Willenserklärung.

§. 25.

Sobald dem Gerichte eine letzte Willenserklärung entweder mittelst der Todsaufnahme oder durch einen Dritten übergeben wird, oder eine solche bei einem Notare oder bei Gericht liegen sollte, und in den letztern Fällen über den Tod des Erblassers ein Zweifel obwaltet, hat der Richter diesen letzten Willen, wenn gleich demselben ein gesetzliches Erforderniss mangeln sollte, sogleich kund zu machen, und zwar, falls derselben von einem Dritten überbracht worden wäre, in Gegenwart des Ueberbringers. Der Tag der Kundmachung und in wessen Gegenwart sie geschehen sei, ist auf dem Original der letzten Willenserklärung anzumerken. Sollte bei Eröffnung derselben eine Verletzung des Siegels, oder sonst ein Bedenken ersichtlich seyn, so ist auch hiervon Erwähnung zu machen.

§. 26.

Sollte dem Gerichte bekannt werden, dass der Erblasser seinen letzten Willen mündlich erklärt habe, so hat er die Zeugen der letztwilligen Verfügung vorzuladen, und entweder ihre Aufzeichnung, wenn sie eine solche nach §. 585 des a. b. G. B. gemacht haben, abzufordern, oder in deren Ermangelung ihre Angabe über den letzten Willen, jedoch vor der Hand ohne Beeidigung, zu Protokoll zu nehmen.

Mit der Kundmachung einer solchen aufgesetzten oder zu Protokoll genommenen mündlichen letztwilligen Anordnung ist wie bei der schriftlichen vorzugehen.

§. 27.

Wie sich das Gericht bei der Kundmachung einer vom Notare aufgenommenen letztwilligen Anordnung zu benehmen und wo das Original derselben zu verbleiben habe, wird in der Notariats-Ordnung bestimmt.

§. 28.

Wenn in einer letzten Willenserklärung Vermächtnisse vorkommen, und die Vermächtnisnehmer grossjährig und eigenberechtigt oder zwar pflegbefohlen sind, aber der Gerichtsbarkeit

pertrakcyjnej, natenczas ich, a względnie ich prawnych zastępców o tem zawiadomić, albo ich zawiadomienie przez spadkobierców spowodować należy. Jeżeli zaś opiece poruczeni legataryusze, pod inną stoją jurysdykcyą, natenczas sąd ku temu staranności przyłożyć ma, aby o tem zawiadomioną została władza opiekuńcza albo kuratelarna.

§. 29.

Jakim sposobem spadkobiercy o ustanowieniu dziedzica wiadomość udzielić się ma, o tem dział drugi stanowi.

§. 30.

Jeżeli na mocy oświadczenia ostatniej woli, dziedzictwo lub legat przypada fundacyi, kościołowi, szkole, duchownej gminie, publicznemu zakładowi, albo ubogim, natenczas mają ustanowienia dziedzica, do poparcia celów pobożnych lub pospolitemu dobru służące, albo fundacye pod załączeniem wierzytelnego odpisu ustępu rozporządzenia ostatniej woli, takowe zarządzenie zawierającego, natychmiast po obwieszczeniu tegoż, legaty zaś co pół roku w spisach dokładnie prowadzonych, starostowi powiatowemu, w którego okręgu swe siedlisko ma instancya pertraktacyjna, a w miastach bezpośrednio rządowi obwodowemu albo namiestnikowi podległych temu lub owemu oznajmione być, wyjąwszy, że właściwość okoliczności zatemby przemawiała, żeby takowy legat natychmiast oznajmiono.

IV. Rozporządzenia sądu po protokolarnem spisaniu przypadku śmierci.

§. 31.

Sąd po protokolarnem spisaniu przypadku śmierci, natychmiast postanowieć ma, czy mają się zaprowadzić środki, i jakie do zabezpieczenia i zarządu puścizny, czy inwentarz z urzędu ma być sporządzonym, i jakie zawiadomienia mają być urządzone.

§. 32.

O każdym protokolarnem spisaniu przypadku śmierci i tegoż załatwieniu, stosownie do §. 46 patentu z d. 9 Lutego 1850. zawiadomionym być ma urząd do wymierzenia należyłości spadkowych postanowiony.

§. 33.

Przypadki śmierci wszystkich osób, które z publicznych kas, albo pod publicznym nadzorem stojących fundacyj, albo funduszków dla ubogich pod jakimkolwiek bądź tytułem pobierają pensye, prowizye, płace kwiescentowe, datki na utrzymanie, gratyfikacye, dochody fundacyjne, prebendy, beneficya i t. p., mają pod załączeniem arkuuszów wypłaty albo innego jakiego istniejącego dokumentu przekazania, albo w przypadku niewynalezienia tychże, pod jak najdokładniejszem wyszczególnieniem imienia i charakteru zmarłego, właściwości i ilości pobieranego dochodu, tudzież kasy, z której pobierano — bezpośrednio tej władzy być zawiadomione, pod którą kasa dotycząca, fundacya albo fundusz stoi. Czy jakie wynagrodzenie z puścizny uścić się ma skarbowi państwa albo takowemu funduszowi, to osobno ku temu istniejące ustawy postanawiają.

§. 34.

O przypadkach śmierci owych urzędników i sług, o których wiadomo, albo też przynajmniej domniemywać się daje, że stali w obrachunkach z administracją państwa

der Abhandlungs-Instanz unterstehen, so sind sie, rücksichtlich ihre gesetzlichen Vertreter, hievon zu verständigen, oder deren Verständigung durch den Erben zu veranlassen. Gehören aber die pflegbefohlenen Vermächtnissnehmer unter eine andere Gerichtsbarkeit, so hat das Gericht Sorge zu tragen, dass deren Vormundschafts- oder Curatel-Behörde davon in Kenntniss gesetzt werde.

§. 29.

Auf welche Weise der Erbe von der Erbseinsetzung in Kenntniss zu setzen sei, wird im zweiten Hauptstücke bestimmt.

§. 30.

Wenn kraft einer letzten Willenserklärung einer Stiftung, Kirche, Schule, geistlichen Gemeinde, öffentlichen Anstalt oder den Armen eine Erbechaft oder ein Vermächtniss zufällt, so sind die zur Beförderung frommer oder gemeinnütziger Zwecke dienlichen Erbseinsetzungen oder Stiftungen unter Anschluss einer beglaubigten Abschrift der die Verfügung enthaltenden Stelle der letztwilligen Anordnung sogleich nach Kundmachung derselben, Vermächtnisse aber nur von halb zu halb Jahr in verlässlich geführten Verzeichnissen dem Bezirkshauptmanne, in dessen Sprengel die Abhandlungs-Instanz ihren Sitz hat, und in jenen Städten, die unmittelbar der Kreisregierung oder dem Statthalter unterstehen, der einen oder dem andern anzuzeigen, ausgenommen die Beschaffenheit der Umstände würde die sogleiche Anzeige eines solchen Vermächtnisses rüthlich machen.

IV. Verfügungen des Gerichtes über die Todfallsaufnahme.

§. 31.

Das Gericht hat über die Todfallsaufnahme sogleich zu bestimmen, ob und welche Vorkehrungen zur Sicherstellung und Verwaltung der Verlassenschaft zu treffen, ob eine Inventur von Amtswegen zu errichten, und welche Verständigungen einzuleiten seien.

§. 32.

Von jeder Todfallsaufnahme und deren Erledigung ist das zur Bemessung der Verlassenschaftsgebühren bestimmte Amt in Gemässheit des §. 46 des Patenten vom 9. Februar 1850 in Kenntniss zu setzen.

§. 33.

Die Todesfälle aller Personen, - welche aus öffentlichen Cassen, oder unter öffentlicher Aufsicht stehenden Stiftungen oder Armenfondem unter was immer für einem Titel Pensionen, Provisionen, Quiescenten - Gehalte, Unterhaltsbeiträge, Gratificationen, Stiftungsgenüsse, Präbenden, Pfründen u. dgl. beziehen, sind unter Anschluss des Zahlungsbogens oder der sonst bestehenden Anweisungsurkunde oder im Nichtauffindungsfalle derselben, unter möglichst genauer Angabe des Namens und Charakters des Verstorbenen, der Eigenschaft und des Betrages des bezogenen Genusses, dann der Casse, aus welcher er bezogen wurde, unmittelbar derjenigen Behörden anzuzeigen, welcher die betreffende Casse, die Stiftung oder der Fond untersteht. Ob und welcher Ersatz dem Staatsschatze oder einem solchen Fonde aus der Verlassenschaft allenfalls zu leisten sei, bestimmen die besonders hierüber bestehenden Gesetze.

§. 34.

Die Todesfälle jener Beamten und Diener, von denen bekannt, oder auch nur zu vermuthen ist, dass sie gegen die Staatsverwaltung in Verrrechnung gestanden seien sind der Behörde

ma się zawiadamiać ten urząd, przy którym zmarły w służbie się znajdował. Równie zejście z tego świata kollektanta loteryi, dyrekcji loteryi oznajmić należy.

§. 35.

Jeżeli umrze adwokat lub notaryusz, natenczas izba adwokacka względnie notaryacka, o jego śmierci zawiadomioną być ma.

§. 36.

Jeżeli umrze posiadacz fideikomisu, natenczas o tem zawiadomionym być ma przynależny sąd krajowy, a jeżeli w puściźnie znajdują się cesarskie lenna, namiestnik, przy lennach zaś prywatnych, dotyczący urząd lenniczy.

§. 37.

Ordery, krzyże honorowe, medaliony i t. p. znaki dystynkcyjne, o ile te wedle przepisu istniejących ku temu szczególnych ustaw nie mają pozostać przy dziedziecu po onym, który niemi obdarzony był, albo jeżeli nie były prywatną własnością spadkodawcy, odesłane być mają do kancelaryi orderu, a gdyby ta wiadomą nie była, do namiestnika we Wiedniu, przy zagranicznych orderach zaś bezpośrednio do ministerstwa spraw zagranicznych i Domu. Temuż ministerstwu także o przypadkach śmierci tajnych radeów, donosić się winno. Klucze c. k. szambelanów i stolników, bezpośrednio zwrócone być mają do c. k. najwyższego urzędu podskarbiowskiego.

§. 38.

Jeżeli umrze patentalny inwalida, urlopowany żołnierz, lub domokrażca, natenczas dokument patentalny, albo urlopowy certyfikat, odesłany być ma do najbliższej wojskowej komendy; paszport domokrażstwa zaś, do tej władzy, która go wystawiła.

§. 39.

Jeżeli ktoś umrze w okręgu sądu, sądownictwu innego sądu podległy, natenczas sędzia miejscowy, ma spisać kazać przypadek zaszłej śmierci, a papiery i efekta zabezpieczyć, wedle okoliczności obsygnacją przedsięwziąć, znajdujące się oświadczenie ostatniej woli ogłosić, owe przedmioty, które się przechować nie dają, albo którychby przechowanie koszta sprawiało, sprzedać, interesa co do kosztów zaopatrzenia choroby i pogrzebu załatwić, i nakoniec cały akt w oryginale sędzi przynależnemu odstąpić (§. 90, normy jurysdykcyjnej z dnia 18. Czerwca 1850).

§. 40.

Jeżeli umrze osoba sądownictwu wojskowemu podrzędna, natenczas sąd najbliższą komendę wojskową, jeżeliby już bez tego o takowym przypadku śmierci wiadomości nie otrzymała, li tylko o tem zawiadomić ma, i tylko w tym razie, jeżeliby zwłoka niebezpieczeństwem groziła, obsygnacją przedsięwziąć, albo pozostałe efekta zmarłego tymczasowo w swe przechowanie wziąć.

§. 41.

W przypadku śmierci cudzoziemca, ważność mają przepisy, w §§. 87—89 normy jurysdykcyjnej z dnia 18. Czerwca 1850. wyszczególnione. Co się tycze ottomańskich poddanych, za prawidło służyć ma Najwyższa uchwała z dnia 24. Czerwca 1840. nadwornokancelaryjnym dekretem z dnia 10. Lipca 1840. obwieszczona.

bei welcher der Verstorbene bedienstet war, bekannt zu geben. Ebenso ist das Absterben eines Lotto-Collectanten bei der Lotto-Direction anzuzeigen.

§. 35.

Wenn ein Advocat oder ein Notar stirbt, so ist die Advocaten- rücksichtlich Notariats-Kammer von dessen Todfalle in Kenntniss zu setzen.

§. 36.

Wenn ein Fideicommiss-Besitzer stirbt, so ist das zuständige Landesgericht zu verständigen, und wenn sich in einer Verlassenschaft landesfürstliche Lehen vorfinden, an den Statthalter, bei Privatlehen an den betreffenden Lehenhof die Anzeige zu erstatten.

§. 37.

Orden, Ehrenkreuze, Medaillen und ähnliche Distinctionszeichen sind, insofern sie nicht nach Vorschrift der hierüber bestehenden besondern Gesetze dem Erben des Betheiligten zu verbleiben haben, oder Privateigenthum des Erblassers waren, an die Ordenskanzlei, und wenn diese nicht bekannt wäre, an den Statthalter in Wien, bei ausländischen Orden aber unmittelbar an das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten und des Hauses einzusenden. Demselben Ministerium sind auch die Todfälle geheimer Rütthe anzuzeigen. Die Schlüssel der k. k. Kammerherren und Truchsesse sind unmittelbar an das k. k. Oberstkämmereramt zurückzustellen.

§. 38.

Wenn ein Patent-Invalide, ein beurlaubter Soldat oder ein Hausierer stirbt, so ist die Patent-Urkunde oder das Urlaubs-Certificat an das nächste Militär-Commando, der Hausierpass aber an die Behörde einzusenden, die ihn ausgestellt hat.

§. 39.

Wenn Jemand in dem Sprengel eines Gerichtes stirbt, der der Gerichtsbarkeit eines andern Gerichtes untersteht, so hat der Richter des Sterbortes den Todfall aufnehmen zu lassen, die Papiere und Effecten zu sichern, allensfalls die Sperre anzulegen, eine vorfindige letztwillige Erklärung kundzumachen, jene Gegenstände, welche sich nicht aufbewahren lassen, oder deren Aufbewahrung Kosten verursachen würde, zu veräußern, in Betrift der Verpflegs-, Krankheits- und Beerdigungskosten Ordnung zu pflegen, und sohin den ganzen Act im Original dem zuständigen Richter abzutreten. (§. 90 der Jurisdictionsnorm vom 18. Juni 1850.)

§. 40.

Wenn eine der Militärgerichtsbarkeit unterstehende Person stirbt, so hat das Gericht das nächste Militär-Commando, wenn es nicht ohnehin schon von diesem Sterbfalle in Kenntniss wäre, lediglich hievon zu verständigen, und nur bei Gefahr am Verzuge die Sperre anzulegen, oder die hinterlassenen Effecten des Verstorbenen einstweilen in Verwahrung zu nehmen.

§. 41.

Bei dem Todfalle eines Ausländers haben die in den §§. 87—89 der Jurisdictionsnorm vom 18. Juni 1850 aufgestellten Vorschriften zu gelten. Bezüglich der osmanischen Unterthanen ist die mit Hofkanzlei-Decret vom 10. Juli 1840 kundgemachte Allerhöchste Entschliesung vom 23. Juni 1840 zur Richtschnur zu nehmen.

V. Spisanie inwentarza.

§. 42.

Inwentarz spisany być ma z reguły tylko na żądanie tych, których ustawa ku temu uprawnia albo też w skutek warunkowego oświadczenia się do dziedzictwa. Wszelakoż sąd inwentarz z urzędu spisać ma:

- a) jeżeli jeden lub więcej spółdziedziców, albo jeżeli wszyscy dziedzice opieki są poruczeni, albo wprowadzie pełnoletni, lecz nieprzytomni, i od miejsca zaszłej śmierci tak daleko oddaleni, iż osobistego ich posłuchanie albo nawet tylko ich zawiadomienia bez niebezpieczeństwa dla masy puścizny oczekiwać nie można;
- b) jeżeli o żadnym dziedzicu nie ma wiadomości;
- c) jeżeli dziedzic puściznę pod tym warunkiem otrzymuje, że ją na przyszłość albo całkiem, albo w części na innych przeniesie.

§. 43.

Jeżeli zachodzi przypadek spisania inwentarza, natenczas je co do majątku spadkowego, jego sądownictwu podlegającego, albo sam sędzia przedsięwzię, albo ku temu jednego z swoich urzędników albo też w mniej ważnych przypadkach przelożonemu gminnemu dla uniknienia kosztów porucza.

§. 44.

Jeżeli majątek, zainwentować się mający, nie podlega sądownictwu pertrakcyjnej instancyi, natenczas też ostatnia z reguły dotyczący sąd o spisanie inwentarza upraszać ma. Jeżeli zaś odpowiedniem jest celowi poparcia interesu bez pomnożenia nakładu, albo jeżeli tego żąda sama strona, natenczas może instancya pertraktacyjna polecić spisanie inwentarza także bezpośrednio notaryuszowi w powiecie uprawnionemu, albo przy rzeczach ruchomych, jednemu z swych urzędników, lecz ostatniemu tylko za uprzedniem oznajmieniem u przynależnego sądu, który temuż, jeżeli tego potrzeba wymaga, przydać ma jednego członka z przelożenia gminnego.

§. 45.

Sukcessor albo prawny jego zastępca ma wprowadzie przywołany być do spisania inwentarza. co zaś z powodu gdyby ów, mimo zawiadomienia doń wystósowanego, nie przybył, na później nie ma być odkładanem. W ogólności każdy, który do puścizny pretensją lub prawo rościć ma i z tegoż wykazać się w stanie jest, uprawniony jest przyinwentacyi być obecnym. Nadto jeszcze przybrać należy dwóch domowników albo innych dwóch poczciwych mężów, którzy jako świadkowie przytomnymi być mają.

Na dokumencie inwentacyi zawsze wykazać się winno, że nastąpiło zawiadomienie dziedzica, albo tej osoby, której przybranie sędzia zarządził; chyba, gdyby już bez tego inwentacyą podpisała.

§. 46.

Inwentarz z jak największą dokładnością ma być spisany, tak iż ukazywać ma wszystkie zamieszczone w sobie dobra ruchome i nieruchome, wszystkie prawa, pretensye i roszczenia spadkodawcy, bez względu, czy są takowe zadokumentowane lub niezadokumentowane, czy zabezpieczone lub niezabezpieczone, czy prawdziwe, wątpliwe albo nieściągalne, z wyszczególnieniem oraz dokumentów, za podstawę im może służących,

V. Inventur-Errichtung

§. 42.

Die Inventur ist in der Regel nur auf Verlangen derjenigen, welche das Gesetz hiezu berechtigt oder über eine bedingte Erbserklärung zu errichten. Doch hat das Gericht zur Inventur von Amtswegen zu schreiten:

- a) wenn ein oder mehrere Miterben oder alle Erben pflegbefohlen, oder zwar grossjährig, aber abwesend und vom Sterborte so weit entfernt sind, dass ihre persönliche Einvernehmung oder auch nur ihre Verständigung ohne Gefahr für die Verlassenschaftsmasse nicht abgewartet werden kann;
- b) wenn gar kein Erbe bekannt ist;
- c) wenn der Erbe die Verlassenschaft mit der Verbindlichkeit erhält, sie künftig ganz oder zum Theil an Andere zu übertragen.

§. 43.

Wenn der Fall der Inventur-Errichtung eintritt, so nimmt sie der Richter bezüglich des seiner Gerichtsbarkeit unterstehenden Verlassenschaftsvermögens entweder selbst vor, oder er ordnet hiezu einen seiner Beamten oder einen Notar ab, oder er beauftragt damit in minder wichtigen Fällen zur Vermeidung von Kosten den Gemeindevorsteher.

§. 44.

Wenn das zu inventirende Vermögen der Gerichtsbarkeit der Abhandlungsinstanz nicht unterliegt, so hat letztere in der Regel das zuständige Gericht um die Vornahme der Inventur zu ersuchen. Wenn es aber zur Förderung des Geschäftes ohne Vermehrung der Auslagen zweckdienlich ist, oder wenn es die Partei selbst begehrt, so kann die Abhandlungs-Instanz mit der Inventur-Errichtung auch unmittelbar den im Bezirke berechtigten Notar oder, bei beweglichen Sachen, einen ihrer Beamten beauftragen, letzteren aber nur gegen vorläufige Anzeige bei dem zuständigen Gerichte, welches demselben nöthigenfalls ein Mitglied des Gemeindevorstandes beizugeben hat.

§. 45.

Der Erbe oder sein gesetzlicher Vertreter ist zwar zur Inventur-Errichtung einzuladen, diese ist aber, wenn er ungeachtet der an ihn geschehenen Verständigung nicht ers heimen sollte, desshalb nicht aufzuschieben. Ueberhaupt ist Jeder, der an die Verlassenschaft eine Forderung oder einen Anspruch zu stellen hat, und sich hierüber auszuweisen vermag, bei der Inventur zu erscheinen berechtigt. Ueberdiess sind noch zwei Hausgenossen oder zwei andere rechtschaffene Männer, die als Zeugen gegenwärtig zu bleiben haben, beizuziehen.

Auf der Inventurs-Urkunde ist die geschehene Verständigung des Erben, oder derjenigen Person, deren Zuziehung vom Richter verordnet wurde, stets auszuweisen; es wäre denn, dass sie die Inventur ohnehin unterschrieben hätten.

§. 46

Die Inventur ist mit möglichster Genauigkeit zu verfassen, so dass alle beweglichen und unbeweglichen Güter, alle Rechte, Forderungen und Ansprüche des Erblassers, sie mögen verbrieft oder unverbrieft, versichert oder unversichert, richtig, zweifelhaft oder uneinbringlich seyn, mit Angabe der ihnen allenfalls zu Grunde liegenden Urkunden, und der bis zum Todestage ausständigen Interessen (so weit diese zur Zeit der Inventur-Errichtung erhoben werden

i prowizyi aż do dnia śmierci zaległych (o ile te w chwili spisania inwentarza pobierane być mogą). Przy rzeczach, które są przedmiotem księgi publicznej, szczególnie o tem zapewnić się trzeba, że własność tychże rzeczywiście spadkodawcy przystoi.

§. 47.

Ruchome rzeczy tak mają być opisane, ażeby od podobnych im rzeczy równego gatunku łatwo mogły być rozróżnione, wraze potrzeby wyszczególnieniem formy, liczby, wagi, miary albo innych jakich przedmiotów bliżej oznaczone być winny; także i wartość tychże na wszelki sposób sądowem ocenieniem ma być wykazaną (§. 55.)

§. 48.

Te papiery wartości, które się we wiedeńskim giełdowym dzienniku wymienione znajdują, wciągnąć należy we wartości kursowej podług przepisów w §§. 49 i 51. patentu z dnia 9. Lutego 1850. zawartych. Gdyby jednak to wartości oznaczenie w czasie spisania inwentury albo wcale nie, albo przynajmniej nie bez rozwlekłości lub opóźnienia wykonałem być miało, natenczas takowe papiery wartości do inwentarza tymczasowo w nominalnej cenie wmieszczone być mają, przy czem rozprawie pozostawia się właściwe ich wartości oznaczenie.

Pretensye prywatne i takowe papiery wartości, które we wiedeńskim dzienniku giełdowym nie są umieszczone, zawsze w nominalnej swej cenie wymienione być mają.

§. 49.

Wartość nieruchomości rzeczy, o ile taż tylko do wymierzenia należytości ma być oznaczoną, wedle rozporządzenia §. 50. patentu z dnia 9. Lutego 1850 ma być wypośredkowana, i w tejże wypośredkowanej ilości w inwenturę umieszczona. Sądowe ocenienie w celu inwentacyi, oprócz przypadku w powyższym patencie zawartego, wtedy tylko miejsce ma, jeżeli je ustawa przepisuje albo uprawniona ku temu strona wyraźnie takowego żąda.

Dokumenta wartość rzeczy nieruchomości wykazujące, mają być do inwentarza w oryginale lub w zawidymowanym odpisie załączone.

§. 50.

Do inwentarza dalej mają być wciągnięte długi, na puściznie ciężące, z pewnością wyprowadzone, tudzież zaległe podatki i ciągle bieżące preścacye, a z summą kapitałową ile możności takż ewyrazić należy prowizye, aż do dnia śmierci spadkodawcy zaległe. Wszelakoż komisarz inwentacyi nie ma się wdawać ani w obszerne dochodzenia w celu wyprowadzenia stanu biernego, ani też w osądzenie prawdziwości tegoż; w tym względzie owszem zastrzegają się stronom dotyczące ich prawa.

§. 51.

Jakim sposobem ma być spisany inwentarz co do puścizny duchownego, obdarzonego prebendą, zasadzającą się na tytule jego trudnienia się opieką dusz, które osoby przy tem mają być przybrane, i jakie przepisy zachowane, o tem postanawiają ustawy, szczególnie w tym względzie istniejące.

§. 52.

Jeżeliby kto jako swej własności domagał się rzeczy, jakie się przy spisaniu inwentarza w puściznie znajdują, wtedy one li z tego powodu z inwentarza nie mają być wypuszczone, ale raczej bez ocenienia w osobną rubrykę wciągnięte, i oraz osoby, prawo do onych roszczęć wraz z ich prawnym tytułem wyszczególnione.

können), darin als verzeichnet erscheinen. Bei Sachen, die Gegenstand des öffentlichen Buches sind, ist sich insbesondere zu vergewissern, dass das Eigenthum derselben dem Erblasser auch wirklich zustehe.

§. 47.

Bewegliche Sachen sind so zu beschreiben, dass sie von ähnlichen Sachen gleicher Gattung leicht unterschieden werden können, nöthigenfalls durch Angabe der Gestalt, Zahl, des Gewichtes, Masses oder der sonstigen Eigenschaften näher zu bezeichnen; auch ist der Werth derselben jedenfalls durch gerichtliche Schätzung zu erheben (§. 55).

§. 48.

Diejenigen Werthpapiere, welche in dem Wiener Börseblatte aufgeführt werden, sind mit ihrem Courswerthe nach den in den §§. 49 und 51 des Patenten vom 9. Februar 1850 enthaltenen Vorschriften einzustellen. Sollte jedoch diese Werthserhebung zur Zeit der Inventur-Errichtung gar nicht oder doch nur mit Weitläufigkeiten oder Verzögerungen ausführbar seyn, so sind derlei Werthpapiere in die Inventur einstweilen mit ihrem Nennbetrage anzusetzen, wornach ihre eigentliche Werthbestimmung der Abhandlung vorbehalten bleibt.

Privatforderungen und solche Werthpapiere, welche in dem Wiener Börseblatt nicht erscheinen, sind stets mit ihrem Nennbetrage aufzuführen.

§. 49.

Der Werth einer unbeweglichen Sache ist, in soferne er nur zur Bemessung der Gebühren erhoben werden soll, nach der Anordnung des §. 50 des Patenten vom 9. Februar 1850 auszumitteln, und mit diesem ausgemittelten Betrage in die Inventur anzusetzen. Eine gerichtliche Schätzung zum Behufe der Inventur findet daher ausser dem im obigen Patente enthaltenen Falle nur dann Statt, wenn sie das Gesetz vorschreibt oder eine hiezu berechtigte Partei sie ausdrücklich verlangt.

Die den Werth einer unbeweglichen Sache nachweisenden Urkunden sind der Inventur im Original oder in vidimirter Abschrift anzuschliessen.

§. 50.

In die Inventur sind ferner die mit Zuverlässigkeit erhobenen Verlassenschaftsschulden, rückständige Steuern und fortlaufende Leistungen zu verzeichnen, und nebst dem Capitalsbetrage wo möglich auch die bis zum Todestage des Erblassers ausständigen Zinsen anzugeben. Der Inventurs-Commissär hat sich jedoch weder in weitläufige Untersuchungen zur Erhebung des Passivstandes, noch in eine Beurtheilung der Richtigkeit desselben einzulassen; es bleiben vielmehr den Parteien d'essfalls ihre Rechte vorbehalten.

§. 51.

Auf welche Weise die Inventur über die Verlassenschaft eines mit einer Curat-Pfründe betheilten Geistlichen zu errichten sei, welche Personen hiebei zuzuziehen, und welche Vorschriften zu beobachten sind, bestimmen die hierüber besonders bestehenden Gesetze.

§. 52.

Sollte Jemand Sachen, die bei Errichtung der Inventur in der Verlassenschaft vorgefunden werden, als sein Eigenthum ansprechen, so sind sie desshalb aus der Inventur nicht wegzulassen, wohl aber ohne Schätzung in eine besondere Rubrik zu bringen, und zugleich die Personen, welche darauf Ansprüche machen und ihre Rechtstitel anzumerken.

Przeciwnie mają rzeczy, spadkodawcy przynależące, lecz w ręku trzecich osób się znajdujące, zupełnie do inwentarza być wciągnięte, wraz z powodem, dla czego znajdują się w dzierzeniu przez drugiego.

§. 53.

Chociażby rzeczy do puścizny należące, w rozmaitych leżały powiatach sądowych, i w oddzielnych zasetane były spisach lub ocenieniach, przecież w jeden tylko dokument, całą inwenturę obejmujący, razem zestawione być mają.

§. 54.

Inwentarz do sądu podanym być ma bez konkomitacyjnej relacji. Przy mniej ważnych puściznach, może jednak do protokolarnego spisania przypadku śmierci wtedy być zamieszczonym, jeżeliby inwentarz bez tego już z urzędu musiał być spisany, albo jeżeli pełnoletni dziedzice są wiadomi i sami upraszają o bezzwłoczne spisanie inwentarza u komisarza, któremu spisanie przypadku śmierci poruczono. W takim razie, przy dochodzeniu stanu biernego, z osobliwą oględnością postąpić należy, aby sąd w tym stanie postawić, żeby interes pertraktacyjny jednym mógł być ukończony ciągiem.

Równie też i notaryusz albo przełożony gminny w powyższym przypadku już przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci, i nie oczekując sądowego nakazu, do spisania inwentarza upoważnionym jest.

§. 55.

Do ocenienia rzeczy ruchomych, przybrany być ma dla każdego dotyczącego zawodu, jeden tylko znawca rzeczy, chyba żeby interesant, przy spisaniu inwentarza obecny, drugiego jeszcze żądał taksatora, co mu na jego koszt dozwolonem zostaje. Ocenienia jednak nieruchomości, najmniej przez dwóch znawców przedsiębrane być mają.

§. 56.

Komisarz inwentacyi i taksatorowie, mają podczas całego odbywania interesu z przyzwoitością, pilnością i uczciwością postępować; interesu bez potrzeby nie zwlekać, żadnej do puścizny należącej rzeczy wiadomie nie opuszczać, przedewszystkiem zaś wszelkiego wstrzymywać się przyjmowania podarunku i wszelkiego używania jakiegokolwiek bądź korzyści, i także ani jak najmniejszej rzeczy z puścizny nabywać, a nawet chociażby drogą kupna.

§. 57.

Koszta inwentacyi ma massa puścizny ponosić. Nie dozwala się komisarzowi inwentacyi, aby należytości, taksatorom przystojące, wypłacał już zaraz przy spisaniu inwentarza i nieoczekując postanowienia sądowego. Ma owszem komisarz inwentacyi umieścić na końcu inwentacyi, i to na samym dokumencie, przynależące się mu płace dzienne i koszta podróży, tudzież nagrodę jakiej taksatorowie żądali, z dokładnem wyszczególnieniem liczby użytych przy inwentacyi dni lub godzin, wraz z zachodzącymi uwagami strony, a gdyby potrzeba było, załączyć oraz w tym względzie zdanie swe.

§. 58.

Sąd spisane tym sposobem koszta inwentacyjne ustanowić ma, ustanowienie to w rezolucyi względem inwentacyi wydanej, wyrazić, i potem ściąganie i sprostowanie należytości zarządzić.

Dagegen sind Sachen, welche dem Erblasser gehören, aber sich in Händen dritter Personen befinden, ohneweiters in die Inventur einzustellen, und der Grund anzugeben, warum sie sich in der Innhabung eines Andern befinden.

§. 53.

Wenn die in eine Verlassenschaft gehörigen Sachen in verschiedenen Gerichtsbezirken liegen, und in abgesonderten Verzeichnissen oder Schätzungen eingeschickt werden, so sind diese doch nur in eine die ganze Inventur umfassende Urkunde zusammen zu stellen.

§. 54.

Die Inventur ist ohne Einbegleitungsbericht bei Gericht zu überreichen. Bei minder bedeutenden Verlassenschaften kann sie jedoch der Todfallsaufnahme dann eingeschaltet werden, wenn die Inventur ohnehin von Amtswegen errichtet werden müsste, oder wenn die grossjährigen Erben bekannt sind und die sogleiche Inventur-Errichtung bei dem mit der Todfallsaufnahme beauftragten Commissäre selbst ansuchen. In einem solchen Falle ist bei der Erhebung des Passivstandes mit besonderer Umsicht vorzugehen, um das Gericht in den Stand zu setzen, das Abhandlungsgeschäft in einem Zuge beendigen zu können.

Ebenso ist auch der Notar oder Gemeindevorsteher in dem vorerwähnten Falle schon bei der Todfallsaufnahme und ohne einen gerichtlichen Auftrag abzuwarten, zur Inventur-Errichtung ermächtigt.

§. 55.

Zu Schätzungen beweglicher Sachen ist für jedes einschlägige Fach nur Ein Sachverständiger beizuziehen; ausser es würde ein bei der Inventur-Errichtung anwesender Interessent noch einen zweiten Schätzmänn verlangen, was ihm auf seine Kosten unbenommen bleibt. Schätzungen unbeweglicher Sachen sind jedoch von mindestens zwei Sachverständigen vorzunehmen.

§. 56.

Der Inventur-Commissär und die Schätzmänner haben sich bei dem ganzen Vorgange mit Anstand, Fleiss und Rechtschaffenheit zu benehmen, das Geschäft nicht unnütz zu verzögern, keine in die Verlassenschaft gehörige Sache wissentlich auszulassen, vor allem aber sich jeder Geschenkkannahme und jeden Bezuges was immer für eines Vortheiles zu enthalten, auch nicht die geringste Verlassenschaftssache, wenn selbst durch Kauf an sich zu bringen.

§. 57.

Die Inventurkosten hat die Verlassenschaftsmasse zu tragen. Dem Inventur-Commissär ist es nicht gestattet, die den Schätzmännern zustehenden Gebühren gleich bei der Inventur-Errichtung und ohne die gerichtliche Bestimmung abzuwarten, auszubezahlen. Der Inventur-Commissär hat vielmehr am Schlusse der Inventur, und zwar auf der Urkunde selbst die ihm etwa gebührenden Diäten und Reisekosten, dann die von den Schätzmännern angesprochene Belohnung mit genauer Angabe der Zahl der zur Inventur verwendeten Tage oder Stunden, sammt den allfälligen Bemerkungen der Partei zu verzeichnen, und wenn es nöthig wäre, sein Gutachten hierüber beizufügen.

§. 58.

Das Gericht hat die auf solche Weise verzeichneten Inventurkosten zu bestimmen, diese Bestimmung in dem über die Inventur ergehenden Bescheide auszudrücken, und sodann die Einhebung und Berichtigung der Gebühren zu verfügen.

Przy wymierzeniu przynależącej się taksatorom nagrody, ma się należyty wzgląd brać tak na uskutecznione ich prace, na stratę czasu, na wiadomości i naukowe ich wykształcenie, jak też na stan puścizny, na ceny potrzeb życiowych i na inne stosunki stron. Przy nieznacznych puściznach, taksatorowie nie mogą domagać się nagrody, jeżeli zarazem dziedzic znajduje się w biednych stosunkach majątkowych.

VI. Miejsce przysięgi zastępujące zeznanie majątku.

§. 59.

W przypadku bezwarunkowego oświadczenia się do dziedzictwa, dozwala się dzieźdźcowi, aby spisał w braku inwentarza, czynny stan spadkowego majątku pod swym własnym, miejsce przysięgi zastępującym podpisem, albo pod takimże podpisem jego pełnomocnika osobno ku temu ustanowionego, które to zeznanie majątku zamiast inwentarza przy czynnościach pertraktacyi spadku za podstawę służyć ma.

Atoliż przy rzeczach, które przedmiotem są księgi publicznej, spadkobierca obowiązany jest, wykazać własność spadkodawcy.

Jakim sposobem oznaczyć się ma wartość rzeczy w zeznaniu majątkowym wymienionych, o tem stanowią §§. 46 i 49 aż do 52, patentu z dnia 9. Lutego 1850.

VII. L i c y t a c y a.

§. 60.

Przed nastąpieniem adydykei puścizny, tylko instancyi pertraktacyjnej na licytacyą przedmiotów spadkowych zezwalać przystoi.

§. 61.

Jeżeli przedmioty spadkowe, drogą licytacyjną pozbyć się mające, podlegają sądownictwu instancyi pertraktacyjnej, tedy ta ma licytacyę przedsięwziąć kazać przez jednego z swych urzędników, albo wedle okoliczności przez notaryusza, albo przy dobrach ruchomych także i przez przełożonego gminnego.

§. 62.

Jeżeli rzeczy drogą licytacyjną sprzedać się mające, podlegają innej jurysdykcyi, tedy instancya pertraktacyjna albo upraszać ma sąd przynależny o przedsięwzięcie licytacyi, albo też bezpośrednio porucza to uprawnionemu w powiecie notaryuszowi.

§. 63.

Samo-uprawnieni spadkobiercy, równie mogą się udać do notaryusza, w powiecie uprawnionego, względem przedsięwzięcia licytacyi, przez instancyą pertraktacyjną zezwolonej.

§. 64.

Licytacya z reguły zarządzona być może tylko na żądanie dziedziców, ich prawnych zastępców, albo kuratora puścizny. Jeżeli zaś istotnie niebezpieczeństwem grozi zwłoka, tedy też i sąd ma prawo z urzędu zarządzić licytacyę pojedynczych przedmiotów spadkowych, zepsuciu podlegających, albo którychby utrzymanie z kosztem niestosunkowem połączone było.

§. 65.

W proźbie o pozwolenie licytacyi, strona zawsze tego wymienić ma, w przytomności którego licytacya ma być przedsięwziętą.

Bei Bestimmung der den Schätzmännern zustehenden Belohnung ist sowohl auf Mühewaltung, Zeitverlust, Kenntnisse und wissenschaftliche Bildung derselben, als auch auf den Stand der Verlassenschaft, Preise der Lebensbedürfnisse und sonstige Verhältnisse der Parteien gehörige Rücksicht zu nehmen. Bei geringfügigen Verlassenschaften können die Schätzmänner keine Belohnung ansprechen, wenn sich zugleich der Erbe in dürftigen Vermögensumständen befindet. —

VI. Eidesstätiges Vermögensbekenntniss.

§. 59.

Im Falle einer unbedingten Erbserklärung ist es dem Erben in Ermanglung einer Inventur gestattet, den Acti stand des Verlassenschaftsvermögens unter seiner oder eines hiezu speciell Bevollmächtigten eidesstätiger Fertigung zu verzeichnen und dieses Vermögensbekenntniss anstatt der Inventur der Abhandlungspflege zu Grunde zu legen.

Bei Sachen jedoch, welche Gegenstand des öffentlichen Buches sind, ist der Erbe verbunden, das Eigenthum des Erblässers nachzuweisen.

Auf welche Weise der Werth der in dem Vermögensbekenntnisse aufgeführten Sachen zu ermitteln sei, wird in den §§. 46 und 49 bis 52 des Patentes vom 9. Februar 1850 bestimmt.

VII. Feilbietung.

§. 60.

Vor erfolgter Einantwortung einer Verlassenschaft hat nur die Abhandlungs Instanz die Feilbietung der in dieselbe gehörigen Gegenstände zu bewilligen.

§. 61.

Unterliegen die feilzubietenden Verlassenschaftsgegenstände der Gerichtsbarkeit der Abhandlungs-Instanz, so hat sie die Feilbietung durch einen ihrer Beamten, oder nach Umständen durch den Notar, oder bei beweglichen Gütern durch den Gemeindevorsteher auch vornehmen zu lassen.

§. 62.

Unterstehen die feilzubietenden Sachen einer andern Gerichtsbarkeit, so hat die Abhandlungs-Instanz entweder das zuständige Gericht um die Vornahme der Feilbietung zu ersuchen oder sie beauftragt hiezu unmittelbar den im Bezirke berechtigten Notar.

§. 63.

Eigenberechtigte Erben können sich wegen Vornahme einer von der Abhandlungs-Instanz bewilligten Feilbietung ebenfalls an den im Bezirke berechtigten Notar wenden.

§. 64.

Die Feilbietung kann in der Regel nur auf Verlangen der Erben, ihrer gesetzlichen Vertreter oder des Verlassenschafts-Curators angeordnet werden. Bei offenbarer Gefahr am Verzuge ist aber auch das Gericht die Feilbietung einzelner Verlassenschaftsstücke, welche dem Verderben unterliegen oder deren Erhaltung mit unverhältnissmässigen Kosten verbunden wäre, von Amtswegen zu verfügen berechtigt.

§. 65.

In dem Gesuche um Bewilligung einer Feilbietung hat die Partei stets denjenigen namhaft zu machen, mit dessen Zuziehung die Feilbietung vorgenommen werden soll.

Jeżeli sędzia licytację z urzędu rozporządza, natenczas komisarz dwóch świadków przybrać ma. W rezolucyi zezwolenia każdego czasu wyrzec się winno, co się stać ma z licytacyjną ceną kupną.

§. 66.

Przy licytacji zachować się mają wszystkie owe przepisy i formalności, które rozporządzono tak względem licytacji w ogólności, jak względem pojedynczych przedmiotów licytacyjnych w szczególności.

§. 67.

Na każdą licytację protokół ma być prowadzony.

Protokół ten przy rzeczach ruchomych składać się ma z trzech rubryk: do pierwszej wciągnąć należy krótkie oznaczenie przedmiotu drogą licytacyjną pozbyć się mającego; do drugiej wartość szacunkową, a do trzeciej podaną najwyższą cenę licytacyjną.

Jeżeli protokół licytacyjny nie jest podpisany przez tego, z którego przybraniem nakazanem było przedsięwzięcie licytacji (§. 65), natenczas komisarz licytacyjny wykazać ma, że mu o tem wiadomość dano.

§. 66.

Na końcu protokołu licytacyjnego, spisać należy koszta przy licytacji urosłe, pod załączeniem kwitów i innych dowodów, tudzież zachodzące koszta dyetowe i podrózne komisarza, nakoniec nagrodę wywoływacza przy licytacji. Co do sposobu, jak te ostatnie należności mają być umieszczone, sądownie wymierzone i uiszczone, moc mają przepisy w §. 57. i 58. udzielone.

Protokół licytacyjny bez relacji konkomitacyjnej, do sądu ma być podany.

VIII. Zwołanie wierzycieli spadku.

§. 69.

Edykta do zwołania wierzycieli spadku, za upraszaniem dziedziców albo kuratora puścizny, stosownie do §. 813. pow. ks. ust. cyw., wydawane być mają wedle formularza N. II.

Jeżeli pertraktacja spadku osoby, do stanu wojskowego należącej, miejsce ma u sądu powiatowego, natenczas wierzyciele puścizny do zameldowania swych pretensyj wedle przepisu nadwornego dekretu z dnia 31. Grudnia 1801. Nro 559, z wyznaczeniem terminu 6-miesięcznego — edyktalnie wezwanymi być mają, o czem też krajową komendę wojskową zawiadomić należy.

Dział drugi.

Oświadczenie się do dziedzictwa.

I. Zawiadomienie dziedzica o spadłej nań sukcesyi i wezwanie onegoż do oświadczenia się do dziedzictwa.

§. 70.

Jeżeli dziedzic jest pełnoletni i własno-uprawniony, i jeżeli oraz mieszka w okręgu instancyi pertraktacyjnej, lub też przynajmniej nie za daleko od jej urzędowego siedliska, natenczas ma go sąd po protokolarnem spisaniu przypadku śmierci przyzwać i oraz mu w przyzwaniu nakazać, aby ze sobą przyniósł dowody, które do wykazania jego prawa do dziedzictwa potrzebne są.

Verfügt der Richter die Feilbietung von Amtswegen, so sind vom Commissäre zwei Zeugen beizuziehen. In dem Bewilligungsbescheide ist jederzeit auszusprechen, was mit dem Feilbietungserlöse zu geschehen hat.

§. 66.

Bei der Feilbietung sind alle jene Vorschriften und Förmlichkeiten zu beobachten, welche sowohl über Feilbietungen überhaupt, als über einzelne Feilbietungsgegenstände insbesondere gesetzlich angeordnet sind.

§. 67.

Ueber jede Feilbietung ist ein Protokoll zu führen.

Dasselbe hat bei beweglichen Sachen aus drei Rubriken zu bestehen, in die erste ist eine kurze Bezeichnung des feilzubietenden Gegenstandes, in die zweite der Schätzungswerth und in die dritte der höchste Anbot einzutragen.

Ist das Feilbietungsprotokoll von demjenigen, mit dessen Zuziehung die Vornahme der Feilbietung aufgetragen war (§. 65), nicht unterfertigt, so hat der Feilbietungs-Commissär die geschehene Verständigung desselben nachzuweisen.

§. 68.

Am Schlusse des Feilbietungsprotokolls sind die bei der Versteigerung aufgelaufenen Kosten unter Anschluss der Quittungen und sonstigen Belege, dann die allfälligen Diäten- und Reisekosten des Commissärs, endlich die Belohnung des Ausrufers zu verzeichnen. Ueber die Art und Weise, wie diese letzteren Gebühren anzusetzen, gerichtlich zu bestimmen und zu berichtigen sind, gelten die im §. 57 und 58 ertheilten Vorschriften.

Das Feilbietungsprotokoll ist ohne Einbegleitungsbericht bei Gericht zu überreichen.

VIII. Einberufung der Verlassenschaftsgläubiger.

§. 69.

Edicte zur Einberufung der Verlassenschaftsgläubiger sind über Ansuchen der Erben oder des Verlassenschafts-Curators in Gemässheit des §. 813 des a. b. G. B. nach dem Formulare Nr. II auszufertigen.

Wenn bei einem Bezirksgerichte die Verlassenschaft einer zum Militärstande gehörigen Person abgehandelt wird, so sind die Verlassenschaftsgläubiger zur Anmeldung ihrer Forderungen nach Vorschrift des Hofdecrets vom 31. December 1801, Nr. 549, mit Bestimmung einer Frist von 6 Monaten durch Edict von Amtswegen aufzufordern und das Landes-Militär-Commando hievon zu verständigen.

Zweites Hauptstück.

Erbserklärung.

Verständigung des Erben vom Erbanfalle und Aufforderung desselben zur Erbserklärung.

§. 70.

Ist der Erbe grossjährig und eigenberechtigt und ist er zugleich im Sprengel der Abhandlungs-Instanz wohnhaft, oder doch vom Amtssitze derselben nicht allzuweit entfernt, so hat ihn das Gericht über die Todfallsaufnahme vorzuladen, und ihm in der Vorladung aufzutragen, die zur Nachweisung seines Erbrechtes erforderlichen Behelfe mitzubringen.

Przy terminie sądowym trzeba od niego żądać oświadczenia, czy i jakim sposobem sukcesyą objąć, lub też czy się jej wyrzeknąć chce. Sąd mu wyjaśnić ma, jakie są prawne skutki tak warunkowego jak bezwarunkowego oświadczenia się do dziedzictwa i zwołania wierzycieli puścizny, a potem do protokołu wciągnąć jego deklaracyą albo jego oświadczenie się do dziedzictwa.

§. 71.

Dziedzic z ważnych powodów upraszać może o czas do namyslenia się i o odroczenie terminu sądowego lub o wyznaczenie terminu do podania piśmiennego swego oświadczenia się do dziedzictwa. Równie też może sąd takowe odroczenie zarządzić, jeżeli nie uznaje zażądane prawo do dziedzictwa za wykazane, albo wedle okoliczności nakazać dziedzicowi, aby podał piśmienne wykazanie prawa do dziedzictwa.

§. 72.

Jeżeli dziedzice, albo jeden z nich, małoletnimi są, albo z innego powodu jak z powodu nieprzytomności opiece są poruczeni, natenczas sąd prawnego ich zastępcę do protokolarnego spisania oświadczenia się do dziedzictwa przyzwać, a z resztą wedle przepisu §§. 70 i 71. postępować ma.

Jeżeli instancya pertraktacyjna niebyła oraz władzą opiekuńczą albo kuratelarną takowego dziedzica, natenczas owa instancya też ostatnią władzę o spadłej nań sukcesyi natychmiast zawiadomić ma, aby ta dostrzegać mogła postępowania prawnego zastępcy.

§. 73.

Jeżeli dziedzice albo jeden z nich wprawdzie pełnoletnimi są i własno-uprawnionymi, atoliż od siedliska sądowego tak oddalonymi, iż ich osobiste przyzwanie uskuteczniom być nie może, albo, jeżeli w zagraniczu przebywają, natenczas sąd im albo bezpośrednio albo przez osobistą ich instancję nakazać ma, aby do pertraktacyi spadku bezzwłocznie wymienili pełnomocnika w okręgu instancyi pertraktacyjnej, albo też przynajmniej w jej pobliżu mieszkającego. Z tymże tedy dalsza rozprawa także wedle przepisu §§. 70 i 71 odbywać się ma.

§. 74.

W przypadkach zaś, gdyby zbiegali się nieobecni z obecnymi dziedzicami, a ci ostatni gotowymi się oświadczyli, wkrótce uskutecznić i wykazać ustanowienie pełnomocnika dla swych nieobecnych spółdziedziców, pozostawia się sądowi do woli wstrzymać się aż do stosownego terminu z sądowym nakazem, w §. 73. wspomnianym.

§. 75.

Jeżeli zawiadomienie pełnoletniego i własno-uprawnionego dziedzica o spadłej nań sukcesyi wykazane jest, natenczas już nie ma sąd z urzędu dalej przykładać dla niego starania, wyjąwszy, że zaprowadzonym być musi urządzenie odwlec się nie dające, a dla krótkości czasu nie może być oczekiwane przybycie dziedzica albo jego pełnomocnika, prawa zaś onegoż przy nienależytem zastępstwie na niebezpieczeństwo byłyby wystawione. Pod takowemi okolicznościami ma sąd, wszelakoż tylko w tym pojedynczym przypadku, ustanowić kuratora dla nieobecnego dziedzica.

§. 76.

Jeżeli dziedzice nie są sądowi zupełnie wiadomi, albo jeżeli wprawdzie wiadome jest imię lecz nie pobyt, albo przeciwnie pobyt, ale nie imię dziedzica, przez co

Bei der Tagatzung ist von ihm die Erklärung abzufordern, ob und auf welche Art er die Erbschaft antreten, oder ob er sie ausschlagen wolle. Das Gericht hat ihm die gesetzlichen Folgen der bedingten und unbedingten Erbserklärung und der Einberufung der Verlassenschafts-Gläubiger zu erklären, und hiernach seine Aeußerung oder seine Erbserklärung zu Protokoll zu nehmen.

§. 71.

Der Erbe kann aus erheblichen Gründen um eine Bedenkzeit und Erstreckung der Tagatzung oder Bestimmung einer Frist zur Ueberreichung seiner schriftlichen Erbserklärung bitten. Eben so kann das Gericht eine solche Erstreckung verordnen, wenn es das ungesprochene Erbrecht nicht für ausgewiesen hält, oder nach Umständen dem Erben auftragen, einen schriftlichen Erbausweis zu überreichen.

§. 72.

Sind die Erben oder einer derselben minderjährig oder aus einem anderen Grunde als einem der Abwesenheit pflegbefohlen, so hat das Gericht den gesetzlichen Vertreter derselben zur Aufnahme der Erbserklärung vorzuladen, und sich im Uebrigen nach Vorschrift der §§. 70 und 71 zu benehmen.

Wenn die Abhandlungs-Instanz nicht zugleich Vormundschafts- oder Curatels-Behörde eines solchen Erben wäre, hat sie letztere von dem Erbanfalle sogleich in Kenntniss zu setzen, damit diese das Benehmen des gesetzlichen Vertreters zu überwachen in die Lage kommt.

§. 73.

Sind die Erben oder Einer derselben zwar grossjährig und eigenberechtigt aber vom Gerichtssitze so weit entfernt, dass ihre persönliche Vorladung nicht thunlich ist, oder halten sie sich im Auslande auf, so hat ihnen das Gericht entweder unmittelbar oder durch ihre Personal-Instanz aufzutragen, zur Abhandlungspflege einen im Sprengel der Abhandlungs-Instanz oder doch in der Nähe derselben wohnhaften Bevollmächtigten ungesäumt namhaft zu machen. Mit diesem ist schon die weitere Verhandlung ebenfalls nach Vorschrift der §§. 70 und 71 zu pflegen.

§. 74.

Dem Gerichte bleibt es jedoch unbenommen, im Falle als abwesende und anwesende Erben zusammentreffen und letztere sich erbielen, die Bestellung eines Machthabers für ihre abwesenden Miterben in kurzer Zeit zu bewirken und auszuweisen, mit dem im §. 73 erwähnten gerichtlichen Auftrage binnen einer ungemessenen Frist inne zu halten.

§. 75.

Ist die Verständigung eines grossjährigen und eigenberechtigten Erben von dem Erbanfalle ausgewiesen, so hat das Gericht von Amtswegen für ihn nicht weiter zu sorgen, angenommen, dass eine nicht aufschiebbare Verfügung getroffen werden muss, die Ankunft des Erben oder seines Bevollmächtigten wegen Kürze der Zeit nicht abgewartet werden kann, die Rechte desselben aber bei nicht gehöriger Vertretung gefährdet würden. Unter solchen Umständen hat das Gericht, jedoch nur für diesen einzelnen Fall, einen Curator des abwesenden Erben aufzustellen.

§. 76.

Wenn dem Gerichte die Erben völlig unbekannt sind, oder wenn zwar der Name aber nicht der Aufenthalt, oder der Aufenthalt dagegen nicht der Name des Erben bekannt ist, die

zawiadomienie tegoż nie może być natychmiast zarządzone, natenczas sąd ustanowić ma dla całej puścizny albo dla niezastąpionej jej części kuratora puścizny. To ustanowienie dalej miejsce zająć ma w przypadkach §§. 811 i 812. powsz. ks. ust. cyw. jako też i w tym przypadku, jeżeli dziedzic mimo wszystkich doń wystósowanych nakazów, dziedzictwa ani nie przyjmuje ani się go niewyrzeka.

§. 77.

Kurator puścizny upoważniony jest do administracyi i zastąpienia teje, osobliwie do ściągnięcia zaległych już wierzytelności i do likwidacyi zameldowanych pretensyi, tudzież do sporządzenia wykazów puścizny, jednakże jako kurator nie może ani podać oświadczenia się do dziedzictwa, ani też powstawać przeciw podanemu przez drugiego oświadczeniu się do dziedzictwa lub przeciw rozporządzeniu ostatniej woli.

§. 78.

Kurator puścizny jednakże obowiązany jest, wszystkie do wynalezienia nieprzytomnego albo niewiadomego dziedzica służące okoliczności dokładnie i troskliwie wybadać, i o wynalezionym dziedzicu nie tylko sądowi donieść, lecz go też bezwzględnie o spadłej nań sukcesyi i o położeniu jego sprawy z tym dodatkiem zawiadomić, iż wymienić ma instancyi pertraktacyjnej pełnomocnika.

Sąd nad tem czuwać ma, ażeby kuratela ani zaniechaniem zawiadomienia, ani też innym jakim odwlekaniem utrzymywaną albo niepotrzebnie przedłużaną nie była.

§. 79.

Jeżeliby kurator spadku nie był w stanie wywiedzieć się o prawnych dziedzicach, natenczas ich sąd, na wniosek albo po wysłuchaniu kuratora puścizny przez edykt publiczny podług formularza Nr. III. z tym dodatkiem przywołać ma, że się zgłosić mają w przeciągu jednego roku i pod wykazaniem swego prawa do dziedzictwa podać swe oświadczenie się do dziedzictwa, w przeciwnym bowiem razie puścizna z tymi, którzy się do dziedzictwa oświadczyli, pertraktowaną i im addykowaną, nie objęta zaś część puścizny, albo w przypadku, gdyby się nikt do dziedzictwa nie był oświadczył, cała puścizna jako bezdziedziczna przez rząd zajęta będzie, a dziedzicom później zgłaszającym się ich praworoszczenia do dziedzictwa dopóty tylko zastrzeżone zostaną, dopóki takowe przez przedawnienie nie ustały.

§. 80.

Edykt w trzech, ile możności, czteromiesięcznych przedziałach czasu, do urzędowego dziennika kraju koronnego, a wedle okoliczności i do innych tutejszo- albo cudzo-krajowych gazet, ma być umieszczonym. Jeżeli jednocześnie więcej takich przypadków zachodzi, natenczas na kilka różnych puścizn wydany być może jeden tylko edykt.

Należytości za zamieszczenie mają być z puścizny opłacone, jeżeli się zaś edykt li tylko względem jednej części wydaje, natenczas takowe tę tylko część obciążają.

§. 81.

W przypadku fideikomisowej substytucyi względem zawiadomienia dziedziców podstawionych i względem ustanowienia kuratorów moc mają postanowienia w powyższych paragrafach zawarte, tylko że w przypadkach, gdzie ma być ustanowiony kurator spadkowy, mianowany być ma kurator substytucyjny.

Verständigung desselben also nicht sogleich eingeleitet werden kann, so hat das Gericht für die ganze Verlassenschaft oder für den nicht vertretenen Theil derselben einen Verlassenschafts-Curator zu bestellen. Diese Bestellung hat ferner in den Fällen der §§. 811 und 812 des a. b. G. B. sowie in dem Falle Platz zu greifen, wenn der Erbe ungeachtet aller an ihn ergangenen Aufträge, die Erbschaft weder annimmt noch ausschlägt.

§. 77.

Der Curator einer Verlassenschaft ist zur Verwaltung und Vertretung derselben, insbesondere zur Eintreibung der etwa ausständigen Activen und Liquidirung der allfällig angemeldeten Forderungen, dann zur Verfassung der Verlassenschafts-Ausweise ermächtigt, allein er kann als solcher weder eine Erbserklärung überreichen, noch die von einem Andern überreichte Erbserklärung oder eine letztwillige Anordnung bestreiten.

§. 78.

Der Verlassenschafts-Curator ist aber auch verpflichtet, alle zur Auffindung des abwesenden oder unbekanntenen Erben dienlichen Umstände genau und sorgfältig zu erforschen, und den etwa aufgefundenen Erben nicht nur dem Gerichte anzuzeigen, sondern auch ihn ungeräumt von dem Erbanfalle und der Lage seiner Angelegenheiten mit dem Beisatze in Kenntniss zu setzen, dass er der Abhandlungs-Instanz einen Bevollmächtigten namhaft zu machen habe.

Das Gericht hat zu wachen, dass nicht durch Unterlassung der Verständigung oder durch sonstige Verzögerungen die Curatel aufrecht erhalten oder unnöthig verlängert werde.

§. 79.

Sollte es dem Verlassenschafts-Curator nicht möglich seyn, die gesetzlichen Erben auszuforschen, so hat sie das Gericht über den Antrag oder nach Einvernehmen des Verlassenschafts-Curators mittelst öffentlichen Edictes nach dem Formulare Nr. III mit dem Beisatze vorzuladen, dass sie sich binnen Einem Jahre zu melden und unter Ausweisung ihres Erbrechtes ihre Erbserklärung anzubringen haben, widrigens die Verlassenschaft mit jenen, die sich erbserklärt haben, verhandelt, und ihnen eingantwortet, der nicht angetretene Theil der Verlassenschaft aber, oder wenn sich Niemand erbserklärt hätte, die ganze Verlassenschaft vom Staate als erblos eingezogen würde, und den sich allfällig später meldenden Erben ihre Erbsansprüche nur so lange vorbehalten blieben, als sie durch Verjährung nicht erloschen wären.

§. 80.

Das Edict ist in drei wo möglich von vier zu vier Monaten von einander entfernten Zeiträumen in das Amtsblatt des Kronladeus und nach Umständen auch in andere in- oder ausländische Zeitungsblätter einschalten zu lassen. Wenn zu gleicher Zeit mehrere solche Fälle vorkommen, so kann für mehrere verschiedene Verlassenschaften ein einziges Edict ausgefertigt werden.

Die Einrückungsgebühren sind aus der Verlassenschaft zu bestreiten, wird aber das Edict nur bezüglich eines Theiles der Verlassenschaft erlassen, so fallen sie nur diesem Theile zur Last.

§. 81.

In Falle einer fideicommissarischen Substitution gelten wegen Verständigung der Nacherben und Aufstellung von Curatoren die in den vorigen Paragraphen enthaltenen Bestimmungen, nur ist in den Fällen, wo dort ein Verlassenschafts-Curator zu bestellen ist, ein Substitutions-Curator zu ernennen

§. 82.

Jakie termina wyznaczać ma sędzia do podania oświadczenia się do dziedzictwa, to z wyjątkiem przypadku, w §. 79. zawartego, jego zdaniu pozostawia się. Wszelakoż starania przyłożyć winien, ażeby tak pierwszy ku temu udzielony termin jak też i przedłużony, razem wzięte, nie przekraczały przeciągu jednego roku. Tylko przy rozprawach z cudzym krajem albo przy bardzo zawikłanych legitymacyach dziedzicznych mógłby być wyjątkowo nawet i ten termin przedłużony.

§. 83.

Jeżeli zachodzi powód do przedłużenia terminu przy jednym lub drugim dziedzicu, natenczas inni wprawdzie także i pierwaj względem swego oświadczenia się do dziedzictwa wysłuchani być mają, atoliż mimo woli nie mogą być zniewoleni, aby takową oddali przed upływem dłuższego terminu, który jednemu z spółdziedziców dozwolono.

II. Oświadczenie się do dziedzictwa.

§. 84.

Dziedzic musi przy oświadczeniu się do dziedzictwa, stósownie do §. 799. powsz. ks. ust. cyw. wykazać sądowi swój prawny tytuł. Tenże nie może przeto żadnego przyjmować na podstawie ustawy podanego oświadczenia się do dziedzictwa, jeżeliby dziedzic nie był wstanie wiarogodnie wykazać przynajmniej pokrewieństwa albo wedle okoliczności swego stosunku małżeńskiego z spadkodawcą.

§. 85.

Równie sąd nie może żadnego przyjmować oświadczenia się do dziedzictwa z testamentu albo z umowy względem dziedzictwa, jeżeli oczywiście brakuje testamentowi albo umowie względem dziedzictwa ustawą wyraźnie pod nieważnością przepisanych zewnętrznych formalności, albo jeżeli nie wykazano wypełnienia warunku, pod którym komuś puściznę, albo część tejże przeznaczono.

Jeżeli oświadczenie się do dziedzictwa zasada się na ustnie sporządzonym testamencie, natenczas musi takowy, o ile tylko chodzi o przyjęcie oświadczenia się do dziedzictwa ze strony sądu, sposobem w §. 586 powsz. ks. ust. cyw. przepisany sumarycznie być zaprzysiężony.

§. 86.

Jeżeli oświadczenie się do dziedzictwa na podstawie testamentu albo umowy względem dziedzictwa podane, prawomocnie odrzucono, natenczas wprowadzić ma sąd pertraktacją na zasadzie prawnego do dziedzictwa następstwa.

Zresztą niezabroniono tak prawnemu, jak testamentowemu albo kontraktowemu dziedzicowi, którego oświadczenie się do dziedzictwa sąd odrzucił, aby popierał swe prawo do dziedzictwa zwyczajną prawa drogą.

§. 87.

Prawo do zaprzeczenia oświadczeniu ostatniej woli, albo umowie dziedzicznej, przysłuża tylko albo prawnemu dziedzicowi albo też w innym testamencie lub w innej umowie względem dziedzictwa powołanemu.

§. 88.

Jeżeli testamentowy albo prawny dziedzic, zaprzeczać chce uznanemu przez sąd rawu do dziedzictwa kontraktowego dziedzica, albo też prawny dziedzic uznanemu

§. 82.

Welche Fristen der Richter zur Abgabe der Erbserklärung zu bestimmen hat, bleibt mit Ausnahme des im §. 79 enthaltenen Falles, seinem Ermessen überlassen. Doch hat er Sorge zu tragen, dass sowohl die hierzu zuerst ertheilte als auch erstreckte Frist zusammengenommen den Zeitraum eines Jahres nicht überschreiten. Nur bei Verhandlungen mit dem Auslande oder bei sehr verwickelten Erblegitimationen, könnte ausnahmsweise auch diese Frist verlängert werden.

§. 83.

Tritt der Grund einer Fristerweiterung nur bei einem oder dem andern aus mehreren Erben ein, so sind zwar die Anderen auch früher über ihre Erbserklärung zu vernehmen, sie können aber wider ihren Willen nicht verhalten werden, sie früher als bis zum Ablaufe der einem der Miterben bewilligten längeren Frist abzugeben.

II. Abgabe der Erbserklärung.

§. 84.

Der Erbe muss bei der Erbserklärung in Gemässheit des §. 799 des a. b. G. B. seinen Rechtstitel dem Gerichte ausweisen. Dasselbe darf daher keine auf Grundlage des Gesetzes überreichte Erbserklärung annehmen, wenn der Erbe nicht wenigstens seine Verwandtschaft oder nach Umständen sein eheliches Verhältniss mit dem Erblasser glaubwürdig darzuthun vermag.

§. 85.

Ebenso kann das Gericht keine Erbserklärung aus einem Testamente oder Erbvertrage annehmen, wenn dem Testamente oder Erbvertrage die vom Gesetze ausdrücklich bei sonstiger Ungiltigkeit vorgeschriebenen äusseren Förmlichkeiten offenbar mangeln, oder die Erfüllung der Bedingung, unter welcher Jemanden die Verlassenschaft oder ein Theil derselben zugedacht wurde, nicht nachgewiesen ist.

Stützt sich die Erbserklärung auf ein mündlich errichtetes Testament, so muss dasselbe, in sofern es sich nur um die Annahme der Erbserklärung von Seite des Gerichtes handelt, auf die im §. 586 des a. b. G. B. vorgeschriebene Weise summarisch beschworen werden.

§. 86.

Wenn die auf Grundlage eines Testamentes oder Erbvertrages überreichte Erbserklärung rechtskräftig abgewiesen ist, so hat das Gericht die Abhandlung auf Grundlage der gesetzlichen Erbfolge einzuleiten.

Uebrigens bleibt es sowohl dem gesetzlichen als dem Testaments- oder Vertragserben, dessen Erbserklärung das Gericht zurückgewiesen hat, unbenommen, sein Erbrecht auf dem ordentlichen Rechtswege geltend zu machen.

§. 87.

Das Recht, eine letzte Willenserklärung oder einen Erbvertrag zu bestreiten, steht nur dem gesetzlichen oder dem in einem andern Testamente oder Erbvertrage berufenen Erben zu.

§. 88.

Wenn ein testamentarischer oder gesetzlicher Erbe das vom Gerichte anerkannte Erbrecht eines Vertragserben, oder der gesetzliche Erbe das vom Gerichte anerkannte Erbrecht eines

przez sąd prawu do dziedzictwa testamentowego dziedzica, natenczas w pierwszym przypadku testamentowy, względnie prawny dziedzic, w drugim przypadku prawny dziedzic jako powód wystąpić ma.

§. 89.

Jeżeli zaś sprzeciwiają się między sobą oświadczenia dziedziców testamentowych albo prawnych, natenczas sąd po wysłuchaniu obu stron, ma temu z dziedziców spór wiodących podanie pozwu nakazać, któryby, aby mógł swe prawo do dziedzictwa ważnem uczynić, pierwaj unieważnić musiał uznany przez sąd prawny do dziedzictwa tytuł swego przeciwnika.

§. 90.

Z takowym pozwem, równie tak jak z każdym innym sporem postępować się ma wedle przepisu ustawy postępowania sądowego, i wstrzymać się z pertraktacją spadku aż do ukończenia sporu.

Dział trzeci.

Addykeya puścizny.

I. Środki ku uzyskaniu addykeyi.

§. 91.

Zwyczajna dotąd przy niektórych sądach rezolucya pertraktacyjna, t. j. zestawienie wszystkich nakazów, po których dopełnieniu sąd warunkowo orzeka przydzielenie i addykeyą puścizny, na przyszłość nie powinno mieć miejsca. Sąd ma raczej na sądowym terminie, gdzie podano oświadczenie się do dziedzictwa i takowe przyjęto, z dziedzicami owe punkta wyjaśnić, od których wypełnienia zawisto ukończenie pertraktacyi puścizny i jeżeli żadna niezachodzi przeszkoda, ma pertraktacją na tym samym jeszcze terminie sądowym ukończyć, z resztą zaś wedle przepisu §. 106 postępować.

§. 92.

Jeżeli ukończenie pertraktacyi nie może natychmiast być skutecznionem, natenczas sąd termin sądowy odroczyć powinien, a dziedzicom te nakazy udzielić, których dokonanie w miarę ustawy albo ostatecznego woli oświadczenia, koniecznie potrzebnem się ukazuje. Jeżeliby testamentowy egzekutor ustanowionym był, natenczas także i ten do terminu sądowego przybrany być ma. Przy znaczniejszych puściznach, może sąd wskazać także dziedzicowi, ażeby, co do wyrachowania należitości spadkowych i części obowiązkowej, dalej co do wykonania oświadczenia ostatecznej woli, piśmienne przyniósł ze sobą wykazy.

Jeżeli oświadczenie się do dziedzictwa piśmiennie podanem zostało, natenczas winno się ustanowić na to termin sądowy, przy którym, wedle wyż wymienionego sposobu postępować należy.

§. 93.

Jeżeli opłacone być mają należitości, tedy sąd, gdyby do tego prawem upoważnionym był, takowe sam wymierzyć ma, zresztą zaś zaprowadzić te zarządzenia, jakie dla takowych należitości ustawy przepisują. Szczególnie przy wypośrodkowaniu czynnego i biernego majątkowego stanu i przy obliczeniu należitości spadkowych, zachowane być winny przepisy patentu z dnia 8. Lutego 1850.

Przed opłaceniem, albo zupełnem zabezpieczeniem wszystkich należitości, puścizna nie może być addykowaną.

testamentarischen Erben bestreiten will, so hat im ersten Falle der testamentarische rücksichtlich gesetzliche Erbe, im zweiten Falle der gesetzliche Erbe als Kläger aufzutreten.

§. 89.

Widerstreiten sich aber Erbserklärungen testamentarischer oder gesetzlicher Erben unter einander, so hat das Gericht nach Vernehmung beider Theile denjenigen der streitenden Erben zur Ueberreichung der Klage anzuweisen, welcher, um sein Erbrecht geltend machen zu können, den vom Gerichte anerkannten Erbrechtstitel seines Gegners vorerst entkräften müsste.

§. 90.

Ueber eine solche Klage ist wie mit jeder andern Streitsache nach Vorschrift der Gerichtsordnung vorzugehen und bis zur Beendigung des Rechtsstreites mit der Verlassenschaftsabhandlung inne zu halten.

Drittes Hauptstück.

Einantwortung der Verlassenschaft.

I. Vorkehrungen zur Erwirkung der Einantwortung.

§. 91.

Der bei mehreren Gerichten bisher übliche Abhandlungsverlass, d. i. die Zusammenstellung aller Aufträge, gegen deren Befolgung das Gericht eine Zuweisung und Einantwortung der Verlassenschaft bedingt ausspricht, hat in Zukunft nicht mehr stattzufinden. Das Gericht hat vielmehr bei der Tagsatzung, bei welcher die Erbserklärung abgegeben und angenommen wurde, mit den Erben jene Punkte ins Klare zu setzen, von deren Erfüllung die Beendigung der Verlassenschafts-Abhandlung abhängt und wenn kein Hinderniss entgegensteht, dieselbe noch bei derselben Tagsatzung zu schliessen, im übrigen sich nach Vorschrift des §. 105 zu benehmen.

§. 92.

Kann mit der Beendigung der Abhandlung nicht sogleich vorgegangen werden, so hat das Gericht die Tagsatzung zu erstrecken und den Erben diejenigen Aufträge mitzugeben, deren Befolgung nach Mass des Gesetzes oder einer letzten Willenserklärung als nothwendig erscheint. Sollte ein Testaments-Executor aufgestellt seyn, so ist auch dieser zur Tagsatzung zuzuziehen. Bei grösseren Verlassenschaften kann das Gericht den Erben auch anweisen, dass er über die Berechnung der Verlassenschaftsgebühren und des Pflichttheiles, dann über die Erfüllung der letzten Willenserklärung schriftliche Ausweise zur Tagsatzung mitbringe.

Wenn die Erbserklärung schriftlich überreicht worden wäre, so ist hierüber eine Tagsatzung anzuordnen und bei derselben sich auf die eben erwähnte Weise zu benehmen.

§. 93.

Wenn Gebühren zu entrichten sind, hat das Gericht im Falle es hierzu gesetzlich ermächtigt ist, dieselbe selbst zu bestimmen, sonst aber dieselben Verfügungen zu treffen, welche die für solche Gebühren bestehenden Gesetze vorschreiben. Insbesondere sind bei Ausmittlung des Activ- und Passiv-Standes und bei Berechnung der Verlassenschaftsgebühren die Vorschriften des Patentens vom 9. Februar 1850 zu beobachten.

Vor Berichtigung oder vollständiger Sicherstellung sämmtlicher Gebühren darf die Verlassenschaft nicht eingeantwortet werden.

§. 94.

Jeżeli na puściźnie cięży zaległość podatku zarobkowego, albo jeżeli spadkodawca z skarbem państwa w obrachunku stał, albo obdarzony był taką prebendą, któraby pociągać mogła za sobą obowiązek jaki do wynagrodzenia, natenczas puścizna przed zapłaceniem zaległości, albo przed zezwoleniem powołanej do tego władzy, także nie może dziedzicowi być zaaddykowaną. Równie też przed wykazaniem zapłaty, albo zabezpieczenia legatów, przeznaczonych dla ubogich, fundacyi, kościołów, szkół, duchownych gmin, publicznych zakładów, albo do innych pobożnych, lub ku pospolitemu dobru służących celów — addykeya puścizny nie może być dozwoloną. Jednakże wygotowanie zapisu fundacyjnego, także i po addykeyi nastąpić może.

§. 95.

Także i notaryusz upoważniony jest z swej własności, jako komisarz sądowy, w przekazanym mu jako takowemu powiecie, albo na zlecenie sądu, albo na żądanie strony, do przedsięwzięcia wszystkich na drodze pertraktacyjnej potrzebnych aktów, niezastreżonych poprzedniem sądowem rozstrzygnięciem.

Tenże przeto może, oprócz protokolarnego spisania przypadku śmierci (§. 5.) i sporządzenia inwentarza (§. 43), po przyjętem przez sąd oświadczeniu się do dziedzictwa, sporządzać wykazy puścizny i podziały dziedzictwa i ogólnie wszelkie do uzyskania addykeyi potrzebne akta w ten sposób przygotowywać i do sądowego zatwierdzenia przedkładać, aby sędzia w stanie się widział przedsięwziąć natychmiast na to podanie notaryusza wydanie dokumentu addykeyi.

II. Podział i ostateczny wykaz puścizny.

§. 96.

Jeżeli przypadek sporządzenia dokumentu, co do podziału spadku, albo przypadek sporządzenia ostatecznego wykazu przy pertraktacyi puścizny ogólnie zachodzi, natenczas akt ten zawsze przed addykeyą miejsce mieć powinien.

§. 97.

Jeżeli przy puściźnie udział mają tylko pełnoletni i własnouprawnieni dziedzice, tedy od ich woli zawisło, czy podział spadku sądownie, czy niesądownie przedsięwziąć chcą. Jeżeli zaś w jakiej puściźnie znajdują się rzeczy, które są przedmiotem publicznej księgi, natenczas też i pełnoletni dziedzice obowiązani są, oznajmić sądowi, w jaki sposób w których częściach i którym osobom oni powyższe, w publiczną księgę wciągnione dobra chcą mieć przekazane, aby sąd w dokumencie addykeyjnym dokładnie podział ten wyrzec mógł.

§. 98.

Za upraszaniem pełnoletnich dziedziców o sądowe przedsięwzięcie podziału spadku, sąd wyznaczyć ma termin sądowy i podział, wedle wniosku dziedziców, do protokołu wciągnąć. Jeżeliby ztąd spory wynikły, ma je sąd, ile możności, w zgodzie załatwić, na przypadek zaś, gdyby zgoda do skutku nie przyszła, dziedziców na drogę prawa odesłać, i z addykeyą puścizny, wstrzymać się aż do rozstrzygnięcia sporu.

§. 94.

Wenn auf einer Verlassenschaft ein Erwerbstruerrückstand haftet, oder wenn der Erblasser gegen den Staatsschatz in Verrechnung gestanden ist, oder mit einer solchen Pfründe theilhaft war, die eine allfällige Ersatzleistung nach sich ziehen könnte, so darf die Verlassenschaft vor Bezahlung des Ausstandes oder vor Bewilligung der hierzu berufenen Behörde dem Erben ebenfalls nicht eingewantwortet werden. Ebenso kann vor ausgewiesener Bezahlung oder Sicherstellung der für Arme, Stiftungen, Kirchen, Schulen, geistliche Gemeinden, öffentliche Anstalten oder zu andern frommen oder gemeinnützigen Zwecken bestimmten Vermächtnisse die Einantwortung einer Verlassenschaft nicht bewilligt werden. Die Ausfertigung des Stiftbriefes kann jedoch auch nach der Einantwortung erfolgen.

§. 95.

Auch der Notar ist in seiner Eigenschaft als Gerichts-Commissär in dem ihm als solchem zugewiesenen Bezirke über Auftrag des Gerichtes oder auf Verlangen der Partei zur Vornahme aller im Wege der Verlassenschafts-Abhandlung erforderlichen Acte ermächtigt, welche nicht durch eine vorausgehende richterliche Entscheidung bedingt sind.

Er kann daher nebst der Todfallsaufnahme (§. 5) und Inventurerrichtung (§. 43) nach vom Gerichte angenommener Erbserklärung, Verlassenschafts-Ausweis und Erbtheilungen aufnehmen und überhaupt alle zur Erwirkung der Einantwortung erforderlichen Acte dergestalt vorbereiten und zur gerichtlichen Genehmigung vorlegen, dass der Richter in die Lage gesetzt wird, sogleich über diese Eingabe des Notars mit der Ertheilung der Einantwortungs-Urkunde vorgehen zu können.

II. Theilung und Endausweis der Verlassenschaft.

§. 96.

Wenn der Fall der Errichtung einer Erbtheilungs-Urkunde oder eines Endausweises bei einer Verlassenschafts-Abhandlung überhaupt eintritt, so hat dieser Act stets vor der Einantwortung stattzufinden.

§. 97.

Schreiten bei einer Verlassenschaft nur grossjährige und eigenberechtigte Erben ein, so hängt es von ihrem Belieben ab, ob sie die Erbtheilung aussergerichtlich oder gerichtlich vornehmen wollen. Befinden sich jedoch in einer Verlassenschaft Sachen, die Gegenstand des öffentlichen Buches sind, so sind auch grossjährige Erben verbunden, dem Gerichte anzuzeigen, auf welche Art zu welchen Theilen und welchen Personen sie obige in ein öffentliches Buch eingetragene Güter zugewiesen haben wollen, damit das Gericht in der Einantwortungs-Urkunde diese Theilung bestimmt aussprechen kann.

§. 98.

Ueber die Bitte grossjähriger Erben, um gerichtliche Vornahme der Erbtheilung, hat das Gericht eine Tagsatzung anzuordnen, und die Theilung nach dem Antrage der Erben zu Protokoll zu nehmen. Sollten sich hierbei Streitigkeiten zeigen, so hat das Gericht dieselben wo möglich zu vermitteln, für den Fall aber, als keine Ausgleichung zu Stande käme, die Erben auf den Rechtsweg zu weisen und mit der Einantwortung der Verlassenschaft bis zur Entscheidung des Streites inne zu halten.

§. 99.

Jeżeli dziedzice do terminu sądowego przyniosą zupełnie już sporządzony dokument względem podziału spadku, i oraz zatwierdzą, że takowy wedle ich woli jest, tedy sąd na końcu tego dokumentu, urzędownie zatwierdzić ma, iż dziedzice sądownie się oświadczyli, że podział takowy ich woli jest odpowiedni.

Takowy dokument względem podziału spadku, do protokołu pertraktacyjnego przyszytym być ma (§. 115).

§. 100.

Jeżeli przy puściźnie udział mają opiece poruczeni dziedzice albo sami, albo razem z pełnoletnimi dziedzicami, tedy sąd z urzędu nalegać ma albo na sądowy podział puścizny, albo wedle okoliczności na wykazanie części obowiązkowej. Tym końcem sędzia przy terminie sądowym z przybraniem wszystkich spółuczestników, podział spadku, albo wykaz części obowiązkowej, albo sam spisać, albo też przy większych puściżnach, albo zawikłańszych przypadkach, prawnemu zastępcy przekazać ma, aby w ciągu stosownego terminu, w tej mierze piśmienny projekt do sądowego zatwierdzenia przedłożył.

§. 101.

Sąd przy takowym piśmiennie podanym podziale dziedzictwa, uważnie dochodzić ma, czy puściżna wedle należytego stosunku jest podzielona, czy rzetelnie rachowano, albo czy zresztą przeszkoda jaka nie zachodzi. Przy uznanej prawdziwości, podział spadku codo dziedziców, opiece poruczonych, ma być zatwierdzony, a zatwierdzenie to, na końcu dokumentu zamieszczone, w przeciwnym razie, przeszkody zatwierdzeniu naprzeciw stojące, dziedzicom oznajmione być mają, których sprostowanie nakazać się winno.

§. 102.

Jeżeli instancja pertraktacyjna nie jest oraz władzą opiekuńczą, albo kuratelarną dziedziców opiece poruczonych, tedy ta, jeżeli szczególne nie zachodzą okoliczności, albo nie są zaproponowane pogodzenia środki, podział spadku albo samą przedsięwziąć, albo na podział przez prawnych zastępców opiece poruczonych dziedziców, zaproponowany, zezwolić ma tak, że z reguły zatwierdzenia ze strony władzy pupilarnej nie potrzeba.

Toż samo tyeze się także wyrachowania części obowiązkowej.

§. 103.

Jeżeli puściżna jednemu tylko dziedzicowi opiece poruczonemu przypada, tedy ma się wykaz ostateczny sporządzić i przez sąd zatwierdzić. Co do sposobu ułożenia i zatwierdzenia tego wykazu, ważność mają przepisy w §§. 100—102 zawarte.

§. 104.

Jeżeli przy wyszczególnieniu stanu czynnego i biernego, przy ułożeniu lub przy zatwierdzeniu podziału spadku, albo części obowiązkowej, albo wykazu ostatecznego, lub zresztą w toku pertraktacyi zachodzą obrachunki, któreby, albo dłuższego przeciągu czasu, albo wyższego wymagały wykształcenia w zawodzie rachunkowym, natenczas sędzia upoważnionym jest, nakazać rewizją rachunku, albo notaryuszowi, albo w rachunkach biegłemu.

Od takiego w rachunkach biegłego, równie tak jak od innego sądowego znawcy rzeczy, przysięga ma być odebrana, i należyta mu nagroda przez sąd, za porozumieniem strony, wedle zasad, w §§. 57 i 58 ustanowionych, wyznaczona.

§. 99.

Wenn die Erben eine bereits vollständig ausgefertigte Erbtheilungs-Urkunde zur Tagsatzung mitbringen und bekräftigen, dass sie ihrem Willen gemäss sei, so hat das Gericht am Ende dieser Urkunde amtlich zu bestätigen, dass die Erben gerichtlich erklärt haben, dass diese Theilung ihrem Willen gemäss sei.

Eine solche Erbtheilungs-Urkunde ist dem Abhandlungs-Protokolle beizuhängen (§. 115).

§. 100.

Schreiten bei einer Verlassenschaft pflegbefohlene Erben allein oder zugleich mit grossjährigen Erben ein, so hat das Gericht von Amtswegen auf eine gerichtliche Theilung der Verlassenschaft oder nach Umständen auf die Ausweisung des Pflichttheiles zu dringen. Zu diesem Ende hat der Richter bei einer Tagsatzung mit Zuziehung aller Theilnehmer die Erbtheilung oder den Pflichttheilsausweis entweder selbst aufzunehmen, oder bei grösseren Verlassenschaften oder verwickelten Fällen den gesetzlichen Vertreter anzuweisen, binnen einer angemessenen Frist hierüber einen schriftlichen Entwurf zur gerichtlichen Genehmigung vorzulegen.

§. 101.

Das Gericht hat bei einer solchen schriftlich überreichten Erbtheilung aufmerksam zu prüfen, ob die Verlassenschaft nach dem gehörigen Verhältnisse vertheilt, ob richtig gerechnet oder ob sonst kein Anstand vorhanden sei. Bei befundener Richtigkeit ist die Erbtheilung bezüglich der pflegbefohlenen Erben zu genehmigen und diese Genehmigung am Ende der Urkunde beizusetzen, im entgegengesetzten Falle sind die der Genehmigung entgegenstehenden Hindernisse den Erben bekannt zu geben, und ist die Berichtigung derselben aufzutragen.

§. 102.

Ist die Abhandlungs-Instanz nicht zugleich Vormundschafts- oder Curatels-Behörde der pflegbefohlenen Erben, so hat sie, wenn nicht besondere Umstände eintreten oder Ausgleichungen angetragen werden, die Erbtheilung allein vorzunehmen, oder die von den gesetzlichen Vertretern pflegbefohlener Erben beantragte Theilung zu bewilligen, so dass es in der Regel einer Genehmigung von Seite der Pupillar-Behörde nicht bedarf.

Dasselbe gilt auch bei der Berechnung des Pflichttheiles.

§. 103.

Wenn die Verlassenschaft nur einem einzigen pflegbefohlenen Erben zufällt, so ist ein Endausweis zu errichten, und vom Gerichte zu genehmigen. Ueber die Art der Verfassung und Genehmigung dieses Ausweises gelten die in den §§. 100—102 enthaltenen Vorschriften.

§. 104.

Wenn bei Auseinandersetzung des Activo- oder Passivstandes, bei Verfassung oder Genehmigung der Erbtheilung oder des Pflichttheils- oder Endausweises oder sonst im Zuge der Abhandlung Berechnungen vorkommen, welche einen grösseren Zeitaufwand oder eine höhere Ausbildung im Rechnungsfache erheischen, so ist der Richter ermächtigt, einem Notar oder einem Rechnungsverständigen die Revision der Rechnung aufzutragen.

Ein solcher Rechnungsverständiger ist wie ein anderer gerichtlicher Sachverständiger zu beidigen und die ihm gebührende Belohnung vom Gerichte über Einvernehmen der Partei nach dem in den §§. 57 und 58 aufgestellten Grundsätzen zu bestimmen.

III. Udzielenie dokumentu addykeji.

§. 105.

Jeżeli dziedzic wypełnienie wszystkich mu przynależących obowiązków wykazał, natenczas mu puścizna dekretem zaaddykowaną, pertraktacya puścizny za ukończoną oświadczona, a opieczętowanie, jeżeliby takowe istniało, otworzonem, czyli położona pieczęć zdjętą być ma. Jeżeli w puściznie znajdują się rzeczy, które są przedmiotem księgi publicznej, tedy w dokumencie addykeji szczegółowo wyrazić należy, komu i w jakich takowe częściach addykowane będą.

§. 106.

Jeżeli rzecz puścizny, będąca przedmiotem księgi publicznej, drogą pertraktacyi przypaśćby miała osobie odróżnionej od dziedzica, natenczas też uprawnionemu ku temu na żądanie równie ma być addykowaną, i tym końcem dokument addykeji udzielony.

§. 107.

Równie, jeżeli na mocy legalnego prawa dziedzicznego, na mocy rozporządzenia ostatniej woli, albo z intercyzów małżeńskich, przynależy się komuś użytkowanie z rzeczy w publicznej księdze wciągnionej, takowe użytkowanie użytkującemu na jego żądanie w dokumencie addykeji wyraźnie ma być przekazane.

W przypadku zaś, gdyby zabezpieczenie użytkowania zakazanem było, przy takowem przekazaniu zakazu tego, szczególnie wzmiankę uczynić się winno.

§. 108.

Zwyczajne dotąd przy niektórych sądach składanie osobnej relacyi względem addykeji, nie ma mieć miejsca.

Formularz N° IV. zawiera przykład dokumentu addykeji.

§. 109.

Częściowa addykeja pojedynczych ruchomych albo nieruchomych przedmiotów puścizny, na imię dziedzica albo legataryusza, tudzież przeniesienie własności ruchomej albo nieruchomej rzeczy bezpośrednio z puścizny na imię trzeciej od dziedzica, albo od legataryusza odróżnionej osoby, przed ukończeniem pertraktacyi spadku wtedy ma miejsce, gdy takowej addykeji albo przeniesieniu puścizny, ze względów pertraktacyjnych, nie na przeszkodzie nie stoi.

§. 110.

Po nastąpięcej addykeji, instancya pertraktacyjna, jeżeli jest oraz pupilarną władzą dziedziców opiece poruczonych, albo legataryuszów, staranie o tem mieć winna, aby rzeczy sądownie złożone, na imię opiece poruczonego były zapisane, przy dobrach zaś, stanowiących przedmiot księgi publicznej, aby przeniesienie własności na imię piece poruczonych, uskuteczniomem było.

Jeżeli instancya pertraktacyjna nie jest oraz władzą pupilarną, tedy zobowiązana jest, rzeczy, opiece poruczonomu przynależące, a do sądowego złożenia sposobne, sądowi przynależnemu przesać, przy dobrach zaś, w publicznej księdze wciągniomych, władzę pupilarną o nastąpięcej addykeji zawiadomić.

III. Ertheilung der Einantwortungs-Urkunde.

§. 105.

Sobald der Erbe die Erfüllung aller ihm obliegenden Verbindlichkeiten nachgewiesen hat, ist ihm die Verlassenschaft mittelst Verordnung einzuantworten, die Verlassenschafts-Abhandlung für beendet zu erklären, und die Sperre, wenn eine bestehen sollte, zu eröffnen oder das angelegte Siegel abzunchmen. Wenn in einer Verlassenschaft Sachen, die Gegenstand des öffentlichen Buches sind, vorkommen, so ist in der Einantwortungs-Urkunde speciell auszudrücken, wem und zu welchen Theilen dieselben eingantwortet werden.

§. 106.

Sollte eine Verlassenschaftssache, welche Gegenstand des öffentlichen Buches ist, im Wege der Abhandlung einer von dem Erben verschiedenen Person zukommen, so ist dieselbe dem hierzu Berechtigten auf sein Verlangen ebenfalls einzuantworten, und ihm zu diesem Ende die erforderliche Einantwortungs-Urkunde zu ertheilen.

§. 107.

Ebenso ist, wenn Jem. den kraft des gesetzlichen Erbrechtes, einer letztwilligen Anordnung oder aus den Ehepacten der Fruchtgenuss von einer im öffentlichen Buche eingetragenen Sache gebührt, dieser Fruchtgenuss dem Fruchtniesser auf sein Verlangen in der Einantwortungs-Urkunde ausdrücklich zuzuweisen.

Für den Fall aber als die Sicherstellung des Fruchtgenusses verboten wäre, ist bei einer solchen Zuweisung dieses Verbotes insbesondere zu erwähnen.

§. 108.

Die bei manchen Gerichten bisher übliche Erstattung einer eigenen Einantwortungs-Relation hat zu unterbleiben.

Das Formular Nr. IV. enthält ein Beispiel einer Einantwortungs-Urkunde.

§. 109.

Die theilweise Einantwortung einzelner beweglicher oder unbeweglicher Verlassenschaftsstücke an ein n Erben oder Legatar, sowie die Uebertragung des Eigenthums einer beweglichen oder unbeweglichen Sache unmittelbar aus der Verlassenschaft an eine dritte von dem Erben oder Legatar verschiedene Person, findet vor beendigter Verlassenschafts-Abhandlung Statt, wenn einer solchen Einantwortung oder Eigenthumsübertragung aus Abhandlungsrücksichten kein Hinderniss entgegensteht.

§. 110.

Nach erfolgter Einantwortung der Verlassenschaft hat die Abhandlungs-Instanz, wenn sie zugleich Pupillar-Behörde der pflegbefohlenen Erben oder Legatäre ist, Sorge zu tragen, dass gerichtlich depositirte Sachen dem Pflegbefohlenen zugeschrieben, bei Gütern aber, die Gegenstand des öffentlichen Buches sind, die Eigenthums-Uebertragung an die Pflegbefohlenen bewerkstelligt werde.

Ist die Abhandlungs-Instanz aber nicht zugleich Pupillar Behörde, so hat es die einem Pflegbefohlenen gehörigen, zur gerichtlichen Depositirung geeigneten Sachen dem zuständigen Gerichte zu übersenden, bei Gütern aber, die im öffentlichen Buche eingetragen sind, die Pupillar-Behörde von der geschehenen Einantwortung in Kenntniss zu setzen.

§. 111.

Jeżeli stan bierny przechodzi stan czynny, tedy albo wedle przepisu §. 2. ustawy konkursowej, otworzony ma być konkurs, albo sąd, mianowicie przy mniejszych puściznach, usiłować się winien, dobrowolną osiągnąć ugodę, aby puścizna zrealizowana i krydalnie podzieloną została, albo aby ktoś masę za zapłatą pretensyi wierzycieli na siebie wziął, albo, aby uczestnicy inne jakie stosowne zaprowadzili zarządzenie, któreby z największem ile możności oszczędzeniem kosztów, strony jak najprędzej do ich zaspokojenia doprowadziło.

§. 112.

Jeżeli po nastąpieniu już addykeji, nowy jaki wynaleziono majątek puścizny, sąd z pertraktacją onegoż zupełnie, wedle właśnie udzielonych przepisów postąpić ma, tylko, że przytem nie potrzeba nowego oświadczenia się do dziedzictwa.

§. 113.

Jeżeli dziedzic w wyznaczonych terminach nie wykaże wypełnienia nakazów sądu, dla ukończenia pertraktacji puścizny doń wystosowanych, tedy do tego dziedzic stosowną drogą zniewolonym być może w razie potrzeby, nawet i karami pieniężnymi.

IV. Puścizny bez dziedzica.

§. 114.

Jeżeli mimo zarządzonego zwołania dziedziców, po upływie terminu edyktalnego żaden z tychże nie zgłosił się, albo, jeżeli już przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci, widzieć się daje, że puścizna na mocy ustawy bez dziedzica być musi, (n. p.) przy podrzutkach, które, z powodu ich wieku, nie mogły ostatnią swą wolę prawnym oświadczyć sposobem, i których matka już umarła, natenczas nie ma mieć miejsca addykeja puścizny, lecz sędzia przynależnemu sądowi tylko donieść ma o takowej bezdziedzicznej puściznie, dla ściągania tejże.

Przy takowych puściznach, przy których już z samego początku pewną jest rzeczą, iż bez dziedzica być muszą, wymierzenie należytości o tyle miejsce tylko ma, o ile takowe do funduszków miejscowych opłacane być mają, które albo wcale nie, albo tylko częściowo ze skarbu państwa udotowane są.

Dział czwarty.

Postępowanie z aktami co do puścizny.

§. 115.

Wkońcu pertraktacji muszą wszelkie protokoły, w jednej a tej samej pertraktacji sporządzone, razem być zeszyte a nie, którą takowe są zeszyte, wyciśnięciem pieczęci w ten sposób przymocowana być ma, aby żaden arkusz bez naruszenia pieczęci, nie mógł być ani wyjętym ani też wtrąconym.

Każdy dokument przez strony sporządzony, sądowi zaś do przechowania albo urzędowego nim zarządzenia oddany, przez sędziego zaraz przy odebraniu ma być zaprezentowany.

§. 116.

Protokolarne spisanie przypadku śmierci, oświadczenie ostatniej woli, inwentarz, zeznanie majątku, protokoły pertraktacyjne, podział dziedzictwa, wykaz ostateczny,

§. 111.

Wenn der Passiv- den Activstand übersteigt, so ist entweder nach Vorschrift des §. 2 der Concurs-Ordnung der Concurs über den Nachlass zu eröffnen, oder das Gericht hat besonders bei kleineren Verlassenschaften ein gütliches Uebereinkommen zu erzielen, dass all nfalls die Verlassenschaft realisirt und cridamässig vertheilt werde, oder dass Jemand die Masse gegen Bezahlung der Gläubiger übernehme, oder dass die Theilnehmer sonst eine geeignete Verfügung treffen, die mit möglichster Ersparung von Kosten, die Parteien am schnellsten zu ihrer Befriedigung führt.

§. 112.

Wenn nach bereits erfolgter Einantwortung ein neuerliches Verlassenschaftsvermögen aufgefunden werden sollte, hat das Gericht mit der Abhandlung desselben ganz nach den eben ertheilten Vorschriften vorzugehen, nur dass es hierbei einer neuerlichen Erbserklärung nicht bedarf.

§. 113.

Wenn der Erbe die Erfüllung der an ihn zur Beendigung einer Verlassenschafts-Abhandlung ergehenden Aufträge des Gerichtes binnen der ertheilten Fristen nicht nachweist, so ist er hierzu im geeigneten Wege, nöthigenfalls mittelst Geldstrafen, zu verhalten.

IV. Erblose Verlassenschaften.

§. 114.

Wenn ungeachtet der eingeleiteten Erben-Convocation nach Ablauf der Edictal-Frist sich kein Erbe gemeldet hätte, oder wenn schon bei der Todfallsaufnahme ersichtlich ist, dass der Nachlass kraft des Gesetzes erblos seyn müsse (z. B. bei Findlingen, die ihren letzten Willen wegen ihres Alters gesetzlich nicht erklären konnten, und deren Mutter schon gestorben ist), hat keine Verlassenschafts-Einantwortung zu erfolgen, sondern der Richter hat lediglich eine solche erblose Verlassenschaft wegen Einzichung derselben der zuständigen Behörde anzuzeigen.

Bei solchen Verlassenschaften, bei denen es schon vom Anfang her gewiss ist, dass sie erblos seyn müssen, tritt eine Bemessung von Gebühren nur in so ferne ein, als dieselben zu Local-Fonden zu entrichten sind, die gar nicht oder doch nur theilweise aus dem Staatsschatz dotirt werden.

Viertes Hauptstück.*Behandlung der Verlassenschafts-Acten.*

§. 115.

Am Schlusse der Abhandlung sind alle in einer und derselben Abhandlungspflege aufgenommenen Protokolle zusammen zu heften und der Faden, mit dem sie geheftet sind, durch Aufdrückung des Amtssiegels dergestalt zu befestigen, dass kein Bogen ohne Verletzung des Siegels herausgenommen oder eingeschaltet werden kann.

Jede von den Parteien verfasste, dem Gerichte aber zur Aufbewahrung oder ämtlichen Verfügung übergebene Urkunde ist von dem Richter gleich bei der Empfangnahme zu präsentiren.

§. 116.

Die Todfallsaufnahme, die letzte Willenserklärung, die Inventur, das Vermögensbekenntniss, die Abhandlungs-Protokolle, die Erbtheilung, der Endausweis und überhaupt alle Rechte

i ogólnie wszystkie podania i dokumenta stron, prawa lub obowiązki stanowiące, u sądu w oryginale mają być zatrzymane.

Sąd przy ostatecznem ich załatwieniu, rozporządzić ma, aby każdemu dozwo-
lonym było wglądnięcie i branie odpisów.

Przechowanie aktów puścizny, za nadto jednak nie ma być rociągniętem, i nie stosowne onychże nagromadzanie troskliwie ma być zaniechanem. Mianowicie kwity na koszta choroby i pogrzebu, tudzież na zapłacone długi puścizny, jeżeli szczególnie powody nie wymagają wyjątku, nie mają być przechowywane.

§. 117.

Na każdą pertraktacyą utrzymuje się dyaryusz. W takowy nie tylko wszystkie akta, które wedle przepisu powyższego paragrafu zatrzymane być mają, pojedynczo mają być wciągnięte, a potem schowane, lecz też i owe zarządzenia krótkimi słowy umieszczone, przez które udziela się albo termin, albo nakaz, tak ażeby dyaryusz zawsze mógł ogólny sprawić przegląd stanu pertraktacyi puścizny.

§. 118.

Po ukończonej pertraktacyi, dyaryusz wraz z wszystkimi weń wciągniętymi aktami, ma być do registratury do przechowania oddanym.

Ostateczne jednak woli oświadczenia i zrównane z niemi dokumenta w oryginale nie przy dyaryuszu, lecz zaraz po obwieszczeniu w registraturze mają być zatrzymane, urzędownie uwierzytelnione odpisy a dla sądowego użycia, do dyaryusza przyłączone.

§. 119.

Na przyszłość ustają dotychczasowe dla kontroli toku pertraktacyi przepisane rapularze, tabele, protokoły, księgi pertraktacyjne i t. p.

Rozdział drugi.

Postępowanie w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych.

I. Postanowienia ogólne.

§. 120.

W których przypadkach dla osób, które nie są pod pieczęią ojcowską, i które jeszcze małoletniemi są, albo które z innego jakiego powodu swemi sprawami same za-
wiadywać zdolnemi nie są, opiekuna albo kuratora ustanowić, i jak przy takowem usta-
nowieniu postępować należy, to w powszechnej księdze ustaw cywilnych przepisaniem jest.

§. 121.

Jeżeli ktoś do duchownego zakonu wstąpił i przez to wolne prawo do zarządzenia swym majątkiem utracił, natenczas sąd dla tegoż majątku kuratelę ustanowić ma (§. 2).

§. 122.

Jeżeli dla dziecka, pod ojcowską jeszcze władzą stojącego, znajduje się złożony u sądu majątek, tedy sąd, jeżeliby jurysdykcyą dla ojca zmienioną była, na żądanie ostatniego, majątek wraz ze wszystkimi do tegoż odnoszącymi się aktami, nowemu osobistemu sędzi ojca odstąpić ma.

oder Pflichten begründende Eingaben und Urkunden der Parteien sind vom Gerichte im Original zurückzuhalten.

Das Gericht hat bei der Enderledigung derselben zu verordnen, dass deren Einsicht und die Behebung von Abschriften Jedermann gestattet sei.

Die Aufbewahrung der Verlassenschafts-Acten ist jedoch nicht übermässig auszudehnen, und zwecklose Anhäufungen derselben sorgfältig zu vermeiden. Insbesondere sind die Quittungen über Krankheits- und Beerdigungskosten, dann über bezahlte Verlassenschafts-Schulden, wenn nicht besondere Gründe eine Ausnahme erforderlich machen, nicht aufzubehalten.

§. 117.

Ueber jede Abhandlung ist ein Tagebuch zu führen. In dasselbe sind nicht nur alle Actenstücke, welche nach Vorschrift des vorigen Paragraphes zurückbehalten werden, von Fall zu Fall zu verzeichnen, und dann aufzubewahren, sondern auch jene Verfügungen mit wenigen Worten anzuführen, wodurch eine Frist oder ein Auftrag erteilt wird, so dass das Tagebuch stets eine allgemeine Uebersicht über den Stand einer Verlassenschafts-Abhandlung zu geben vermag.

§. 118.

Nach beendigter Abhandlung ist das Tagebuch sammt allen darin verzeichneten Acten in die Registratur zur Aufbewahrung abzugeben.

Letzte Willenserklärungen und ihnen gleich gehaltene Urkunden sind jedoch im Original nicht bei dem Tagebuch, sondern gleich nach der Kundmachung in der Registratur aufzubehalten, und zum gerichtlichen Gebrauche ämtlich beglaubigte Abschriften dem Tagebuch beizulegen.

§. 119.

Die bisher zur Controle des Ganges der Abhandlungspflege vorgeschriebenen Rapularien, Tabellen, Protokolle, Abhandlungsbücher u. dgl. haben für die Zukunft aufzuhören.

Zweiter Abschnitt.

Verfahren in Vormundschafts- und Curatels-Angelegenheiten.

I. Allgemeine Bestimmungen.

§. 120.

In welchen Fällen für Personen, denen die Sorge eines Vaters nicht zu statten kommt, und die noch minderjährig oder aus einem andern Grunde ihre Angelegenheiten selbst zu besorgen unfähig sind, ein Vormund oder Curator zu bestellen, und wie bei dieser Bestellung vorzugehen sei, ist im allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuche vorgeschrieben.

§. 121.

Wenn Jemand in einen geistlichen Orden tritt und dadurch das freie Verfügungsrecht über sein Vermögen verliert, so hat das Gericht über dasselbe die Curatel zu eröffnen. (§. 2.)

§. 122.

Wenn für ein noch unter väterlicher Gewalt stehendes Kind bei einem Gerichte ein Vermögen erliegt, so hat das Gericht, falls die Gerichtsbarkeit des Vaters verändert wird, auf Verlangen des letztern das Vermögen sammt allen darauf Bezug nehmenden Acten an den neuen Personalrichter des Vaters abzutreten.

§. 123.

Jeżeli małoletnia białogłowa przez swe zamężcie z cudzoziemcem, utraciła obywatelstwo państwa austriackiego, natenczas sąd dopóty jeszcze nad jej majątkiem nadzór wykonywać ma, dopóki się przynależna cudza władza albo osoba, podług ustaw cudzego państwa ku temu powołana, do odebrania majątku nie zgłosi i tegoż wydania nie skuteczni.

§. 124.

Jeżeli kogo z powodu umysłowej choroby, albo z powodu marnotrawstwa, pod kuratelę wzięto, albo jeżeli ojcowską władzę, albo opiekę nad prawny czas trwania przedłużono, natenczas sąd przynależny o tem notaryusza zawiadomić ma, w którego powiecie przypadek się wydarzył.

Po zaprowadzeniu notaryatu, mają przeto sądy każdemu nowo mianowanemu notaryuszowi udzielić przy objęciu urzędu wykaz wyż namienionych osób, o ile te jego okręgu dotyczą.

§. 125.

Sąd upoważniony jest żądać od przełożonego gminy doręczenia dekretów opiekuńczych i kuratelarnych, tudzież odebrania dotyczącego przyrzeczenia.

§. 126.

Wszelkie opiekuńcze i kuratorskie rozprawy, czy to zasadzające się na piśmiennych albo ustnych upraszaniach stron, czy też zarządzone z urzędu, z reguły ustnie przed sądem mają być odbywane, a sędzia obowiązany jest, doletnich opiece poruczonych do takowych rozpraw osobiście przybierać, o ile to się ukazuje być możliwem i stosownem

II. Nadzór sądów.

§. 127.

Sąd obowiązany jest nadzór prowadzić nad osobą i majątkiem podległych mu opiece poruczonych, a więc prawnych zastępców dostrzegać, którym staranność ta najbliżej przystoi.

§. 128.

Atoliż sąd prawo nadzoru, zwłaszcza jeżeli idzie o osobiste stosunki, albo jeżeli ślubny ojciec w dotyczącą wchodzi sprawę, z tem tylko ograniczeniem wykonywać winien, iż wszelka prawom przeciwna czynność zastępców osób, opiece poruczonych, powściąganą, a przeto w prawnych obrębach wolny im wybór zostawionym będzie, aby wedle własnego swego zdania popierali dobro opiece poruczonych.

§. 129.

Względem każdego opiece poruczonego, który posiada majątek, składaniu rachunków podlegający, od prawnego zastępcy żądać się winno tabeli pupilarnej wedle formularza Nr. V, którą sąd w ciągłej ewidencji utrzymywać winien. Wszystkie tabele alfabetycznym porządkiem mają być przechowane. Jeżeli ustaje opieka, natenczas dotycząca tabela wyłączoną i do aktów pupilarnych do registratury oddaną być ma.

Tamże ustaje tak przepisane w §§. 207 i 208. powsz. ks. ust. cywiln. prowadzenie ksiąg sierocińskich, jak też dotychczas częściowo-zwyczajne składanie rocznych tabel pupilarnych.

§. 123.

Wenn eine minderjährige Frau durch ihre Verencung mit einem Ausländer die österreichische Reichsbürgerschaft verliert, so hat das Gericht die Aufsicht über das Vermögen derselben noch so lange fortzuführen, bis sich die zuständige fremde Behörde oder die nach den Gesetzen des auswärtigen Staates hierzu berufene Person zur Uebernahme des Vermögens meldet und dessen Erfolgssung bewirkt.

§. 124.

Wenn Jemand wegen Geisteskrankheit oder Verschwendung unter Curatel gesetzt, oder wenn die väterliche Gewalt oder die Vormundschaft über die gesetzliche Dauer verlängert wird, so hat das zuständige Gericht den Notar, in dessen Bezirke sich der Fall ereignet hat, hievon in Kenntniss zu setzen.

Nach der Einführung des Notariates haben daher die Gerichte jedem neu ernannten Notare bei seinem Amtsantritte ein Verzeichniss der oben erwähnten Personen, in so weit sie seinen Bezirk betreffen, mitzuheilen.

§. 125.

Das Gericht ist ermächtigt, um die Zustellung der Vormundschafts- und Curatels Decrete, dann um die Vornahme der Angelobung den Gemeindevorsteher anzugehen.

§. 126.

Alle vormundschaftlichen und curatorischen Verhandlungen, sie mögen sich auf schriftliche Eingaben oder mündliches Ansuchen der Parteien gründen, oder von Amtswegen verfügt werden, sind in der Regel mündlich vor Gericht zu führen, und der Richter ist gehalten, mündige Pflēgbefohlene, so weit es thunlich und zweckmässig erscheint, zu solchen Verhandlungen persönlich zuzuziehen.

II. Aufsicht der Gerichte.

§. 127.

Das Gericht hat über die Person und das Vermögen der demselben unterstehenden Pflēgbefohlenen die Oberaufsicht zu führen und daher die gesetzlichen Vertreter, denen diese Sorge zunächst obliegt, zu überwachen.

§. 128.

Das Recht der höhern Aufsicht hat jedoch das Gericht, besonders wenn es sich um persönliche Verhältnisse handelt, oder der eheliche Vater einschreitet, nur mit der Beschränkung auszuüben, dass jede gesetzwidrige Handlung der Vertreter pflēgbefohlener Personen hintangehalten und diesen sonach innerhalb der gesetzlichen Schranken freie Wahl offen gehalten wird, das Beste der Pflēgbefohlenen nach ihrem eigenen Ermessen zu befördern.

§. 129.

Ueber jeden Pflēgbefohlenen, welcher ein der Verrechnung unterliegendes Vermögen besitzt, ist vom gesetzlichen Vertreter eine Pupillar-Tabelle nach dem Formulare Nr. V abzufordern und vom Gerichte in fortwährender Evidenz zu halten. Sämmtliche Tabellen sind in alphabetischer Ordnung aufzubewahren. Erlischt eine Pflēgschaft, so ist die bezügliche Tabelle auszuscheiden und zu den Pupillar-Acten in die Registratur abzugeben.

Hierdurch erhält es sowohl von der in den §§. 207 und 208 des a. b. G. B. vorgeschriebenen Führung der Waisenbücher, als von der bisher theilweise üblichen Erstattung jährlicher Pupillar-Tabellen sein Abkommen.

III. Uprocentowanie gotowych pieniędzy, albo inne jakie ich użycie.

§. 130.

Jeżeliby wpłynęły gotowizny dla opiece poruczonego, natenczas prawny jego zastępca, wedle §. 230. pow. ks. ust. cyw. ku korzystnemu użyciu takowej gotowizny stosownie zaprowadzić ma środki. Jeżeliby to zaniedbał, wtedy sąd, skoroby o tem wiadomość otrzymał, przyzwać go i od niego wniosku stosownego żądać winien.

§. 131.

Jeżeli prawny zastępca wiarogodnym dowodem, że wpłynionych gotowizn do opłacenia wydatków potrzebuje, tedy mu sąd zupełną summę, albo odpowiednią jej część do dalszej dyspozycji, z obowiązkiem złożenia rachunku przekazać, albo go wedle okoliczności od tegoż uwolnić ma. Taż gotowizna zaś, której w ten sposób nie użyto, podług podanego wniosku, jeżeli ten prawny jest, na prowizye ma być ulokowaną.

§. 132.

Prawnie dozwolone sposoby ulokowania takowych pieniędzy na prowizye, są następujące:

1. Zakup dóbr nieruchomych;
2. Pożyczka dla osób prywatnych za prawem zabezpieczeniem na dobrach nieruchomych, wedle przepisu §. 230 powsz. ks. ust. cyw. nadwornego dekretu z dnia 10. Lipca 1829. Nro 2418, i obwieszczonego dekretem nadwornej kancelaryi z dnia 10. Marca 1844. Najwyższego postanowienia z dnia 7. Października 1843;
3. Zakup tutejszo-krajowych zapisów długu państwa;
4. Zakup listów zastawnych galicyjsko-stanowego zakładu kredytowego;
5. Wkładki albo do kas oszczędności, za publicznem zezwoleniem istniejących albo do *Monte civico commerciale* w Tryeście, wszakże w obu przypadkach tylko do, ilości kapitału pięciuset złotych reńskich.

§. 133.

Jeżeliby zaś opiece poruczony, inny już na prowizye ulokowany kapitał pozyskał, jako to akcje austriackiego rządowego banku i tutejszo-krajowych towarzystw kolejno-żelaznych albo żeglugi parowej i t. d., tedy papiery takowe na wniosek prawnego zastępcy, dopóty mogą być zatrzymane, dopóki nie wydarzy się korzystna okazyja do zyskownego prawnym sposobem ulokowania (§. 132) i jeżeli sąd się z tem zgadza. Przy osądzeniu takowych przypadków, szczególnie na to zważać się winno, czy papiery takowe powszechnie w dobrym stoją kredycie i w pomyślnym są kursie i czy niekorzyści bezzwłocznego pozbycia, nie byłyby większemi niż niebezpieczeństwo tymczasowego zatrzymania.

§. 134.

Sąd, z uwzględnieniem ilości summy i innych stosunków, osądzić ma, czy uprocentowanie, albo inne jakie użycie gotowizny, przez prawnego zastępcę skutecznie, czy też na innej stosownej drodze zarządzić się ma. W pierwszym razie ma sąd prawnemu zastępcy oraz nakazać, aby się z wykonania w przeciągu stosownego terminu wykazał, tudzież ściśle dostrzegać zachowania tego terminu. Jeżeliby zachodziło zaniedbanie albo inna jaka wątpliwość, tedy sąd prawnego zastępcę stosownem sposobem,

III. Fruchtbringende Anlegung oder sonstige Verwendung barer Gelder.

§. 130.

Wenn einbarer Betrag für einen Pflegbefohlenen einfließt, so hat der gesetzliche Vertreter desselben in Gemässheit des §. 230 des a. b. G. B. für die vortheilhafte Verwendung einer solchen Barschaft Anstalt zu treffen. Unterlässt er dieses, so hat ihn das Gericht, sobald es hievon in Kenntniss gelangt, vorzuladen und einen geeigneten Vorschlag von ihm abzufordern.

§. 131.

Wenn der gesetzliche Vertreter auf glaubwürdige Art nachweist, dass er zur Bestreitung von Auslagen der eingegangenen Barschaft beaufse, so hat ihm das Gericht den vollen Betrag oder einen angemessenen Theil desselben zur weiteren Verfügung gegen Verrechnung anzuweisen oder ihn nach Umständen von der Rechnungslegung zu erheben. Diejenige Barschaft aber, welche auf solche Art nicht verwendet wird, ist nach dem gestellten Antrage, wenn dieser gesetzlich ist, fruchtbringend anzulegen.

§. 132.

Gesetzlich gestattete Arten solche Gelder fruchtbringend anzulegen sind:

1. Ankauf unbeweglicher Güter;
2. Darleihen an Privatpersonen gegen gesetzmässige Sicherheit auf unbewegliche Güter nach Vorschrift des §. 230 des a. b. G. B., des Hofdecretes vom 10. Juli 1829, Nr. 2418, und der mit Hofkanzlei-Decret vom 10. März 1844 bekannt gemachten Allerhöchsten Entschliessung vom 7. October 1843;
3. Ankauf von isländischen Staatsschuldverschreibungen;
4. Ankauf von Pfandbriefen der galizisch-ständischen Creditsanstalt;
5. Einlagen bei den mit öffentlicher Genehmigung bestehenden Sparcassen und dem Monte civico commerciale in Triest, jedoch in beiden Fällen nur bis zu einem Capitalbetrage von funfshundert Gulden.

§. 133.

Wenn jedoch einem Pflegbefohlenen ein anderes bereits fruchtbringend angelegtes Capital zugewendet wird, als Actien der österreichischen Nationalbank und inländischer Eisenbahn- oder Dampfschiffahrts-Gesellschaften u. dgl., so können solche Papiere über den Antrag des gesetzlichen Vertreters so lange beibehalten werden, als sich nicht eine vortheilhafte Gelegenheit zur fruchtbringenden Anlegung auf gesetzmässige Art ergibt (§. 132) und das Gericht hiermit einverstanden ist. Bei Beurtheilung solcher Fälle ist vorzüglich darauf zu sehen, ob derlei Papiere eines allgemein guten Credits und günstigen Courses sich erfreuen, und ob die Nachtheile der augenblicklichen Hintertreibung nicht grösser als die Gefahr der einstweiligen Beibehaltung wären.

§. 134.

Das Gericht hat mit Rücksicht auf die Grösse des Betrages und die übrigen Verhältnisse zu beurtheilen, ob die fruchtbringende Anlegung oder sonstige Verwendung barer Gelder durch den gesetzlichen Vertreter zu bewerkstelligen, oder auf anderem geeigneten Wege zu verfügen sei. Im ersten Falle hat es dem gesetzlichen Vertreter zugleich aufzutragen, dass er sich binnen einer angemessenen Frist über den Vollzug auszuweisen habe und die Einhaltung dieser Frist genau zu überwachen. Sollte ein Versäumniss oder sonst ein Bedenken eintreten, so hat

w razie potrzeby karami pieniężnymi, przyspieszyć ma, i przy oczywistym niebezpieczeństwie dla opiece poruczonego kuratora ustanowić, albo ku zabezpieczeniu albo ku ściąganiu wydanej summy.

§. 135.

Każda pojedyncza massa pupilarna, w urzędzie depozytowym oddzielnie musi być przechowana. Administracją i składaniem rachunków z takowego majątku zająć się ma prawny zastępca a nie sąd. Zwyczajne dotąd w niektórych krajach koronnych ulokowanie pieniędzy pupilarnych w wspólnej (kamulacyjnej) kasie sierocińskiej, jako też urzędowe zarządzenie i obrachowanie tych pieniędzy na przyszłość ustać ma.

Sposób, jak być mają wspólne kasy sierocińskie tymczasowo prowadzone i z czasem rozwiązane, bliżej oznaczy się w osobnej instrukcyi co do kasowego postępowania z majątkiem sierocińskim, kuratelnym i depozytowym.

IV. Składanie rachunków.

§. 136.

Czas, miejsce i sposób składania rachunków z majątku należącego do opieki poruczonego w §§. 239, 240, 242 i 262. powsz. ks. ust. cyw. oznaczono. Jeżeli rachunek jest pojedynczy, i tylko z niewielu składa się pozycyi przychodu i wydatku, natenczas prawny zastępca względem spisania rachunku ustnie do sądu udać się może. Sąd co do tego przy terminie sądowym, podług okoliczności, z przybraniem najbliższych krewnych opieki poruczonego rachunek wedle przyniesionych spisów i innych dowodów protokolarnie spisać i wedle tego sposobem odpowiednim załatwić ma.

We wszystkich innych przypadkach, prawny zastępca ułożeniem rachunku niesądownie zająć się i tenże ostatni wraz z potrzebnymi dowodami piśmieniem do sądu podać ma.

§. 137.

Sędzia powinien rachunku, przez prawnego zastępcę podanego, ściśle dochodzić a to:

- a) czy w przychodzie nic nie opuszczone, i czy mianowicie prowizye i roczne dochody bez przerwy po sobie następują;
- b) czy wydatki, o ile tego ich natura dozwala, należycie wykazano;
- c) czy nie zaszła żadna pomyłka rachunkowa;
- d) czy składający rachunki, nie postąpił sobie samowolnie, i czy mu w takowym przypadku ku temu dodatkowo może być udzielone dozwoleń sądowe;
- e) czy zasoby majątkowe porządnie wykazano, i czy pozostająca może reszta kasowa w ręku rachunek składającego pozostać, albo jak nią inaczej zarządzić się ma.

Sędzia dochodzenie to sam ma przedsięwziąć, wszakże ku lepszemu wyjaśnieniu faktycznych stosunków posłuchać może bliższych krewnych, a przy zawikłanych albo rozciągniętych obszernych rachunkach, polecić ich rewizyą notaryuszowi albo zaprzysiężonemu jakiemu rachunkowo-biegłemu. Co się tycze wynagrodzenia takowych rachunkowo-biegłych, ważność mają przepisy w §§. 57 i 58. zawarte.

das Gericht den gesetzlichen Vertreter auf angemessene Weise, nöthigen Falls mit Geldstrafen zu betreiben und bei offenkundiger Gefahr für den Pflegebefohlenen einen Curator zur Sicherstellung oder Hereinbringung des hinausgegebenen Betrages aufzustellen

§. 135.

Jede einzelne Pupillarmasse muss im Depositenamte abgesondert verwahrt werden. Die Verwaltung und Verrechnung eines solchen Vermögens hat der gesetzliche Vertreter, und nicht das Gericht zu besorgen. Die bisher in mehreren Kronländern übliche Anlegung der Pupillargelder in eine gemeinschaftliche (cumulative) Waisencasse, sowie die ämtliche Verwaltung und Verrechnung dieser Gelder hat daher in Zukunft aufzuhören.

Die Art und Weise, wie die gemeinschaftlichen Waisencassen einstweilen fortzuführen und mit dem Verlaufe der Zeit allmählig aufzulassen sind, wird in einer besonderen Instruction über die cassennässige Behandlung des Waisen-, Curanden- und Depositen-Vermögens näher bestimmt.

IV. Rechnungslegung.

§. 136.

Die Zeit, der Ort und die Art der Rechnungslegung über das Vermögen eines Pflegebefohlenen werden in den §§. 239, 240, 242 und 262 des a. b. G. B. bestimmt. Ist die Rechnung einfach und besteht sie nur in wenigen Empfangs- und Ausgabeposten, so kann sich der gesetzliche Vertreter wegen Aufnahme der Rechnung mündlich an das Gericht wenden. Das Gericht hat hierüber bei einer Tagsatzung allenfalls mit Zuziehung der nächsten Verwandten des Pflegebefohlenen die Rechnung nach den beigebrachten Aufschreibungen und sonstigen Belegen zu Protokoll zu nehmen und hiernach auf die geeignete Weise zu erledigen.

In allen übrigen Fällen hat der gesetzliche Vertreter die Verfassung der Rechnung aussergerichtlich zu besorgen, und letztere sammt den erforderlichen Behelfen schriftlich bei Gericht zu überreichen.

§. 137.

Der Richter hat die vom gesetzlichen Vertreter überreichte Rechnung genau zu prüfen:

- a) ob im Empfange nichts ausgelassen, und ob insbesondere Zinsen und jährliche Einkünfte ohne Unterbrechung auf einander folgen;
- b) ob die Ausgaben, so weit es ihre Natur zulässt, gehörig ausgewiesen seien;
- c) ob kein Rechnungsfehler unterlaufen sei;
- d) ob der Rechnungsleger nicht eigenmächtig vorgegangen sei, und ob ihm in einem solchen Falle hierzu nachträglich die gerichtliche Bewilligung ertheilt werden könne;
- e) ob der Vermögensvorrath ordentlich ausgewiesen, und ob der allenfalls verbliebene Cassarest in Händen des Rechnungslegers zu verbleiben habe, oder welche Verfügung sonst damit zu treffen sei.

Der Richter hat diese Prüfung selbst vorzunehmen, doch kann er zur besseren Aufklärung factischer Verhältnisse die nächsten Verwandten einvernehmen, und bei verwickelten oder ausgedehnten Rechnungen die Revision derselben einem Notar oder einem beidigten Rechnungsverständigen übertragen. Ueber die Belohnung solcher Rechnungsverständigen gelten die in den §§. 57 und 58 enthaltenen Vorschriften.

§. 138.

Przy dochodzeniu rachunku, ścisły wzgląd mieć powinien sędzia na wychowanie i osobiste własności opiece poruczonego, na stan i właściwość majątku i wszystkie inne stosunki. Przeto sąd z reguły nie będzie zważał na mniej znaczne pochyby, którychby wyjaśnienie z niestosunkowem kosztem połączone było, albo z stratą czasu, i ani kosztownych wykazów pozycyi nieznacznych żądać, ani też polepszeń w zawiadowaniu majątkiem, nie zażądawszy wprzód zdania prawnego zastępcy, zarządzać nie powinien.

§. 139.

O takowych pochybach, które pomijać nie można, sąd składającego rachunki zawiadomić i na to jego ustnego albo piśmiennego wyjaśnienia żądać ma. Jeżeli pochyby wyjaśnieniem usunięto, tedy rachunek zatwierdzonym być ma, a to bezwarunkowo, albo z wyszczególnieniem tych nakazów, z zachowania których później wykazać się będzie winno, albo w rachunku najpierwej następującym, albo w krótszym terminie, oznaczyć się mającym. Na każdym zatwierdzonym rachunku dzień i liczba rezolucyi zatwierdzenia urzędownie ma być wypisana.

§. 140.

Jeżeli sąd wyjaśnienia rachunki składającego, za niezupełne uznaje, i jeżeli zachodzą pochyby, na które nie może być dane dostateczne wyjaśnienie, natenczas ów wedle okoliczności, z przybraniem krewnych, próbować ma dobrowolne pogodzenie. Jeżeliby tego osiągnąć nie można, albo jeżeliby przypadek ogólnie do ugody nie był sposobnym, natenczas sąd wedle okoliczności, prawnego zastępcę od tegoż zastępstwa albo usunąć i innego ustanowić, albo tylko zarząd majątkiem kuratorowi polecić, w każdym razie zaś nowemu prawnemu zastępcy, albo kuratorowi przekazać ma, aby tenże na zwyczajnej drodze prawa dochodził praw opiece poruczonego.

§. 141.

Po ustaniu opieki i zatwierdzeniu ostatecznego rachunku ten, z którego majątku rachunek składano, albo też jego dziedzic prawo ma, żądać odpisu rachunków, alegata zaś w oryginale odebrać.

Jeżeliby strona w przeciągu trzech miesięcy po zatwierdzeniu ostatecznego rachunku, nie upraszała wydania takowego, natenczas ją sędzia przyzwać i jej wszystkie alegata w oryginale wydać ma. Jeżeli się zaś strona nie stawia, albo się wzbrania odebrania, natenczas wszelkie rachunki wraz z alegatami do archiwum oddane być mają.

V. Wydanie majątku.

§. 142.

Jeżeli opiece poruczony dostąpił własnego zarządzenia majątku, ma mu sąd jego majątek wydać, jeżeli nie zachodzi inna jaka prawna przeszkoda.

Jeżeliby zaś ów opiece poruczony, wydania onegoż w ciągu trzech miesięcy po zniesieniu opieki nie upraszał, natenczas przez sąd wezwany być ma, do odebrania swego majątku w terminie odpowiednim. Jeżeliby zaś temuż nakazowi zadosyć nie uczynił, tedy musi wprowadzić sąd majątek takowy wciąż w swem przechowaniu trzymać, atoliż żadną miarą nie ma się już więcej zarządem onegoż zajmować.

§. 138.

Bei der Prüfung der Rechnung hat das Gericht auf die Erziehung und die persönlichen Eigenschaften des Pflegbefohlenen, auf den Stand und die Beschaffenheit des Vermögens und alle übrigen Verhältnisse genaue Rücksicht zu nehmen. Es hat daher in der Regel geringfügige Anstände, deren Erläuterung mit unverhältnissmässigen Kosten oder Zeitverlust verbunden wäre, zu übergehen, kostspielige Nachweisungen unbedeutender Posten nicht abzuverlangen, auch keine Verbesserungen in der Vermögensgebarung ohne adöverlangtes Gutachten des gesetzlichen Vertreters anzuordnen.

§. 139.

Solche Mängel, über die nicht hinausgegangen werden kann, hat das Gericht dem Rechnungsleger bekannt zu geben, und hierüber seine mündliche oder schriftliche Erläuterung abzufordern. Werden die Anstände durch die Erläuterung behoben, so ist die Rechnung zu genehmigen, und zwar unbedingt oder mit Anführung derjenigen Aufträge, über deren Befolgung sich nachträglich in der nächsten Rechnung oder binnen einer zu bestimmenden kürzeren Frist auszuweisen seyn wird. Auf jeder genehmigten Rechnung ist der Tag und die Zahl des Genehmigungsbescheides ämtlich auszuschreiben.

§. 140.

Findet das Gericht die Erläuterungen des Rechnungslegers unvollständig und ergeben sich Mängel, worüber keine genügende Aufklärung gegeben werden kann, so hat dasselbe allenfalls mit Zuziehung der Verwandten eine gütliche Ausgleichung zu versuchen. Sollte diese nicht erzielt werden können, oder der Fall zum Vergleiche überhaupt nicht geeignet seyn, so hat das Gericht nach Umständen entweder den gesetzlichen Vertreter dieser Vertretung zu entheben und einen andern zu bestellen, oder nur die Vermögensverwaltung einem Curator zu übertragen, auf jeden Fall aber den neuen gesetzlichen Vertreter oder Curator anzuweisen, die Rechte des Pflegbefohlenen im ordentlichen Rechtswege geltend zu machen.

§. 141.

Nach Erlöschung der Pflegschaft und genehmigter Schlussrechnung ist derjenige, über dessen Vermögen Rechnung gelegt wurde oder sein Erbe berechtigt, eine Abschrift der Rechnungen zu verlangen, die Beilagen aber im Originale zu behoben.

Sollte die Partei binnen 3 Monaten nach genehmigter Schlussrechnung diese Behebung nicht ansuchen, so hat sie der Richter vorzuladen und ihr sämtliche Beilagen im Original auszufolgen. Erscheint sie nicht oder verweigert sie die Uebernahme, so sind sämtliche Rechnungen sammt Beilagen in das Archiv abzugeben.

V. Ausfolgung des Vermögens.

§. 142.

Sobald ein Pflegbefohlener zur eigenen Vermögensverwaltung gelangt ist, hat ihn das Gericht sein Vermögen, wenn sonst kein gesetzliches Hinderniss besteht, zu erfolgen.

Sollte er jedoch die Ausfolgung desselben binnen 3 Monaten nach aufgehobener Pflegschaft nicht ansuchen, so ist er vom Gerichte aufzufordern, die Uebernahme seines Vermögens binnen einer angemessenen Frist zu bewerkstelligen. Leistet er diesem Auftrage keine Folge, so muss zwar das Gericht ein solches Vermögen fortan in Verwahrung behalten, allein es hat sich mit der Verwaltung desselben in keiner Weise mehr zu befassen.

§. 143.

Przy wydaniach majątku osobom wojskowym od felwebla na dół idąc, bez względu czy one w rzeczywistej znajdują się służbie, czy są urlopowane, sąd ściśle się stosować ma do przepisu nadwornego dekretu z dnia 25. Czerwca 1795. Nro 237, wedle którego powyższym osobom bez zezwolenia wojskowej komendy, żadne kapitałowe summy nie mogą być wydawane.

Jeżeli przeto takowe wojskowe osoby, mimo osiągniętej pełnoletności nie otrzymały zezwolenia do odebrania swego majątku, sąd ten majątek, jako majątek opiece poruczonego uważać ma dopóki ta przeszkoda trwa.

Rozdział trzeci.

Postępowanie przy odwołaniu się do wyższego sędzi.

§. 144.

Jeżeli się strona rozstrzygnięciem sądu w wykonaniu dobrowolnej jurysdykcji widzi być ukrzywdzoną, natenczas przystoi jej, wyjąwszy przypadek w §. 46 wymieniony, do tegoż samego sądu w ciągu dni 14 po doręczonem rozstrzygnięciu zanieść przedstawienie, z którem oraz zażalenie do wyższego sędzi połączyć należy, na przypadek, gdyby przedstawienie skutku nie miało.

§. 145.

Sąd rozważyć ma, czy stosownem znajduje odstąpić od rozstrzygnięcia swego, czy też przy takowem obstawać. W pierwszym przypadku przedstawienie to należycie załatwić ma, w drugim zaś toż wraz z wszystkimi do tego należącymi aktami wyższemu sędzi przedłożyć i zażalającego się rekurenta o tem zawiadomić.

§. 146.

Jeżeli sądowe rozstrzygnięcie, przeciw któremu zażalenie wytoczono, dotyczy sprzecznych z sobą praw albo pretensyi stron, albo jeżeli z takowemi w związku są sprawy trzecich osób, tedy pierwsza instancya na przedstawienie jednej z tych stron od swego pierwszego rozstrzygnięcia odstąpić już nie może. Strona przeto w takowym razie, z swem zażaleniem udać się ma do wyższego sędzi, pismo zażalenia zaś w przeciągu dni 14 po doręczeniu rozstrzygnięcia do pierwszej instancyi podać, która takowe, pismo albo przedstawienie gdyby to już lubo mylnie podano, wraz z wszystkimi do tego należącymi aktami do bezpośrednio nadwładnego sądu zakonkomitować ma.

§. 147.

Przeciw równo-brzmiącym rozstrzygnięciom pierwszej i drugiej instancyi, nie ma już miejsca odwołanie się.

Jeżeli zaś druga instancya odmiennie od pierwszej rozstrzygła, stronie mającej się tem za ukrzywdzoną, przystoi założyć rekurs do trzeciej instancyi. Także i w tym przypadku pismo zażalenia w ciągu dni 14 po doręczeniu rozstrzygnięcia do pierwszego sędzi ma być podane, który się przy tem do §. 146. stosować winien.

§. 143.

Bei Erfolglassung an Militärpersonen vom Feldwebel abwärts, sie mögen im wirklichen Dienste stehen oder beurlaubt seyn, hat sich das Gericht die Vorschrift des Hofdecretes vom 25. Juni 1795, Nr. 237, nach welchem obigen Personen ohne Bewilligung des Militär-Commando kein Capitalbetrag erfolgt werden darf, genau gegenwärtig zu halten.

Wenn daher solche Militärpersonen, ungeachtet der erlangten Grossjährigkeit, die Bewilligung zur Empfangnahme ihres Vermögens nicht erhalten, so hat das Gericht letzteres, so lange dieses Hinderniss dauert, wie das Vermögen eines Pflegbefohlenen zu behandeln.

Dritter Abschnitt.*Verfahren bei Berufungen an den höheren Richter.*

§. 144.

Findet sich eine Partei durch eine Entscheidung des Gerichtes in Ausübung der freiwilligen Gerichtsbarkeit beschwert, so steht ihr mit Ausnahme des im §. 146 erwähnten Falles bevor, bei demselben Gerichte binnen 14 Tagen nach zugestellter Erledigung eine Vorstellung zu überreichen, mit welcher zugleich die Beschwerde an den höhern Richter, falls der Vorstellung nicht statgegeben würde, zu verbinden ist.

§. 145.

Das Gericht hat in Ueberlegung zu ziehen, ob es von seiner Entscheidung abzugehen oder bei derselben zu verbleiben für zweckmässig erachte. Im ersten Falle hat es die Vorstellung auf die geeignete Weise zu erledigen, im zweiten Falle aber dieselbe sammt allen dazu gehörigen Acten dem höhern Richter vorzulegen und den Beschwerdeführer hievon zu verständigen.

§. 146.

Betrifft die richterliche Entscheidung, gegen welche Beschwerde geführt wurde, Rechte oder Ansprüche der Parteien, die mit einander im Widerspruche stehen, oder sind die Angelegenheiten dritter Personen damit verflochten, so kann die erste Instanz über die Vorstellung Einer dieser Parteien von ihrer frühern Entscheidung nicht mehr abgehen. Die Partei hat sich daher in einem solchen Falle mit ihrer Beschwerde an den höhern Richter zu wenden, die Beschwerdeschrift aber binnen 14 Tagen nach zugestellter Erledigung bei der ersten Instanz zu überreichen, welche dieselbe oder die etwa dennoch irriger Weise überreichte Vorstellung sammt allen dazu gehörigen Acten an das nächstvorgesezte Gericht einbegleitet.

§. 147.

Gegen die gleichlautenden Entscheidungen der ersten und zweiten Instanz findet keine Berufung Statt.

Hat aber die zweite Instanz abweichend von der ersten Instanz entschieden, so steht der Partei, welche sich dadurch beschwert erachtet, bevor, die Berufung an die dritte Instanz zu ergreifen. Auch in diesem Falle ist die Beschwerdeschrift binnen 14 Tagen nach zugestellter Erledigung bei dem ersten Richter zu überreichen, welcher sich dabei nach §. 146 zu benehmen hat.

§. 148.

Jeżeliby strona w przypadkach, szczególniejszego uwzględnienia godnych, przeciw dwom równo-brzmiącym rozstrzygnięciom, przeciw rekurs do trzeciej instancyi założyć chciała, tedy takowa, pod następnościami na końcu tego paragrafu zagrożonemi, bezpośrednio swe pismo zażalenia do trzeciej instancyi wystosować, wszelakoż takowe także do pierwszej instancyi i to w ciągu dni 14. po doręczonem rozstrzygnięciu podać ma.

Jeżeli trzecia instancya to odwołanie się znajduje bezzasadnem albo nawet swawolnem, tedy odrzucić ma rekurs zażalającego się, i temuż, albo jego zastępcy, wedle okoliczności, naganę dać, albo go karą pieniężną ukarać.

§. 149.

Sądy pierwszej instancyi odrzucić mają późno podane zażalenie, bez względu czyby to wystosowanem było przeciw własnemu rozstrzygnięciu, czy też przeciw temuż drugiej instancyi.

§. 148.

Wenn eine Partei in besonders rücksichtswürdigen Fällen gegen zwei gleichlautende Entscheidungen dennoch die Berufung an die dritte Instanz ergreifen wolle, so hat sie unter den am Schlusse dieses Paragraphes angedrohten Folgen ihre Beschwerdeschrift unmittelbar an die dritte Instanz zu richten, dieselbe aber ebenfalls bei der ersten Instanz, und zwar binnen 14 Tagen nach zugestellter Erledigung zu überreichen.

Findet die dritte Instanz die Berufung ungegründet oder gar muthwillig, so hat sie den Beschwerdeführer abzuweisen, und demselben oder seinem Vertreter nach Umständen einen Verweis zu ertheilen oder ihn mit einer Geldstrafe zu belegen.

§. 149.

Die Gerichte erster Instanz haben eine zu spät überreichte Beschwerde, dieselbe mag gegen ihre eigene Entscheidung oder eine der zweiten Instanz gerichtet seyn, von Amtswegen abzuweisen.

Formularz N. I. (§. 7.)

C. k. sąd powiatowy w

Protokolarne spisanie przypadku śmierci.

Imię i przezwisko

Charakter albo zatrudnienie

Wiek

Czy nieżonaty, czy żonaty albo owdowiały

Pomieszkanie

Dzień śmierci i miejsce śmierci

Pozostały małżonek

Imię, charakter i pobyt pełnoletnich dzieci i pełnoletnich wnuków po zmarłych już dzieciach,

Imię, wiek, charakter i pobyt małoletnich dzieci i małoletnich wnuków po zmarłych już dzieciach, czy je zastępuje już zastępca prawny albo ktoś do tego zaproponowany

Imię, wiek, charakter i pobyt innych najbliższych krewnych

Czy znajduje się testament, kodycył, umowa dziedziczna, darowizna albo intercyzy ślubne i gdzie

Czy i przez który sąd był zmarły jako opiekun albo jako kurator ustanowionym, i gdzie znajduje się dekret tegoż ustanowienia

Czy zmarłemu przysługiwał pobór z jakiej publicznej kasy albo z fundacyi lub funduszu, pod publicznym dozorem stojącego

Czy zalega podatek zarobkowy

Czy znajdują się w puściznie przedmioty osobliwego doniesienia i jak niemi zarządzono,

Czy znajduje się majątek, z czego się mniej więcej takowy składa, w czyich jest rękach, albo jakie ku jego zabezpieczeniu zaprowadzono środki stosowne

Miejsce i data

Podpis sądowego albo gminnego delegowanego albo notaryusza

Podpis stron i świadków

Formularz Nr. II. (§. 69.)

Edykt do zwołania wierzycieli spadkowych.

C. k. sąd powiatowy N. N. wzywa wszystkich, którzy do puścizny po zmarłym na dniu . . . N. N. (imię, miejsce zamieszkania, i charakter spadkodawcy) jako wierzyciele pretensję mieć mogą, aby się w celu zameldowania i wykazania tejże na dniu . . . (dzień i godzina przyzwania) do tegoż sądu zgłosili, albo do tego terminu swą prozbę meldującą piśmiennie podali, w przeciwnym bowiem razie tym wierzycielom nie przysługiwałoby do puścizny, jeżeliby ta przez spłacenie zameldowanych już należności wyczerpaną została, żadne dalsze prawo, jak o ileby im się należało prawo zastawowe.

Miejsce, data i podpis.

Formulare Nr. 1 (§. 7).

K. K. Bezirksgericht zu

Todfalls-Aufnahme.

Vor- und Zuname

Charakter oder Beschäftigung

Alter

Ob ledig, verheiratet oder verwitwet

Wohnung

Sterbtag und Sterbort

Nachgeassener Ehegatte

Name, Charakter und Aufenthalt der grossjährigen Kinder und der grossjährigen Enkel bereits verstorbener Kinder

Name, Alter, Charakter und Aufenthalt der minderjährigen Kinder und der minderjährigen Enkel bereits verstorbener Kinder, ob für sie ein gesetzlicher Vertreter schon einschreite oder wer hiezu vorgeschlagen werde

Name, Alter, Charakter und Aufenthalt der übrigen nächsten Verwandten

Ob ein Testament, Codicill, Erbvertrag, eine Schenkung oder Ehepacten vorhanden, und wo sich dieselben befinden

Ob und von welchem Gerichte der Verstorbene als Vormund oder Curator bestellt war, und wo sich das Bestellungsdecret befinde

Ob dem Verstorbenen aus einer öffentlichen Casse oder einer unter öffentlichen Aufsicht stehenden Stiftung oder Fonde ein Bezug zu statten gekommen sei

Ob eine Erwerbsteuer rückständig sei

Ob sich in der Verlassenschaft Gegenstände einer besonderen Anzeige vorfinden und was damit verfügt worden sei

Ob ein Vermögen vorhanden, worin dasselbe beiläufig bestehe, in wessen Händen es sich befinde, oder welche Vorkehrungen zu dessen Sicherung getroffen worden seien

Ort und Datum

Unterschrift des Gerichts- oder Gemeinde-Abgeordneten oder des Notars

Unterschrift der Parteien und der Zeugen.

Formulare Nr. II (§. 69).

Edict zur Einberufung der Verlassenschafts-Gläubiger.

Vor dem k. k. Bezirksgerichte N. N. haben alle diejenigen, welche an die Verlassenschaft des den Verstorbenen N. N. (Name, Wohnort und Charakter des Erblassers) als Gläubiger eine Forderung zu stellen haben, zur Anmeldung und Darthnung derselben, den (Tag und Stunde der Vorladung) zu erscheinen, oder bis dahin ihr Anmeldungsgesuch schriftlich zu überreichen, widrigens diesen Gläubigern an die Verlassenschaft, wenn sie durch die Bezahlung der angemeldeten Forderung erschöpft würde, kein weiterer Anspruch zustände, als in so fern ihnen ein Pfandrecht gebührt.

Ort, Datum und Unterschrift.

Formularz Nr. III. (§. 79.)

Edykt do zwołania niewiadomych prawnych dziedziców.

Ze strony c. k. sądu powiatowego N. N. wzywa się niniejszem prawnych dziedziców po zmarłym na dniu . . . N. N. (imię, miejsce zamieszkania i charakter spadkodawcy), aby się w ciągu jednego roku, licząc od dnia niż zamieszczonego, do tegoż sądu powiatowego zgłosili, i aby pod wykazaniem swego prawnego prawa spadkowego swe oświadczenie się do dziedzictwa podali, w przeciwnym bowiem razie puścizna z temi, którzy się do dziedzictwa oświadczą, pertraktowaną i onym addykowaną,—nieobjęta zaś część puścizny, albo jeżeliby się nikt do dziedzictwa nie oświadczył, cała puścizna przez fiskusa jako bezdziedziczna ściągniętą zostanie, a dziedzicom później się już zgłaszającym prawa ich do dziedzictwa o tyle tylko zastrzeżone będą, o ileby przez przedawnienie nie ustały.

Miejsce, data i podpis.

Formularz Nr. IV. (§. 108.)

Przykład dokumentu addykeji (przyznania) puścizny.

Ze strony c. k. sądu powiatowego na przedmieściu Landstrasse we Wiedniu addykuje (przyznaje) się niniejszem puścizna po zmarłym na dniu 1. Lutego 1848 z testamentem panu Józefie Gruberze, miejskim stolarzu pod Nr. 16. na Landstrassie, włącznie domu pod Nr. 206 na przedmieściu Leopoldstadt i należności 6000 złt. r. mon. konw., na domie Nr. 312 w mieście zainstalowanej, jego małżonce pani Teressie Gruber jako bezwarunkowo oświadczonej się dziedzicze testamentowej w jednej trzeciej, panu Karolowi Gruber c. k. kapitanowi w jednej trzeciej a 2 małoletnim dzieciom zmarłej siostry spadkodawcy, pani Anny Braun, urod. Gruber, imieniem Franciszkowi i Ludwikowi Braun każdemu po jednej szóstej części a to tym trzem ostatnim, jako warunkowo oświadczonej się dziedzicom testamentowym; dalej addykuje się należność 2000 złt. r. mon. konw., na domie Nr. 293 na przedm. Wiedniu zainstalowana, wdowie pani Teressie Gruber, która ten legat naprzód już odebrała, tytułem własności, a jej matce pani Maryi Weiss do dożywnego użytkowania, następnie panu Antoniemu Kurz tytułem legatu; zaczem pertraktacja puścizny za ukończoną się uznaje, a panu auskultatorowi N. N. poleca się, by pieczęć, przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci położoną, znowu zdjął.

Wiedeń dnia 1. Sierpnia 1850.

C. k. radzca sądu krajowego i sędzia powiatowy.
N. N.

Formularz Nr. V. (§. 120.)

Tabela pupilarna.

Nazwisko familijne i imię opiece poruczonego	Dzień i rok urodzenia opiece poruczonego, albo wiek onegoż podczas wciągnięcia w tę tabelę	Imię, charakter i miejsce zamieszkania ojca ślubnego, albo, gdyby tenże już zmarł, podanie jego ostatniego miejsca zamieszkania	Imię, charakter i miejsce zamieszkania opiekuna albo kuratora	Summaryczne podanie majątku	Czas, w którym się ma składać rachunek, albo odwołanie się na otrzymane uwolnienie od składania rachunków	Oznaczenie rejestrów aktów pupilarnych

Formulare Nr. III (§. 79).

Edict zur Einberufung unbekannter gesetzlicher Erben.

Von dem k. k. Bezirksgerichte N. N. werden die gesetzlichen Erben des den verstorbenen N. N. (Name, Wohnort und Charakter des Erblassers) aufgefordert, oinnen Einem Jahre von dem unten angesetzten Tage an gerechnet, sich bei diesem Bezirksgerichte zu melden, und unter Ausweisung ihres gesetzlichen Erb-rechtes ihre Erbserklärung anzubringen, widrigens die Verlassenschaft mit jenen, die sich erberklärt haben, verhandelt, und ihnen eingewortet, der nicht angetretene Theil der Verlassenschaft aber, oder wenn sich Niemand erberklärt hätte, die ganze Verlassenschaft vom Staate als erblos eingezogen würde, und den sich all-fällig später meldenden Erben ihre Erbansprüche nur so lange vorbehalten blieben, als sie durch Verjährung nicht erloschen wären.

Ort, Datum und Unterschrift.

Formulare Nr. IV (§. 108).

Beispiel einer Verlassenschafts-Einantwortungs-Urkunde.

Von dem k. k. Bezirksgerichte auf der Landstrasse in Wien wird die Verlassenschaft des den 1. Februar 1848 mit Testament verstorbenen Herrn Joseph Gruber, bürgerlichen Tischlermeisters Nr. 16, auf der Landstrasse, mit Einschluss des Hauses Nr. 206 in der Leopoldstadt und der auf dem Hause Nr. 312 in der Stadt einverleibten Forderung von 6000 fl. C. M. seiner Gattin Frau Theresia Gruber als unbedingt erklärten Testamentserbin zu Einem Drittel, dem Herrn Carl Gruber, k. k. Hauptmanne, zu Einem Drittel und den 2 minder-jährigen Kindern der verstorbenen Schwester des Erblassers, Frau Anna Braun, gebornen Gruber, Namens Franz und Ludwig Braun, jedem zu Einem Sechste, und zwar diese 3 Letzteren als bedingt erklärten Testamentserben, dann die auf dem Hause Nr. 296 auf der Wieden einverleibte Forderung von 2000 fl. C. M. der Witwe Frau Theresia Gruber als Vorausvermächtnissnehmerin zum Eigenthume und ihrer Mutter Frau Maria Weiss zum lebenslänglichen Fruchtgenusse, endlich das Haus Nr. 16 auf der Landstrasse dem Herrn Anton Kurz als Vermächtniss hiemit eingewortet, die Verlassenschafts-Abhandlung für beendet erklärt, und dem Herrn Auscultanten N. N. aufgetragen, das bei der Todfalls-Aufnahme angelegte Gerichtssiegel wieder abzu-nehmen.

Wien am 1. August 1850.

Der k. k. Landesgerichtsrath und Bezirksrichter
N. N.

Formulare Nr. V (§. 129).

Pupillar-Tabelle.

Familien- und Vorname des Pflegebefehl-tenen.	Geburtstag und Geburts-jahr des Pfl-gebefehltenen, oder Alter des-selben zur Zeit der Eintra-gung in diese Tabelle.	Name, Charak-ter und Wohn-ort des ehelichen Vaters, oder, wenn er schon gestorben wäre, Angabe seines letzten Wohn-ortes.	Name, Cha-akter und Wohnort des Vormundes oder Curators.	Summarische Angabe des Vermögens.	Zeitpunct, an welchem Rech-nung zu legen ist, oder Beru-fung auf die er-haltene Befrei-ung von der Rechnungs-legung.	Registraturbezeich-nung der Pupillar-acten.

T r e ś ć.

Patent obwieszczający.

Rozdział pierwszy.

Postępowanie przy pertraktacjach spadku (§§. 1—119).

Dział pierwszy.

Dochodzenie masy spadkowej (§§. 1—69).

- I. Postanowienia ogólne (§§. 1—6).
- II. Protokolarne spisanie przypadku śmierci (§§. 7—24).
- III. Zarządzenie sądu względem oświadczenia ostatniej woli (§§. 25—30).
- IV. Rozporządzenia sądu po protokolarnem spisaniu przypadku śmierci (§§. 31—41).
- V. Spisanie inwentarza (§§. 42—58).
- VI. Miejsce przysięgi zastępujące zeznanie majątku (§. 59).
- VII. Licytacja (§§. 60—68).
- VIII. Zwolanie wierzycieli spadku (§. 69).

Dział drugi.

Oświadczenie się do dziedzictwa (§§. 70—90).

- I. Zawiadomienie dziedzica o spadłej nań sukcesyi i wezwanie onegoż do oświadczenia się do dziedzictwa (§§. 70—83).
- II. Oświadczenie się do dziedzictwa (§§. 84—90).

Dział trzeci.

Addykcyja puścizny (§§. 91—114).

- I. Środki ku uzyskaniu addykcyi (§§. 91—95).
- II. Podział i ostateczny wykaz puścizny (§§. 96—104).
- III. Udzielenie dokumentu addykcyi (§§. 105—113).
- IV. Puścizny bez dziedzica (§. 114).

Dział czwarty.

Postępowanie z aktami do puścizny (§§. 115—119).

Rozdział drugi.

Postępowanie w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych (§§. 120—143).

- I. Postanowienie ogólne (§§. 120—126).
- II. Nadzór sądów (§§. 127—130).
- III. Uprocentowanie gotowych pieniędzy, albo inne jakie ich użycie (§§. 130—135).
- IV. Składanie rachunków (§§. 136—141).
- V. Wydanie majątku (§§. 142—143).

Rozdział trzeci.

Postępowanie przy odwołaniu się do wyższego sądzi (§§. 144—149).

Formularze Nr. I—V.

Inhalt.**Kundmachungspatent.****Erster Abschnitt.****Verfahren bei Verlassenschafts-Abhandlungen (§§. 1—119.)****Erstes Hauptstück.****Erhebung der Verlassenschaftsmasse (§§. 1—69.)**

- I. Allgemeine Bestimmungen (§§. 1—6).
- II. Todfallsaufnahme (§§. 7—24).
- III. Verfügungen des Gerichtes über die letzte Willenserklärung (§§. 25—30).
- IV. Verfügungen des Gerichtes über die Todfallsaufnahme (§§. 31—41).
- V. Inventur-Errichtung (§§. 42—58).
- VI. Eidesstätiges Vermögensbekenntniß (§. 59).
- VII. Feilbietung (§§. 60—68).
- VIII. Einberufung der Verlassenschaftsgläubiger (§. 69).

Zweites Hauptstück.**Erbserklärung (§§. 70—90).**

- I. Verständigung des Erben vom Erbanfalle und Aufforderung desselben zur Erbserklärung (§§. 70—83).
- II. Abgabe der Erbserklärung (§§. 84—90).

Drittes Hauptstück.**Einantwortung der Verlassenschaft (§§. 91—114).**

- I. Vorkehrungen zur Erwirkung der Einantwortung (§§. 91—95).
- II. Theilung und Endausweis der Verlassenschaft (§§. 96—104).
- III. Ertheilung der Einantwortungsurkunde (§§. 105—113).
- IV. Erblose Verlassenschaften (§. 114).

Viertes Hauptstück.**Behandlung der Verlassenschaftsacten (§§. 115—119).****Zweiter Abschnitt.****Verfahren in Vormundschafts- und Curatelsangelegenheiten (§§. 120—143).**

- I. Allgemeine Bestimmungen (§§. 120—126).
- II. Aufsicht der Gerichte (§§. 127—129).
- III. Fruchtbringende Aulegung oder sonstige Verwendung barer Gelder (§§. 130—135).
- IV. Rechnungslegung (§§. 136—141).
- V. Ausfolgung des Vermögens (§§. 142—143).

Dritter Abschnitt.**Verfahren bei Berufungen an den höheren Richter (§§. 144—149).
Formularien Nr. I—V.**

256.

Rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 28. Czerwca 1850,

obowiązujące dla krajów koronnych Austrii powyżej i poniżej Ensy, Solnogradu, Styryi, Karyntyi, Krainy, Gorycyi i Gradyski z Istrią, Tryestu, Tyrolu i Voralbergu, Czech, Morawii górnego i dolnego Szląska, **którem się w porozumieniu z ministrem spraw wewnętrznych wydaje instrukcyja dla przełożonych gminnych w poruczonych im sądowych czynnościach urzędowych.**

I n s t r u k c y a

dla przełożonych gminnych w poruczonych im sądowych czynnościach urzędowych.

§. 1.

Do poruczonego zakresu działalności gmin, należy także i załatwienie następujących sądowych czynności urzędowych.

A. W sprawach spadkowych.

§. 2.

Przełożony gminny obowiązany jest sprawić sobie wiadomość o wszystkich w jego gminie zachodzących przypadkach śmierci i donieść o tem przynależnemu sądowi powiatowemu. Doniesienie to jednakże zaniechanem być ma, jeżeli zmarło bez majątku małoletnie dziecię, otrzymujące wyżywienie od swego ojca albo od swej matki.

§. 3.

We wszystkich przypadkach, w których nie deleguje sędzia powiatowy w celu protokolarnego spisania przypadku śmierci jednego z swych urzędników albo notaryusza, przełożony gminny do przedsiębrania tej urzędowej czynności obowiązany jest, w miarę ogólnego, albo szczególnego zawezwania, uczynionego przez sędziego powiatowego.

§. 4.

Przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci, ma przełożony gminny, albo inny przez niego ustanowiony członek przełożenstwa gminnego udać się do pomieszkania zmarłego i z przybraniem dwóch domowników, albo w braku takowych, w przytomności dwóch świadków, zająć się dochodzeniami, jakie się widzieć dają z formularza protokolarnego spisania przypadku śmierci pod Nr. 1.

§. 5.

Jeżeli puścizna znajduje się w ręku domniemanych pełnoletnich, do własnego majątkiem zarządu uprawnionych dziedziców, albo w ręku prawnego zastępcy małoletnich, albo też opiece poruczonych dziedziców, albo takowych osób pełnoletnich, którym sam spadkodawca puściznę powierzył, i jeżeli zresztą żadna inna nie zachodzi wątpliwość, natenczas delegowany gminny żadnego nie ma przedsiębrać opieczętowania, w przeciwnym zaś razie, mianowicie jeżeli się nikt do puścizny nie przyznaje, albo gdzie obawiać się trzeba niebezpieczeństwa przeniewierzenia albo potajemnego uniesienia, wziąć puściznę pod opieczętowanie.

§. 6.

Przy opieczętowaniu, ma delegowany gminy, gdyby się znajdowały pieniądze, kosztowności, obligacye, dokumenta i inne papiery, albo rzeczy wartości, któreby mogły być ukryte, aż do dalszego rozporządzenia sędzi powiatowego, albo z sobą wziąć do

256.

Verordnung des Justizministers vom 28. Juni 1850,

wirksam für die Kronländer Oesterreich unter und ob der Enns, Salzburg, Steiermark, Kärnthen, Krain, Görz und Gradiska mit Istrien, Triest, Tirol und Vorarlberg, Böhmen, Mähren, Ober- und Nieder-Schlesien, womit im Einverständnisse mit dem Minister des Innern eine Instruction für die Gemeindevorsteher in den ihnen übertragenen gerichtlichen Amtshandlungen erlassen wird.

I n s t r u c t i o n
für die Gemeindevorsteher in den ihnen übertragenen gerichtlichen
Amtshandlungen.

§. 1.

Zu dem übertragenen Wirkungskreise der Gemeinden gehört auch die Besorgung nachstehender gerichtlicher Amtshandlungen:

A. In Verlassenschafts-Angelegenheiten.

§. 2.

Der Gemeindevorsteher hat sich von allen in seiner Gemeinde vorkommenden Sterbfällen Kenntniss zu verschaffen und die Anzeige hievon an das zuständige Bezirksgericht zu erstatten. Diese Anzeige hat jedoch zu unterbleiben, wenn ein in Verpflegung seines Vaters oder seiner Mutter stehendes minderjähriges Kind ohne Vermögen gestorben ist.

§. 3.

In allen Fällen, in welchen der Bezirksrichter zur Todfallsaufnahme nicht einen seiner Beamten oder einen Notar abordnet, liegt dem Gemeindevorsteher nach Mass des vom Bezirksrichter gestellten allgemeinen oder besondern Ersuchens die Vornahme dieser Amtshandlung ob.

§. 4.

Bei der Todfallsaufnahme hat sich der Gemeindevorsteher oder ein anderes von ihm bestelltes Mitglied des Gemeindevorstandes in die Wohnung des Verstorbenen zu begeben und mit Zuziehung zweier Hausgenossen oder in deren Ermanglung zweier Zeugen, diejenigen Erhebungen zu pflegen, welche aus dem Formulare der Todfallsaufnahme Nr. I zu ersehen sind.

§. 5.

Wenn die Verlassenschaft sich in Händen der muthmasslichen grossjährigen zur eigenen Vermögensverwaltung berechtigten Erben, oder des gesetzlichen Vertreters minderjähriger oder sonst pflegbefohlener Erben, oder solcher grossjähriger Personen befindet, denen sie der Erblasser selbst anvertraut hat, und wenn auch sonst kein Bedenken obwaltet, so hat der Gemeinde-Abgeordnete keine Sperre anzulegen, im entgegengesetzten Falle aber, besonders wenn sich Niemand der Verlassenschaft annimmt, oder wo Gefahr einer Unterschlagung oder Verschleppung zu befürchten ist, die Verlassenschaft in die Sperre zu nehmen.

§. 6.

Bei der Sperre hat der Gemeinde-Abgeordnete das etwa vorhandene Geld, Pretiosen, Obligationen, Urkunden und sonstige Papiere oder Sachen von Werth, welche auf die Seite geschafft werden könnten, bis auf weitere Verordnung des Bezirksrichters entweder mit sich

swego pomieszkania, albo też gminnemu przełożonemu, albo innemu poczeiwemu mężowi, za poświadczeniem odebrania do przechowania dać.

Inne ruchome rzeczy, jeżeli tego dozwala ich właściwość, i jeżeli nie są potrzebne ani do zawiadowania gospodarstwem, ani do prowadzenia gospodarstwa lub profesyi, zamknięte będą w pewną schowalnię, albo w jedną albo w więcej izb, ze wszystkich stron dobrze zamkniętych, a na wszystkich do onych prowadzących drzwiach, położona być ma pieczęć gminna, w ten sposób, ażeby nikt wejść nie mógł, nie przełamawszy ją. Delegowany gminny klucze do siebie wziąć ma, nadzór zaś tak nad zamkniętymi schowalniami, jak nad przedmiotami puścizny, nie pod zamknięciem będącemi, poruczyć aż do sądowego wdania się, najbliższemu sąsiadowi albo innej jakiej zdolnej ku temu osobie.

§. 7.

Potem delegowany gminny rubryki, w drukowanym formularzu protokolarnego spisania przypadku śmierci zawarte, pod swym i przybranych osób podpisem, dokładnie zapełnić ma. Jeżeliby ktoś z przybranych osób pisać nie umiał, natenczas ten swój znak własno-ręczny, a świadek jego imię umieścić powinien.

§. 8.

Jeżeliby się znajdowało oświadczenie ostatniej woli, darowizna, umowa względem dziedzictwa albo intercyza ślubna, o co się zawsze dowiadywać należy, albo jeżeliby świadkowie ustnie uczynionego rozporządzenia ostatecznej woli, toż piśmiennie byli ułożyli, natenczas delegowany gminy takowe dokumenta, nie otwierając je, do protokolarnego spisania przypadku śmierci przyłączyć ma. Jeżeliby zaś domniemalny dziedzic, albo domownicy, bezzwłocznego żądali obwieszczenia rozporządzenia ostatniej woli, może delegowany gminy temuż żądaniu zadosyć uczynić i oświadczenie ostatniej woli obwieścić. Wszelakoż o tem ma mieć staranie, aby przy otworzeniu nie naruszono pieczęci. O zasłem zaś obwieszczeniu w protokolarnem spisaniu przypadku śmierci wzmiankę uczynić należy.

Jeżeliby nie znajdowało się piśmienne ułożenie ustnie oświadczonego rozporządzenia ostatniej woli. tedy wyszczególnić należy imię, charakter, i miejsce zamieszkania świadków.

§. 9.

Jeżeliby w jakiej puściznie znajdowały się ordery, medaliony i inne znaki zasług; przekazania do poboru płacy, pensyi, prebendy, albo innego jakiego obdarzenia; paszporta, certyfikaty urlopowe, dekreta opieki albo kurateli, tedy takowe przedmioty i dokumenta do protokolarnego spisania przypadku śmierci mają być załączone.

§. 10.

Jeżeli umarł jaki urzędnik, notaryusz, duchowny albo dusz starownik jakiegokolwiek bądź religijnego wyznania, a znajdują się w jego pozostałości publiczne pieniądze, urzędowe albo notaryackie pisma, eraryalne, albo kościelne przedmioty, tedy delegowany gminny pieniądze i papiery, wartość albo wagę mające, ubezpieczyć (§. 6.), w razie potrzeby pod opiekę wzięć i, nie wdawając się w właściwe protokolarne spisanie przypadku śmierci, bezzwłocznie dotyczące zrobić doniesienie sądowi powiatowemu.

§. 11.

Jeżeli umarła osoba, pod wojskową jurysdykcyą stojąca, natenczas przełożony gminny z reguły dalej wchodzić nie powinien, jak tylko zawiadomić o tem najbliższą ko-

in seine Wohnung zu nehmen, oder bei dem Gemeindevorsteher oder bei einem andern rechtsschaffenen Manne, gegen Empfangsschein in Verwahrung zu geben.

Die übrigen beweglichen Sachen werden, wenn es ihre Beschaffenheit zulässt und wenn sie weder in der Haushaltung, noch zum Wirtschafts- oder Geschäftsbetriebe erforderlich sind, in ein sicheres Behältniss oder in ein oder mehrere von allen Seiten wohl verschlossene Gemächer versperrt, und an allen zu denselben führenden Thüren ist das Gemeindegiegel so anzulegen, dass Niemand, ohne dasselbe zu erbrechen, hinein gehen kann. Der Gemeinde-Abgeordnete hat die Schlüssel zu sich zu nehmen, die Aufsicht aber über die verschlossenen Behältnisse sowohl als über die freistehenden Verlassenschaftsgegenstände bis zur gerichtlichen Einschreibung dem nächsten Nachbar oder sonst einer geeigneten Person zu übertragen.

§. 7.

Der Gemeinde-Abgeordnete hat hiernach die in dem gedruckten Formulare der Todfallsaufnahme enthaltenen Rubriken unter seiner und der zugezogenen Personen Untersfertigung genau auszufüllen. Sollte Jemand der zugezogenen Personen des Schreibens unkundig seyn, so hat er sein Handzeichen, und ein Zeuge dessen Namen beizusetzen.

§. 8.

Wenn eine letzte Willenserklärung, eine Schenkung, ein Erb- oder Heirathsvertrag, um die sich stets zu erkundigen ist, vorhanden wären, oder wenn die Zeugen einer mündlich errichteten letztwilligen Verfügung diese zu Papier gebracht hätten, so hat der Gemeinde-Abgeordnete solche Urkunden, ohne sie zu eröffnen, der Todfallsaufnahme beizulegen. Wenn aber der mutmassliche Erbe oder die Hausgenossen die sogleiche Bekanntgebung der letztwilligen Anordnung verlangen, so kann der Gemeinde-Abgeordnete diesem Begehren Statt geben und die letzte Willenserklärung kundmachen. Doch hat er Sorge zu tragen, dass bei der Eröffnung die Siegel nicht verletzt werden. Von der allfälligen Kundmachung ist in der Todfallsaufnahme Meldung zu machen.

Wenn über eine mündlich erklärte letztwillige Verfügung keine Aufschreibung bestehen sollte, so sind Name, Charakter und Wohnort der Zeugen anzugeben.

§. 9.

Sollten sich in einer Verlassenschaft Orden, Medaillen oder andere Verdienstzeichen, Anweisungen zum Bezuge eines Gehaltes, einer Pension, einer Pfründe oder sonstigen Theilung, Pässe, Urlaubs-Certificate, Vormundschafts- oder Curatels-Decrete vorfinden, so sind derlei Gegenstände und Urkunden der Todfallsaufnahme anzuschliessen.

§. 10.

Wenn ein Beamter, ein Notar, ein Geistlicher oder ein Seelsorger von was immer für einem Glaubensbekenntnisse stirbt und in seinem Nachlasse sich öffentliche Gelder, Amts- oder Notariats-Schriften, Aerarial- oder kirchliche Gegenstände vorfinden, so hat der Gemeinde-Abgeordnete Gelder und Papiere von Werth oder Bedeutung in Sicherheit zu bringen (§. 6), nöthigenfalls die Sperre anzulegen und ohne zu einer eigentlichen Todfallsaufnahme zu schreiten, die sogleiche Anzeige an das Bezirksgericht zu erstatten.

§. 11.

Wenn eine der Militär-Gerichtsbarkeit unterstehende Person stirbt, so hat der Gemeindevorsteher in der Regel nicht weiter einzuschreiten, als das nächste Militär-Commando davon in

mendę wojskową, a jeżeliby tego potrzeba wymagała, opieczętowanie przedsięwzięść, albo pozostałe efekta zmarłego tymczasowo przechować.

§. 12.

Zupełnie sporządzone protokolarne spisanie przypadku śmierci, przełożony gminny sądowi powiatowemu przesłać, i wydane przez tegoż ostatniego dalsze nakazy, wykonać winien.

§. 13.

W przypadkach, w których małoletni, na umyśle obłąkani, albo inni do zarządu majątkiem niezdolni dziedzice, udział biorą, albo w których pełnoletni dziedzice przy protokolarnem spisaniu przypadku śmierci o bezzwłoczną inwentaryczną puścizny upraszają, a ta oraz nie jest znaczną, winien przełożony gminy, nie oczekując sądowego nakazu, stan czynny i bierny puścizny dokładnie spisać, rzeczy ruchome przez zaprzyjętowanego znawcę ocenić kazać, wykaz takowy, wraz z przybranymi stronami, świadkami i taksatorem podpisać i go z dokumentami, do udowodnienia stanu majątkowego służącemu, do protokolarnego spisania przypadku śmierci załączyć.

§. 14.

Do stanu czynnego mają być umieszczone nietylko wszelkie suknie i sprzęty urządzenia, przedmioty gospodarcze, rekwizyta professyjne, zasoby i t. p., lecz także i gotówka, kosztowności, należitości, obligacye i prawa; do stanu zaś biernego wszystkie znajome długi spadkodawcy, z wymienieniem imienia stanu i miejsca zamieszkania wierzyciela.

Ocenieniem zaś dóbr nieruchomych nie ma się przełożony gminny zajmować, lecz znajdujące się może realności, w inwentarzu tylko wyszczególnić.

Podobnie postępować ma przełożony gminny, jeżeli przez sąd powiatowy ku przedsięwzięciu inwentarza osobno wezwanym będzie.

Formularz Nro II. zawiera przykład inwentarza puścizny.

§. 15.

Jeżeli przełożony gminny albo jego delegowany, za wezwaniem sędzi powiatowego sprzedaż rzeczy ruchomych przez licytacją przedsięwzię, tedy przytem przepisane w porządku licytacyjnym z dnia 15. Lipca 1786. N. 565, formalności zachować i względem całego postępowania dokładny protokół wedle formularza Nr. III. prowadzić ma.

Na końcu protokołu spisane być mają koszta, pod załączeniem dotyczących kwitów i innych dowodów, a potem cały akt wraz z czystym dochodem bez konkomitacyi sędzi powiatowemu przesłanym być ma.

§. 16.

Jeżeliby wykonanie czynności urzędowych, w §§. 4—15. zachodzących, z trudnościami miało być połączone, których rozwiązanie nie jest w mocy przełożonego gminnego, albo jeżeliby zresztą niespodziane pokazały się trudności albo wątpliwości, natenczas przełożony gminny z przedsięwzięciem poruczonej mu czynności urzędowej wstrzymać się i nieodzwrotnie sędzi powiatowemu donieść ma, któremu natychmiast dalsze kroki zarządzić przystoi.

die Kenntniss zu setzen und wenn es nöthig wäre, die Sperre anzulegen oder die hinterlassenen Effecten des Verstorbenen einstweilen in Verwahrung zu nehmen.

§. 12.

Die vollständig ausfertigte Todfallsaufnahme hat der Gemeindevorsteher dem Bezirksgerichte einzusenden und die vom Letztern allenfalls ergehenden weiteren Aufträge zu befolgen.

§. 13.

In den Fällen, wo Minderjährige, Irrsinnige, Abwesende, oder sonst zur Vermögensverwaltung unfähige Erben einschreiten, oder wo die grossjährigen Erben bei der Todfallsaufnahme um sogleiche Inventirung der Verlassenschaft bieten, und diese auch nicht bedeutend ist, hat der Gemeinde-Abgeordnete, ohne einen gerichtlichen Auftrag abzuwarten, den Activ- und Passiv-Stand der Verlassenschaft genau zu verzeichnen, die beweglichen Sachen von einem beeedeten Sachverständigen schätzen zu lassen, dieses Verzeichniss sammt den zugezogenen Parteien, den Zeugen und dem Schätzmanne zu unterfertigen und sammt den zur Belegung des Vermögenstandes etwa dienlichen Urkunden der Todfallsaufnahme anzuschliessen.

§. 14.

In den Activstand sind nicht nur alle Kleider- und Einrichtungstücke, Wirthschaftsgegenstände, Gewerbsrequisiten, Vorräthe u. dgl., sondern auch die Barschaft, Pretiosen, Forderungen, Obligationen und Rechte, in den Passivstand aber alle bekannten Schulden des Erblassers mit Angabe des Namens, Standes und Wohnortes des Gläubigers einzustellen.

In eine Schätzung unbeweglicher Güter hat sich jedoch der Gemeindevorsteher nicht einzulassen, sondern die etwa vorhandenen Realitäten lediglich in der Inventur aufzuführen.

Auf dieselbe Weise hat der Gemeindevorsteher vorzugehen, wenn er vom Bezirksgerichte um die Vornahme der Inventur insbesondere angegangen wird.

Das Formular Nr. II. enthält das Beispiel einer Verlassenschafts-Inventur.

§. 15.

Wenn der Gemeindevorsteher oder sein Abgeordneter eine Feilbietung beweglicher Sachen über Ersuchen des Bezirksrichters vornimmt, so hat er hiebei die in der Versteigerungsordnung vom 15. Juli 1786, Nr. 565, vorgeschriebenen Förmlichkeiten zu beobachten und über den ganzen Vorgang ein genaues Protokoll nach dem Formular Nr. III. zu führen.

Am Ende des Protokolls sind die Kosten unter Anschluss der diessfälligen Quittungen und sonstigen Belege zu verzeichnen und der ganze Act dahin sammt dem reinen Erlöse ohne Einbegleitung an den Bezirksrichter einzusenden.

§. 16.

Sollte die Vollziehung der in den §§. 4—15 vorkommenden Amtshandlungen mit Schwierigkeiten verbunden seyn, deren Lösung nicht in der Macht des Gemeindevorstehers steht, oder sollten sich sonst unerwartete Anstände oder Bedenken zeigen, so hat der Gemeindevorsteher mit der Vornahme der ihm übertragenen Amtshandlung inne zu halten und die unverweilte Anzeige an den Bezirksrichter zu erstatten, welchem sofort die weitere Verfügung zu treffen obliegt.

B. W sprawach opiekuńczych i kuratelarnych.

§. 17.

Przełożony gminny dalej obowiązany jest, przesłane mu przez sędziego powiatowego opiekuńcze i kuratelarne dekreta osobom dotyczącym doręczyć, przyrzeczenie wypełnienia obowiązków, tymże przystojących i w dekrecie wyrażonych, daniem na to ręki odebrać, wykonanie danego przyrzeczenia na dekrecie zatwierdzić i protokół na to wedle formularza Nr. IV. sporządzony, powiatowemu sędzi przesłać.

C. Przy doręczeniach.

§. 18.

Przełożony gminny zajęć się ma doręczeniem owych sądowych rozstrzygnięć i przyznań, które od sądu w postępowaniu cywilnem i karnem przez arkusze doręczenia otrzymuje, i ku temu pewną osobę ustanowić.

§. 19.

Delegowany gminny winien akta, na przesłanym arkuszu doręczenia wymienione, stronom dotyczącym doręczyć, a odebranie ich podpisami w ostatniej rubryce sobie potwierdzić kazać. Jeżeli strona pisać nie umie, tedy ta znak rzeczony w tejże rubryce umieścić, a przybrana trzecia osoba imię strony i oraz swe własne przyłączyć ma.

Jeżeli doręczenie brzmi „do własnych rąk“ natenczas akt przez delegowanego gminnego własnoręcznie tej osobie musi być oddany, której ma być doręczony; we wszystkich innych przypadkach, dostatecznym jest doręczenie do rąk domowników.

§. 20.

Delegowany gminny, uskutecznił doręczenie tym sposobem potwierdzić winien, iż na doręczonym akcie, pod rozstrzygnięciem, albo, gdyby to zamkniętem było, pod napisem te słowa napisze: „Doręczono N. N.“ (Imię i charakter tego, który doręczył).

§. 21.

Jeżeliby strona doręczenia uniknąć usiłowała, albo, jeżeliby jej w pomieszkaniu zastać nie można, natenczas delegowany gminny, po poprzedniczym wywiedzeniu się jak się rzecz ma, zostawić winien drukowane przypomnienie podług formularza Nr. V. tej osnowy, ażeby strona do odebrania doręczenia o wyznaczonej godzinie tem pewniej w swem pomieszkaniu się znajdowała, o ile że w przeciwnym razie doręczenie przez sądowe przybicie rozstrzygnięcia wykonaniem będzie.

O wyznaczonej tedy godzinie, delegowany gminny obowiązany jest z pewnością przybyć, a gdyby strona obecną nie była, rozstrzygnięcie na stosownem miejscu wewnątrz pomieszkania, gdyby zaś to zamknięte było, na wchodzie tegoż w przytomności dwóch świadków przybić.

W ostatniej zaś rubryce arkusza doręczenia nadmienić się ma, iż doręczenie przez sądowe przybicie uskutecznił zostało.

B. In Vormundschafts- und Curatels-Angelegenheiten.**§. 17.**

Der Gemeindevorsteher ist ferner verbunden, die von dem Bezirksrichter eingesendeten Vormundschafts- und Curatels-Decrete den betreffenden Personen einzuhändigen, die Ange lobung der, diesen Letzteren obliegenden und in dem Decrete ausgedrückten Pflichten mittels Handschlages abzufordern, den Vollzug der geleisteten Angelobung auf dem Decrete zu be stätigen und das hierüber nach dem Formular Nr. IV. aufgenommene Protokoll dem Bezirks gerichte einzusenden.

C. Bei Zustellungen.**§. 18.**

Der Gemeindevorsteher hat ferner die Zustellung jener gerichtlichen Erledigungen und Vorladungen, die er im Civil- und Strafverfahren vom Gerichte mittelst der Zustellungsbögen erhält, zu besorgen und hiezu ein verlässliches Individuum zu bestellen.

§. 19.

Der Gemeinde-Abgeordnete hat die auf dem eingesendeten Zustellungsbogen verzeichne ten Stücke den betreffenden Parteien zu behändigen und sich den Empfang durch ihre Unter schrift in der letzten Rubrik bestätigen zu lassen. Kann eine Partei nicht schreiben, so hat sie ihr Handzeichen in diese Rubrik zu setzen und ein zugezogener Dritter den Namen der Partei und den seinigen beizufügen.

Lautet die Zustellung zu eigenen Händen, so muss das Stück derjenigen Person, der es zugestellt werden soll, vom Gemeinde-Abgeordneten eigenhändig übergeben werden, in allen übrigen Fällen genügt die Zustellung zu Händen der Hausgenossen.

§. 20.

Der Gemeinde-Abgeordnete hat die geschehene Zustellung dadurch zu bescheinigen, dass er auf das zugestellte Stück unterhalb der Erledigung oder, wenn es verschlossen wäre, unter halb der Aufschrift die Worte schreibt: „Zugestellt am — — —. N. N.“ (Name und Charakter desjenigen, der die Zustellung besorgt hat).

§. 21.

Sollte eine Partei der Zustellung auszuweichen suchen oder sonst in ihrer Wohnung nicht zu treffen seyn, so hat der Gemeinde-Abgeordnete nach vorausgegangener Erhebung des Sachverhaltes eine gedruckte Erinnerung nach dem Formulare Nr. V. des Inhaltes zu hinter lassen, dass die Partei zur Empfangnahme einer Zustellung zur bestimmten Stunde so gewiss in ihrer Wohnung sich einzufinden habe, widrigen die Zustellung mittelst gerichtlicher Anheftung der Erledigung vollzogen würde.

Zur bestimmten Stunde hat sich sodann der Gemeinde-Abgeordnete genau einzufinden und wenn die Partei nicht anwesend wäre, die Erledigung an einem schicklichen Orte im In nern der Wohnung, falls sie aber verschlossen wäre, am Eingange derselben in Gegenwar zweier Zeugen anzuhängen.

In der letzten Rubrik des Zustellungsbogens ist jedoch zu bemerken, dass die Zustellung mittelst gerichtlicher Anheftung bewirkt worden sei.

§. 22.

Jeżeli się ktoś wzbrania przyjąć doręczenie albo potwierdzić swym podpisem w arkuszu doręczenia odebranie przyjętego aktu, natenczas delegowany gminny, akt doręczyć się mający, stronie tylko zostawić, a jej wzbranianie się w ostatniej rubryce arkusza doręczenia zanotować ma.

§. 23.

Jeżeli wszystkie na arkuszu doręczenia spisane akta doręczone zostały, tedy przełożony gminny, arkusz doręczenia podpisać, a sądowi pod kopertą, adresem opatrzoną, nazad odesłać ma.

Jeżeliby przełożony gminny nie miał szczególnych uwag do udzielenia, tedy w tym względzie żadnego nie potrzeba własnego odpisu.

§. 24.

Jeżeli doręczenie z jakiegokolwiek bądź przyczyny uskuteczniom być nie może natenczas przełożony gminny niedoręczony akt wraz z arkuszem doręczenia przez pismo wedle formularza Nr. VI, sądowi wzywającemu nazad zwrócić ma.

Drukowane formularze tych pism, jako też i formnlarze w §§. 5, 15, 17 i 21 wymienione, pobiera się u sędzi powiatowego.

§. 25.

Osoba do doręczania postanowiona, pobiera za postannicze przeprawy, dozwołoną należytość (milowe), wedle ustaw, albo już istniejących, albo nowo wydać się mających.

§. 22.

Weigert sich Jemand eine Zustellung anzunehmen oder den Empfang des angenommenen Stückes im Zustellungsbogen durch seine Unterschrift zu bestätigen, so hat der Gemeinde-Abgeordnete das zuzustellende Stück lediglich bei der Partei zurückzulassen und ihre Weigerung in der letzten Rubrik des Zustellungsbogens anzumerken.

§. 23.

Sobald alle auf dem Zustellungsbogen verzeichneten Stücke zugestellt sind, hat der Gemeindevorsteher den Zustellungsbogen zu unterfertigen und dem Gerichte unter einem mit der Adresse versehenen Umschlag zurückzusenden.

Wenn daher der Gemeindevorsteher dem Gerichte nicht besondere Bemerkungen mitzutheilen hätte, bedarf es hierzu keines eigenen Rückschreibens.

§. 24.

Kann die Zustellung an eine Partei aus was immer für einem Grunde nicht bewerkstelligt werden, so hat der Gemeindevorsteher das nicht zugestellte Stück sammt dem Zustellungsbogen mittelst Schreibens nach dem Formulare Nr. VI. dem ersuchenden Gerichte zurückzustellen.

Die gedruckten Formulare dieser Schreiben so wie die in den §§. 4, 15, 17 und 21 erwähnten Formulare sind bei dem Bezirksrichter zu beziehen.

§. 25.

Das mit der Zustellung beauftragte Individuum hat die für die Botengänge nach den bereits bestehenden oder neu zu erlassenden Gesetzen bewilligte Gebühr (Meilengeld) zu beziehen.

Formularz Nr. I. (§. 4.)

C. k. sąd powiatowy Baden.

Protokolarne spisanie przypadku śmierci.

Imię i przezwisko: Pan Jan Precht.

Charakter i zatrudnienie: Właściciel domu.

Wiek: 65 lat.

Czy nieżonaty, żonaty albo owdowiały: Żonaty.

Mieszkanie: Nr. 16, w Heiligenkreuz.

Dzień śmierci i miejsce śmierci: 10. Lipca 1850, w swem pomieszkaniu.

Pozostała małżonka: Pani Anna Precht, urodzona Wagner.

Imię, charakter i pobyt pełnoletnich dzieci i pełnoletnich wnuków po zmarłych już dzieciach: Pan Józef Precht, ogrodnik w kapitulie Heiligenkreuz i tamże zamieszkały.

Imię, wiek, charakter i pobyt małoletnich dzieci i małoletnich wnuków po zmarłych już dzieciach, czy je zastępuje już prawny zastępca albo kto do tego zaproponowany: Od zmarłej córki Rozalii Aich, urodzonej Precht, 13-letni syn, imieniem Karol Aich w miejscu śmierci, dla którego spadkodawca na mocy załączonego tu dekretu Nr. 1. ze strony sądu kapituły Heiligenkreuz z dnia 19. Kwietnia 1847 jako opiekun ustanowionym był. Pełnoletni syn, pan Józef Precht, oświadczył się gotowym, przyjąć na się opiekę.

Imię, wiek, charakter i pobyt innych najbliższych krewnych: Nie są wiadome.

Czy znajduje się testament, kodycył, umowa dziedziczna, darowizna albo inter-cyzy ślubne i gdzie: Testament z dnia 1. Marca 1850, wedle którego wdowa i syn dziedzicami ustanowieni, wnuk zaś do części obowiązkowej ograniczony. Tenże pod Nr. 2 załączony testament znaleziono zapieczętowany, lecz na żądanie wdowy i syna został otworzonym i obwieszczonym.

Czy i przez który sąd zmarły jako opiekun albo kurator ustanowionym był, i gdzie znajduje się dekret tegoż ustanowienia: Już o tem wyżej wspomniano.

Czy przysłużał zmarłemu pobór z jakiej publicznej kasy albo z jakiej pod publicznym dozorem stojącej fundacyi albo z jakiego funduszu:

Czy załoga podatek zarobkowy:

Czy znajdują się w puściznie przedmioty osobliwego doniesienia i jak z niemi zarządzono: Znajduje się order podobnoś rosyjski, który tu pod Nr. 3 załączono. Nieboszczyk pierwej przy landwerach służył.

Czy znajduje się majątek, z czego mniej więcej składa się, w czyich jest rękach albo jakie zaprowadzono ku jego zabezpieczeniu środki stosowne: Majątek stanowią dom pod Nr. 16 w Heiligenkreuz, 2 łąki pozagruntowe w niwie Alandzkiej, 2 krowy, suknie i sprzęty domowe, co dokładnie w inwentarzu będzie wykazanem. Puścizna znajduje się w ręku wdowy i syna.

Heiligenkreuz 13. Lipca 1850.

† † † Anna Precht,
Józef Gruber,

jako podpisujący imię i jako świadek.

Józef Precht.

Ferdynand Rotter,
Radca gminny.

Formulare Nr. I. (§. 4.)

K. K. Bezirksgericht Baden.**Todfallsaufnahme.****Vor- und Zuname:** Herr Johann Precht.**Charakter oder Beschäftigung:** Hauseigenthümer.**Aller:** 65 Jahre.**Ob ledig, verheirathet oder verwitwet:** Verheirathet.**Wohnung:** Nr. 16, in Heiligenkreuz.**Sterbtag und Sterbort:** 10. Juli 1850, in seiner Wohnung.**Nachgelassene Ehegattin:** Frau Anna Precht, geborne Wagner.**Name, Charakter und Aufenthalt der grossjährigen Kinder und der grossjährigen Enkel bereits verstorbener Kinder:** Herr Joseph Precht, Gärtner im Stifte Heiligenkreuz und daselbst wohnhaft.**Name, Aller, Charakter und Aufenthalt der minderjährigen Kinder und der minderjährigen Enkel bereits verstorbener Kinder, ob für sie ein gesetzlicher Vertreter schon einschreite oder wer hierzu vorgeschlagen werde:** Von einer verstorbenen Tochter Rosalia Aich, gebornen Precht, ein 13 Jahre alter Sohn, Namens Carl Aich im Sterborte, für welchen der Erblasser laut des anhängenden Decretes Nr. 1 des Stifgerichtes Heiligenkreuz vom 19. April 1847 als Vormund bestellt war. Der grossjährige Sohn, Herr Joseph Precht, ist diese Vormundschaft zu übernehmen bereit. Nr. 1.**Name, Aller, Charakter und Aufenthalt der übrigen nächsten Verwandten:** Keine bekannt.**Ob ein Testament, Codicill, Erbvertrag, eine Schenkung oder Ehepacten vorhanden und wo dieselben befindlich seien:** Ein Testament vom 1. März 1850, nach welchem die Witwe und der Sohn zu Erben eingesetzt, der Enkel aber auf den Pflichttheil beschränkt ist. Dieses in Nr. 2 angeschlossene Testament wurde versiegelt vorgefunden, aber auf Verlangen der Witwe und des Sohnes eröffnet und kundgemacht. Nr. 2.**Ob und von welchem Gerichte der Verstorbene als Vormund oder Curator bestellt war und wo sich das Bestellungs-Decret befindet:** Bereits oben erwähnt.**Ob dem Verstorbenen aus einer öffentlichen Casse oder einer unter öffentlicher Aufsicht stehenden Stiftung oder Fonde ein Bezug zu statten gekommen sei****Ob eine Erwerbsteuer rückständig sei****Ob sich in der Verlassenschaft Gegenstände einer besondern Anzeige vorfinden und was damit verfügt worden sei:** Hat sich ein wahrscheinlich russisches Ordenszeichen vorgefunden, welches in Nr. 3 angeschlossen wird. Der Verstorbene war früher bei der Landwehr. Nr. 3.**Ob ein Vermögen vorhanden, worin es beiläufig bestehe, in wessen Händen es sich befinde, oder welche Vorkehrungen zu dessen Sicherung getroffen worden seien:** Das Vermögen besteht in dem Hause Nr. 16 zu Heiligenkreuz, in 2 Ueberlandwiesen in der Alander Ried, 2 Kühen, der Kleidung und dem Hausgeräthe, und wird in der Inventur näher ausgewiesen werden. Die Verlassenschaft befindet sich in Händen der Witwe und des Sohnes.

Heiligenkreuz den 13. Juli 1850.

††† Anna Precht,

Joseph Gruber,

als Namensschreiber und Zeuge.

Joseph Precht.

Ferdinand Rotler,

Gemeinderath.

Formularz Nr. II. (§. 14.)

Inwentarz,

puścizny po zmarłym na dniu 10. Lipca 1850 panu Janie Precht, właścicielu domu Nr. 16 w Heiligenkreuz, na wezwanie c. k. sądu powiatowego Baden dziś sporządzony.

		mon. kon.	
		złt. r.	kr.
Stan czynny.			
gotowiznie.			
Znaleziono		17	18
co dziedzicom do dalszego prowadzenia gospodarstwa zostawiono.			
W obligacjach.			
Los Esterhazowy Nr. 13480 z dnia 1. Marca 1836, małoletniemu wnukowi Karolowi Aich zalegowany, a przeto tymczasowo panu burmistrzowi do przechowania oddany		40	—
W sukniach i bieliznie.			
1 Surdut ze sukna	2 fl. 30 kr		
1 wierzchni surdut ze sukna	4 „ — „		
1 korzuch	10 „ — „		
1 stary spencer	— „ 30 „		
2 spodni	2 „ — „		
3 kamizelki	— „ 30 „		
2 pary bótów	2 „ — „		
1 kapelusz, 1 czapeczka	1 „ 10 „		
6 koszul	3 „ — „		
6 szkarpetek	— „ 36 „		
1 kaftanik barchanowy	— „ 20 „		
W urządzeniach domowych.		26	36
1 łóżko z twardego drzewa wraz z 1 matracem, 1 siennikiem, 3 poduszkami i 2 kołdrami	10 fl. — kr.		
1 szafa na suknie z twardego drzewa	2 „ — „		
1 wielka szafa z miękkiego drzewa	1 „ — „		
1 stół i 4 stolki z twardego drzewa	2 „ — „		
Urządzenie kuchenne	1 „ — „		
W przedmiotach gospodarczych.		16	—
Jedna brunatna 5 letnia krowa	35 złr. — kr.		
Jedna morągowata 6 letnia krowa	30 „ — „		
10 kur, 3 kaczki, 2 gęsi	1 „ 50 „		
5 wiader wina austriackiego górzystego z r. 1840 wraz z beczką 20 „ — „			
10 wiader wina austriackiego krajowego z roku 1848 wraz z beczką	30 „ — „		
30 cetnarów siana	30 „ — „		
W dobrach nieruchomości.		146	50
Dom wraz z ogrodem Nr. 16 w Heiligenkreuz. Wedle podania wdowy miał być takowy przed kilką latmi ze strony kapituły Heiligenkreuz sądownie oceniony.			
Jedna łąka pozagruntowa w niwie Alandzkiej z 2 morgów i 16 sążni kwadratowych, które spadkodawca w roku 1847 za 70 złt. r. kupił.			
Jedna łąka pozagruntowa w tejże samej niwie z 4 morgów 3 sążni kwadratowych, które spadkodawca także w roku 1847 za złt. r. 140 kupił. Dotyczące ku umowie kupna i sprzedaży załączono pod Nr. 1 i Nr. 2.			
Nr. 1.			
Nr. 2.			
Summa ceny szacunkowej majątku ruchomego		246	44
Stan bierny.			
Nr. 3.	Wedle ekstraktu z księgi gruntowej Nr. 3 ciąży na domie spadkowym dla pana Franciszka Wolfa, miejsk. piekarza w Badeniu, na mocy skryptu spadkodawcy z dnia 2. Czerwca 1841 po 5 odsetków	1000	—
Od tego długu nie ma żadnych zaległych provizyi.			

Formulare Nr. II. (§. 14).

I n v e n t u r,

welche über die Verlassenschaft des den 10. Juli 1850 verstorbenen Herrn Johann Precht, Hauseigentümers Nr. 16 zu Heiligenkreuz, über Ersuchen des k. k. Bezirksgerichtes Baden heute aufgenommen worden ist.

		C. M.	
		fl.	kr.
Activstand.			
An barem Gelde.			
Die vorgefundenen	wurden den Erben zur Fortsetzung der Haushaltung belassen.	17	18
An Obligationen.			
Ein Esterhazysches Loos Nr. 13480 vom 1. März 1836, welches dem minderjährigen Enkel Carl Aich legirt ist, und daher einstweilen dem Herrn Bürgermeister zur Aufbewahrung übergeben wurde		40	—
An Kleidung und Wäsche.			
1 Gehrock von Tuch	2 fl. 30 kr.		
1 Ueberrock von Tuch	4 " — "		
1 Schafpelz	10 " — "		
1 alter Janker	— " 30 "		
2 Hosen	2 " — "		
3 Westen	— " 30 "		
2 Paar Stiefel	2 " — "		
1 Hut, 1 Kappe	1 " 10 "		
6 Hemden	3 " — "		
6 Fussesocken	— " 36 "		
1 Leibl von Barchent	— " 20 "		
		26	36
An Hauseinrichtung.			
1 Bettstelle von hartem Holze sammt 1 Matratze, 1 Strohsacke, 3 Polstern und 2 Decken	10 fl. — kr.		
1 Kleiderkasten von hartem Holze	2 " — "		
1 grosser Kasten von weichem Holze	1 " — "		
1 harter Tisch und 4 harte Stühle	2 " — "		
Kücheneinrichtung	1 " — "		
		16	—
An Wirthschaftsgegenständen.			
Eine braune 5jährige Kuh	35 fl. — kr.		
Eine gefleckte 6jährige Kuh	30 " — "		
10 Hühner, 3 Aenten, 2 Gänse	1 " — "		
5 Eimer österreichischen Gebirgsweines vom Jahre 1840 sammt Fass	20 " — "		
10 Eimer österreichischen Landweines vom Jahre 1848 sammt Fass	30 " — "		
30 Centner Heu	30 " — "		
		146	50
An unbeweglichen Gütern.			
Das Haus sammt Garten Nr. 16 zu Heiligenkreuz. Nach der Angabe der Witwe soll dasselbe vor einigen Jahren vom Stiftsgerichte Heiligenkreuz gerichtlich geschätzt worden seyn.			
Eine Ueberlandwiese in der Alander Ried von 2 Joch 16 Quadrat-Klaftern, die der Erblasser im Jahre 1847 um 70 fl. erkaufte hatte.			
Eine Ueberlandwiese in derselben Ried von 4 Joch 3 Quadrat-Klaftern, die der Erblasser ebenfalls im Jahre 1847 um 140 fl. käuflich an sich brachte. Die diessfülligen Kaufverträge liegen in Nr. 1 und Nr. 2 bei.			
Nr. 1			
Nr. 2			
Summe des Schätzungswerthes des beweglichen Vermögens		246	44
Passivstand.			
Nr. 3	Laut Grundbucheextractes Nr. 3 haften auf dem Verlassenschaftshause für Herrn Franz Wolf, bürgl. Bäckermeister in Baden, in Folge Schuldscheines des Erblassers vom 2. Juni 1841 zu 5 Procent	1000	—
	Hiervon sind keine Zinsen ausständig.		

		mon. kon.	
		złt. r.	kr.
Nr. 4--10.	Pani wdowa wykazuje koszta choroby i pogrzebu wedle kwitów Nr. 4--10	70	10
	Summa stanu biernego spadkowego	1070	10
	Taksator pan Jakub Gunner żąda jako należytość za ocenienie 5 złt. r. mon. konw. Heiligenkreuz 25. Lipca 1850.		
	<p>† † † Anna Precht, Mateusz Fuchs jako podpisujący imię i oraz jako świadek Józef Precht.</p> <p>Ferdynand Rotter, radca gminny. Jakub Gunner, taksator.</p>		
	Los Esterhazowy Nr. 13480 pr. 40 złt. r. znajduje się w mojem przechowaniu. Franciszek Sonder, burmistrz gminy Heiligenkreuz.		

		C. M.	
		fl.	kr.
Nr. 4—10	Die Frau Witwe weist an Krankheits- und Beerdigungskosten laut Quittungen Nr. 4—10 aus.	70	10
	<i>Summe des Verlassenschafts-Passivstandes</i>	1070	10
<p>Der Schatzmeister Hr. Jacob Gunner spricht als Schätzegebüh. 5 fl. C. M. un. Heiligenkreuz den 25. Juli 1850.</p>			
<p>† † † Anna Precht. Mathias Fuchs als Namensschreiber und Zeuge Joseph Precht.</p>		<p>Ferdinand Rotter, Gemeinderath. Jacob Gunner, Schatzmeister.</p>	
<p>Das Esterhazy'sche Loos Nr. 13480 pr. 40 fl. befindet sich in meiner Verwahrung</p> <p style="text-align: center;">Franz Sander, Bürgermeister der Gemeinde Heiligenkreuz.</p>			

Formularz Nr. III. (§. 15.)

Protokół sprzedaży przez licytację

z dnia 13. Sierpnia 1850,

sporządzony przed radcą gminnym gminy Heiligenkreuz, panem Ferdynandem Rotterem, w skutek wezwania c. k. sądu powiatowego Baden z dnia 2. Sierpnia 1850 do liczby 204.

Liczba pozycji	Krótkie oznaczenie przedmiotów przez licytację sprzedac się mających.	Cena szacur- kowa		Najwyższa ofe- rowana cena		Uwaga.
		złt.	kr.	złt.	kr.	
Podług inwentarza Nr. 1.						
1.	1 Surdut ze sukna	2	30	3	—	nie pozhyto go
2.	1 wierzchni surdut ze sukna	4	—	4	—	
3.	1 korzuch	10	—	13	10	
4.	1 stary spencer	—	30	—	—	
5.	2 spodni	2	—	2	16	
6.	3 kamizelki	—	30	—	45	
7.	2 pary bótów	2	—	2	18	
8.	1 kapelusz, 1 czapeczka	1	10	1	13	
9.	6 koszul	3	—	5	4	
10.	6 szkarpetek	—	36	—	40	
11.	1 kaftanik barchanowy	—	20	—	21	
12.	5 wiader wina austriackiego górzystego z roku 1840	20	—	25	30	
13.	10 wiader wina austriackiego krajowego z roku 1848	30	—	32	—	
				90	17	

Wywołujący żąda za swe trudy przez 2 godziny 6 złt r. mon. konw.

Pieniądze w gotówce z licytacji zebrane oddano wedle powyższego pisma z dnia 2. Sierpnia 1850 pani wdowie za kwitem Nr. 2.

Heiligenkreuz dnia 13. Sierpnia 1850.

Józef Precht, jako opiekun **Karola Aich**
i jako spółdzielc.

Ferdynand Rotter,
radca gminny
Jakub Gunner,
wywołujący.

Formular Nr. III. (§. 15).

Feilbietungs-Protokoll

vom 13. August 1850

aufgenommen vor dem Gemeinderathe der Gemeinde Heiligenkreuz, Herrn Ferdinand Rotter, in Folge Schreibens des k. k. Bezirksgerichtes Baden vom 2. August 1850, Zahl 204.

Zahl der Posten	Kurze Bezeichnung der feilzubietenden Gegenstände	Schätzungs-werth		Höchster Anbot		Anmerkungen
		fl.	kr.	fl.	kr.	
Laut Inventur Nr. 1.						
1	1 Gehrock von Tuch	2	30	3	—	
2	1 Ueberrock von Tuch	4	—	4	—	
3	1 Schafpelz	10	—	13	10	
4	1 alter Janker	—	50	—	—	wurde nicht angebracht.
5	2 Hosen	2	—	2	16	
6	3 Westen	—	30	—	45	
7	2 Paar Stiefel	2	—	2	18	
8	1 Hat, 1 Kappe	1	10	1	13	
9	6 Hemden	3	—	5	4	
10	6 Fussesocken	—	36	—	40	
11	1 Leibel von Barchent	—	20	—	21	
12	5 Eimer österreichischen Gebirgsweines vom Jahre 1840	20	—	25	30	
13	10 Eimer österreichischen Landweines vom Jahre 1848	30	—	32	—	
				90	17	

Der Ausrufer spricht für seine Mühewaltung durch zwei Stunden 6 fl. C. M. an.

Der bare Erlös wurde in Gemässheit obigen Schreibens vom 2. August 1850 der Frau Witwe laut Quittung Nr. 2 übergeben.

Heiligenkreuz den 13. August 1850.

Joseph Precht, als Vormund des Carl Aich
und als Miterbe

Ferdinand Rotter,
Gemeinderath.

Jacob Gunner,
Ausrufer.

Formularz Nr. IV. (§. 17.)

Protokół z dnia 28. Lipca 1850.

Sporządzony przed burmistrzem gminy Heiligenkreuz.

Obecni.

Pan Franciszek Sonder, burmistrz,
Pan Józef Rauch, pisarz.

W skutek wezwania c. k. sądu powiatowego Baden, z dnia 26. Lipca 1850, Liczba 182, przyzwano pana Józefa Prechta, ogrodnika w Heiligenkreuz w jego własności jako opiekuna małoletniego Karola Aich do dania dotyczącego przyrzeczenia. Po wręczeniu nadesłanego mu dekretu i po wyjaśnieniu obowiązków w nim wyszczególnionych, przyrzekł tenże daniem na to ręką, iż wszelkie obowiązki, jakie nań wkłada wyz. namięniona jego własność, ściśle, wiernie i rzetelnie wypełniać chce. W dowód uczynionego takowego przyrzeczenia niniejszy protokół przez wszystkich obecnych się podpisuje.

Heiligenkreuz dnia 28. Lipca 1850.

Józef Precht,
opiekun Karola Aich.

Franciszek Sonder,
burmistrz.

Józef Rauch,
pisarz.

Formularz Nr. V. (§. 21.)

Wezwanie do Pana Antoniego Lenner.

Ponieważ panu doręczyć się ma rozstrzygnięcie (rezolucya) c. k. sądu powiatowego Hernals a pana w pańskim pomieszkaniu zastać nie można, przeto niniejszem wzywa się pana, byś dla odebrania tejże rezolucyi na dniu 1. Sierpnia 1850 o 9. godzinie z rana tam pewniej się znajdował w swem pomieszkaniu, o ile że w przeciwnym razie taż rezolucya w pańskim pomieszkaniu, z skutkiem własnoręcznego doręczenia, sądownie przybitą zostanie.

Józef Schwarz,
sluga gminny w Pötzleinsdorfie.

Formularz Nr. VI. (§. 24.)

Burmistrz w Pötzleinsdorfie

do

c. k. sądu powiatowego w Hernals

Rezolucya przez załączony tu arkusz doręczenia $\frac{1}{2}$ nadesłana $\frac{1}{2}$ Antoniemu Linner nie mogła być doręczona, ponieważ ten już na dniu 30. Lipca 1850 umarł.

Pötzleinsdorf dnia 16. Sierpnia 1850.

burmistrz.
Wilhelm Ott,

Formulare Nr. IV. (§. 17).

Protokoll vom 28. Juli 1850.

Aufgenommen vor dem Bürgermeister der Gemeinde Heiligenkreuz

Gegenwärtig:

Herr Franz Sonder, Bürgermeister.**Herr Joseph Rauch, Schriftführer.**

Ueber das Schreiben des k. k. Bezirksgerichtes Baden, vom 26. Juli 1850, Zahl 182, wurde Herr Joseph Precht, Gärtner zu Heiligenkreuz in seiner Eigenschaft als Vormund des minderjährigen Carl Aich, zur Leistung der Angelobung vorgeladen. Nach dem ihm das eingesendete Decret behändigt und die darin ausgedrückten Pflichten näher auseinandergesetzt wurden, leistete derselbe mittelst Handschlages die Angelobung, alle ihm in seiner obigen Eigenschaft obliegenden Pflichten genau, treu und redlich erfüllen zu wollen. Zum Beweise der geleisteten Angelobung wird gegenwärtiges Protokoll von sämtlichen Anwesenden unterzeichnet.

Heiligenkreuz den 28. Juli 1850.

Joseph Precht,
Vormund des Carl Aich.**Franz Sonder,**
Bürgermeister.**Joseph Rauch,**
Schriftführer.

Formulare Nr. V. (§. 21).

Aufforderung an Herrn Anton Linner.

Da Ihnen eine Erledigung des k. k. Bezirksgerichtes Hernalz zugestellt werden soll und Sie in Ihrer Wohnung nicht zu treffen sind, so werden Sie aufgefordert, sich zur Empfangnahme dieser Erledigung den 1. August 1850 um 9 Uhr Früh so gewiss in Ihrer Wohnung einzufinden, widrigen diese Erledigung in Ihrer Wohnung mit der Wirkung einer eigenhändigen Zustellung gerichtlich angeheftet werden würde.

Joseph Schwarz,
Gemeindediener zu Pötzleinsdorf.

Formulare Nr. VI. (§. 24).

Der Bürgermeister zu Pötzleinsdorf

an

das k. k. Bezirksgericht zu Hernalz.

Die mittelst des beiliegenden Zustellungsbogens $\frac{1}{2}$ eingesendete Erledigung $\frac{1}{2}$ konnte dem Anton Linner nicht zugestellt werden, weil derselbe bereits am 30. Juli 1850 gestorben ist.

Pötzleinsdorf den 16. August 1850.

Der Bürgermeister
Wilhelm Ott.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z d. 29. Czerwca 1850,

moc mające, począwszy od dnia obwieszczenia, dla wszystkich krajów koronnych, w których w mocy prawa stoi powszechna księga ustaw cywilnych z dnia 1 Czerwca 1811.

którem się, stosownie do Najwyższego upoważnienia, zmieniają postanowienia nadwornego dekretu z dnia 11. Stycznia 1819. *) względem postępowania z prozbami adopeyjnymi i legitymacyjnymi.

Z uwagi na to, że w zatwierdzonych przez Najjaśniejszego Pana, Jego Cesarską Mość, zarysach nowego urządzenia sądów, z dnia 14. Czerwca 1849. §. 17. c., przekazano rozstrzygnięcie w przypadkach adopeyi i legitymacyi sądom krajowym i w przeprowadzeniu zarządzonego przez to oddzielenia tychże praw osobowych dotyczących interesów od administracyi, za porozumieniem z ministerstwem spraw wewnętrznych — w skutek osiągniętego zezwolenia Najjaśniejszego Pana, Jego Cesarskiej Mości — ministerjum sprawiedliwości rozporządza, jak następuje:

§. 1.

Do przysposobienia kogo za dziecię, potrzeba najpierwej odpowiedniego oświadczenia ojca przysposobiciela, albo matki przysposobicielki. Jeżeli przysposobione dziecię małoletniem jest, wymaga się zezwolenia ojca ślubnego, a w braku takowegoż, zezwolenia matki, opiekuna i sądu. Jeżeli przysposobione dziecię pełnoletniem jest, jednakże jego ślubny ojciec jeszcze przy życiu pozostaje, wymaga się prócz zezwolenia przysposobionego dziecka pełnoletniego, nadto też i przyzwolenia jego ślubnego ojca.

§. 2.

W przypadkach, w których wymaga się sądowego zezwolenia do przysposobienia kogo za dziecię, prozbę z potrzebnymi oświadczeniami do sądu opiekuńczego podać należy.

Sąd prozbę albo z oświadczeniem zezwolenia, albo w przypadku, gdyby proźbie odmówić spowodowanym się widział, z powodami odmówienia sądowi krajowemu przedłożyć winien.

§. 3.

W innych przypadkach, proźba bezpośrednio przez strony sądowi krajowemu ma być przedłożona. Przeciw zaprzeczonemu zatwierdzeniu sądu krajowego, ma miejsce odwołanie się do wyższego sądu krajowego.

§. 4.

Jeżeli rodzice przysposobiciele sobie życzą, ażeby właściwe im ślacheństwo i herb na dziecię przysposobione przeszły, natenczas może sąd krajowy na przedłożoną mu wedle §. 2. albo §. 3. prozbę, żądanie natychmiast odrzucić, jeżeli uznaje, że upraszane przysposobienie za dziecię już samo przez się nie jest stosowne. Wyjąwszy ten przypadek zaś, ma wyższy sąd krajowy prozbę o przeniesienie szlacheństwa i herbu prezydentowi obwodowemu, a względnie w tych krajach koronnych, z których każdy jeden tylko obwód stanowi, namiestnikowi udzielić, a z ich zdaniem ministrowi sprawiedliwości przedłożyć, który się względem tego porozumieć winien z ministrem spraw wewnętrznych.

*) W zbiorze ustaw i rozporządzeń w zawodzie sądowym Nr. 1535, stron. 71.

Verordnung des Justizministeriums vom 29. Juni 1850,

wirksam von dem Tage der Kundmachung angefangen, für alle jene Kronländer, in welchen das allgemeine bürgerliche Gesetzbuch vom 1. Juni 1811 in Rechtskraft steht,

wowurch in Gemässheit Allerhöchster Ermächtigung die Bestimmungen des Hofdecrees vom 11. Jänner 1819*) über die Behandlung der Adoptions- und Legitimationsgesuche abgeändert werden.

In Erwägung, dass in den von Seiner Majestät genehmigten Grundzügen der neuen Gerichtsverfassung vom 14. Juni 1849, §. 17 c., die Entscheidung in Fällen der Adoption und Legitimation den Landesgerichten zugewiesen ist, und in Durchführung der hiedurch verfügten Trennung dieser, Personenrechte betreffenden Geschäfte von der Administration, wird in Folge des mit dem Ministerium des Innern getroffenen Einverständnisses nach eingeholter Genehmigung Seiner Majestät von Seite des Justizministeriums verordnet, wie folgt:

§. 1. Zur Annahme an Kindesstatt muss zuvörderst die Erklärung des Wahlvaters oder der Wahlmutter abgegeben werden. Ist das Wahlkind minderjährig, so wird die Einwilligung des ehelichen Vaters und in dessen Ermanglung die Einwilligung der Mutter, des Vormundes und des Gerichtes erfordert. Ist das Wahlkind grossjährig, aber sein ehelicher Vater noch am Leben, so ist nebst der Einwilligung des grossjährigen Wahlkindes auch die Einwilligung seines ehelichen Vaters notwendig.

§. 2. In den Fällen, in welchen die gerichtliche Einwilligung zur Annahme an Kindesstatt erfordert wird, ist das Gesuch mit den erforderlichen Erklärungen bei dem vormundschaftlichen Gerichte anzubringen.

Das Gericht hat das Gesuch entweder mit der Erklärung der Einwilligung, oder im Falle, wenn es dieselbe zu verweigern findet, mit den Gründen der Verweigerung dem Landesgerichte vorzulegen.

§. 3. In den übrigen Fällen ist das Gesuch von den Parteien unmittelbar dem Landesgerichte vorzulegen. Gegen die verweigerte Bestätigung des Landesgerichtes, hat die Berufung an das Oberlandesgericht Statt.

§. 4. Wünschen die Wahlältern, dass der ihnen eigene Adel und das Wappen auf das Wahlkind übergehen, so kann das Landesgericht über das ihm nach §. 2 oder §. 3 vorgelegte Gesuch, wenn es die angesuchte Annahme an Kindesstatt schon an sich zur Bestätigung nicht geeignet findet, das Begehren sogleich zurückzuweisen. Ausserdem aber ist das Gesuch wegen Uebertragung des Adels und des Wappens vom Oberlandesgerichte dem Kreispräsidenten und beziehungsweise in jenen Kronländern, welche nur aus einem Kreise bestehen, dem Statthalter mitzutheilen, und mit dessen Gutachten an den Justizminister, welcher sich hierüber mit dem Minister des Innern ins Einvernehmen setzen wird, vorzulegen.

*) In der Sammlung der Gesetze und Verordnungen im Justizfache Nr. 1535, Seite 71.

§. 5.

O potwierdzonem wymaganym sposobem przysposobieniu kogo za dziecię, winien sąd krajowy zawiadomić przynależny sąd tak rodziców przysposobicieli, jak dziecka przysposobionego końcem wciągnięcia tegoż do aktów sądowych.

§. 6.

Jeżeli sobie rodzice dziecka nieślubnego życzą, by toż uznanem zostało przez łaskę monarchy za dziecię ślubne, muszą najprzód zasięgnąć zezwolenia nieślubnego pełnoletniego dziecka, a jeżeli to jest małoletniem, oświadczenia opiekuna i zezwolenia sądu opiekuńczego, potem prośba wedle rozmaitości przypadków, tak jak przy adopcji, albo sposobem wyżej w §. 2., albo sposobem w §. 3. oznaczonym sądowi krajowemu, a od tego zaś z jego zdaniem przez wyższy sąd krajowy, który swe oświadczenie załączyć ma, ministrowi sprawiedliwości przedłożoną być ma.

W razie pomyślnego skutku o wciągnięcie do aktów sądowych mieć się winno staranie sposobem wyżej w §. 5. oznaczonym.

Schmerling m. p.

§. 5. Eine in der erforderlichen Art bestätigte Annahme an Kindesstatt ist von dem Landesgerichte dem Gerichtsstande der Wahlältern und des Wahlkindes zur Eintragung in die Gerichtsacten bekannt zu machen.

§. 6. Wenn die Aeltern eines unehelichen Kindes wünschen, dass es durch Begünstigung des Landesfürsten als ein eheliches erklärt werde, so müssen sie zuerst die Einwilligung des unehelichen grossjährigen Kindes, oder wenn es minderjährig ist, die Erklärung des Vormundes und die Einwilligung des vormundschaftlichen Gerichtes einholen, dann ist das Gesuch nach Verschiedenheit der Fälle, wie bei der Annahme an Kindesstatt, entweder auf die oben im §. 2 oder auf die im §. 3 bestimmte Art dem Landesgerichte, von diesem aber mit seinem Gutachten mittelst des Oberlandesgerichtes, welches seine Aeusserung beizufügen hat, dem Justizminister vorzulegen.

Nach günstigem Erfolge ist für die Eintragung in die Gerichtsacten auf die oben im §. 5 bestimmte Art zu sorgen.

Schmerling m. p.

Wydawnictwo Państwowe Zakład Wydawniczy „Główny Urząd Statystyczny”

WYKAZ PRAC

WYKAZ PRAC

WYKAZ PRAC

WYKAZ PRAC

WYKAZ PRAC

258

Wydawnictwo Państwowe Zakład Wydawniczy „Główny Urząd Statystyczny”

Wydawnictwo Państwowe Zakład Wydawniczy „Główny Urząd Statystyczny”

WYKAZ PRAC

Wydawnictwo Państwowe Zakład Wydawniczy „Główny Urząd Statystyczny”